

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 8

Събрал и превел от английски: Димитър Працинков
2025

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	стр
Грешна комуникация, част 1	5
Грешна комуникация, част 2	5
Призракът на Ефраим, част 1	6
Призракът на Ефраим, част 2	7
По-добрият бригадир	7
Ревност	8
Моят баща	9
Болка	10
Отивам...без да знам, част 1	11
Отивам . . без да знам, част 2	12
Наследството на учението, част 1	13
Наследството на учението, част 2	13
Да действаме решително, част 1	14
Да действаме решително, част 2	14
Включвайте се, част 1	15
Включвайте се, част 2	15
Бъдете такъв, какъвто сте, част 1	16
Бъдете такъв, какъвто сте, част 2	17
Иновация, част 1	18
Иновация, част 2	18
Трудни дни, част 1	19
Трудни дни, част 2	20
Среща на пътя за Дамаск, част 1	21
Среща на пътя за Дамаск, част 2	21

Идоли, част 1	22
Идоли, част 2	22
Лов на вещици, част 1	23
Лов на вещици, част 2	24
Самоконтрол	24
Открития	25
Подценяване	26
Баба и дядо, част 1	27
Баба и дядо, част 2	27
Неделно слушане, част 1	28
Неделно слушане, част 2	28
Вашето свидетелство, част 1	29
Вашето свидетелство, част 2	30
Решаваща повратна точка, част 1	30
Решаваща повратна точка, част 2	31
Да бъдете истински, част 1	32
Да бъдете истински, част 2	32
Скрити герои, част 1	33
Скрити герои, част 2	33
Църквата, част 1	34
Църквата, част 2	35
Докосване на класа, част 1	35
Докосване на класа, част 2	36
Специален урок, част 1	37
Специален урок, част 2	37
Мост, наречен доверие, част 1	38
Мост, наречен доверие, част 2	38
Балансиране, част 1	39
Балансиране, част 2	40
Проблемът с прогреса, част 1	40
Проблемът с прогреса, част 2	41
Далновидност	42
Убождането на трънът, част 1	43
Убождането на трънът, част 2	43
Бреговете на езерото на задоволство, част 1	44
Бреговете на езерото задоволство, част 2	45
Домът, част 1	45
Домът, част 2	46

Няма ли някой да ме спре? - част 1	46
Няма ли някой да ме спре, част 2	47
Езикът на мъдростта, част 1	48
Езикът на мъдростта, част 2	48
Напрежение в резервоара, част 1	49
Напрежение в резервоара, част 2	50
Противоречиви истини, част 1	50
Противоречиви истини, част 2	51
Мир, въпреки паниката	51
Мир сред несбъднати мечти	53
Мир сред неприятни обстоятелства	54
Мир сред несигурно бъдеще	55
Две гледни точки за стреса	56
Преодоляване на безпокойството	57
Разпределяне на работното натоварване	58
Преместване на стреса чрез молитва и почивка	60
Справяне с неподчинението	61
Неподчинение - Библейско предупреждение	62
Божие отношение към неподчинението	63
Бог предприема действия в отговор на неподчинението	64
Низходящата спирала на неподчинението	65
Колко здрава е една основа? - част 1	66
Колко здрава е една основа? - част 2	67
Без страх – част 1	68
Без страх - част 2	69
Променете рутината си	70
Свързване с нашите приятели	70
Да мислим теологично	71
Упорствайте по време на натиска	72
Надеждата, от която се нуждаете	72
Ние имаме котва	73
Когато логиката се провали	74
Дайте си разрешение	75
Чудото на всичко това	75
Дали умората е близо до благочестието?	76
Реалността на ада	77
Приветствайте въплътеният Бог	77
Донесли Му ливан, злато и смирна	78

Направете свободното време част от деня си	78
Достатъчното е достатъчно	79
Реалността на небето	80
Безплатна оферта	80
Чух камбаните на Рождество	82

Грешна комуникация, част 1

Псалм 40:10

„Не **изопачавайте** съобщението!“

Ако съм чувал това по време на тренировъчния лагер на морската пехота, трябва да съм го чувал поне 50 пъти. Отново и отново нашият взвод беше предупреждаван, когато чуе едно нещо, **след това да не го предава** в малко по-различна версия. Нали знаете, **да променяме на съобщението чрез лека промяна на смисъла**. Толкова е лесно да се направи, нали? Особено, когато се филтрира през няколко умове, след което се прокарва през всяка уста. Удивително е, как оригиналната история, доклад или заповед се появява, след като е преминала през своите словесни промени.

Помислете за следното:

Един полковник издал тази заповед на своя дежурен офицер:

„Утре вечер около 20:00 часа, Халеевата комета ще бъде видима в тази област, събитие, което се случва само веднъж на всеки 75 години. Нека войниците да бъдат строени в униформа в района на батальона и аз ще им обясня този рядък феномен. В случай, че вали дъжд, няма да можем да видим нищо, така че заведете войниците в киносалона и аз ще им прожектирам филм за тази комета.“

Дежурният офицер на командира на ротата:

„По заповед на полковника, утре в 20:00 часа над района на батальона ще се появи Халеевата комета. Ако вали, нека войниците да бъдат строени в униформа; след това марширувайте до киносалона, където ще се случи рядкото явление, което се случва само веднъж на всеки 75 години.“

Командирът на рота на лейтенанта:

„По заповед на полковника в униформа, в 20:00 часа утре вечерта феноменалната Халеева комета ще се появи в киносалона. В случай на дъжд в района на батальона, полковникът ще даде друга заповед, нещо, което се случва веднъж на всеки 75 години.“

Лейтенантът на сержанта:

„Утре в 20:00 ч. полковникът в униформа ще се появи в киносалона с Халеевата комета, нещо, което се случва на всеки 75 години. Ако вали, полковникът ще нареди кометата да влезе в района на батальона.“

Сержанта на взвода:

„Когато вали утре в 20:00 часа, феноменалният 75 годишен генерал Халей, придружен от полковника, ще шофира в униформа своята Комета през района на батальонния киносалон.“

Изкривените съобщения не са уникални за военните. Те осигуряват идеалното гориво за клюкарски разговори и са точната съставка за клеветнически критики. Изкривените съобщения са опасни; те могат да развалят взаимоотношенията ни и да наранят домовете ни. Божият стил на общуване не оставя много поле за обобщения или смесени послания. Нека се стремим да говорим истината, точно и с любов, нали? Утре ще говорим повече за грешната комуникация.

Грешна комуникация, част 2

2 Тимотей 2:14-17

Повтарям: Не изкривявайте съобщението!

Ние говорехме колко лесно е да вземем едно нещо и да го променим в друго нещо, докато го казваме. Преувеличете този детайл или пренаредете онзи факт и имате рецепта, която ще накара устата да се напълни със слюнка, повече от гореща мелба в дъждовна нощ. Не бъдете много внимателен с числата, пропуснете някои подробности, оставете място за тънки намеци или и двете, и за сигурност добавете малко цвят, за да направите нещата още по-интересни. След това, когато усетите, че слушателят е достатъчно погрешно информиран, не си правете труда да поправите грешката. Замълчете. Успокойте се с мисълта, че нищо повече (?) няма да бъде казано на никой друг. Искам да кажа, че не сте ограбил банка или нещо подобно. Просто сте забравили да споменете няколко малки дреболии, които не правят чак толкова голяма

промяна в съобщението, нали? Как, за бога, може да боли това? Защо да си такъв педант? Е, позволете ми да ви задам няколко свързани въпроса.

- Колко точен очаквате да бъде вашият лекар, когато говори за това, което е открил по време на операцията? Толкова ли са важни думите?
- Какво ще кажете за този договор? Ще се занимавате ли с неща като условия, последици, обща сума на парите и проценти?
- Чувствате ли се добре с продавач на автомобили или застраховки, който ви казва едно нещо днес и малко по-различен коментар вдругиден?
- Излизали ли сте някога с човек, който е не разказва всеки път една и съща история по един и същи начин? Мисълта да се омъжите за него направи ли ви малко нервна?
- Какво ще кажете за пастор или съветник, който ви е казал да не се тревожите точно за това, което казва Библията? Ами ако той изглежда не смята, че всяко едно от тези твърдения „*Така казва Господ*“ е много важно?

Говорейки за това, Божият стил на общуване изглежда не оставя много поле за обобщения. Той казал на повече от един пророк да кажат съобщението болезнено директно и да го направят очевидно ясно. Той е дал на Моисей точно 10 заповеди, а не „12 или нещо такова“. Той казал на Йона да отиде директно в Ниневия, а не в „който град ти се стори честен, приятелю“. Той споменава интереса Си към всяка част и точка от Неговото Слово, а не „само частта, която е лесна за четене и забавна за правене“.

Бог, който очаква децата Му да се държат прилично, не си тръгва за уикенда с бележка на вратата, която гласи: „*Каквото и да те възбужда...*“ Запазването на безгрешен текст предполага уважително отношение и точна комуникация.

Спомняте ли си какво е написал Павел на коринтяните, които бяха започнали да разбъркват Писанията със странни и безсмислени звуци? Позовавайки се на аналогията с музиката, той попитал:

„Даже бездушните неща, които издават звуци, като флейта или арфа, как някой ще разбере каква мелодия се изпълнява, освен ако няма разграничение в нотите? Отново, ако тръбата не прозвучи ясно, кой ще се приготви за битка? (1 Коринтяни 14:7–8 NIV)

Битката бушува. Ако някога сме имали нужда от "ясно обаждане" от тръбача, то е сега. Вие носите ли отговорност за предаването на информация? Стегнете устните си! Ударете правилната нота! Не изкривявайте това съобщение!

Призрактът на Ефраим, част 1

Псалм 78:9

Псалм 78 **е химн на историята**. Тъй като е псалм за поучение, той е предназначен да инструктира онези, които размишляват върху посланието му. Началните му думи ни карат да слушаме, да наклоним ушите си към това, което композиторът, Асаф, има да каже. Веднага разбираме, че той разказва за нещастните дни на неподчинение, които характеризират евреите по време на техния бунт и скитане. В целия псалм Асаф **противопоставя Божията вярност и търпение на провала и неверието на Израел**. Древният химн без съмнение е бил изпят в минорен тон.

Наскоро, докато бях на сафари из Писанията, погледът ми попадна на стих 9. Бях заинтригуван от странно д на перото на псалмиста:

„Ефремовите синове бяха стрелци с лъкове, но те се върнаха в деня на битката.“ (Псалм 78:9)

Тези хора от Ефрем били умели в употребата на лък и стрели. Освен това те имали достатъчно оборудване, за да се справят с атаката на врага. Те имали както умения, така и запаси в изобилие... но не можеш да го кажеш! В „*деня на битката*“ (т.е. първия ден на битката) те „*се обърнаха назад*“. Те бягали като лисици, преследвани от хрътки. Звукът на битката ги изнервял като котка с дълга опашка в стая, пълна с люлеещи се столове. Макар и добре въоръжени и способни с оръжията си, на тях им липсвала твърдост. На повърхността те бяха изключително излъскана, впечатляващо изглеждаща, груба компания от мускулести мъже. Били загладени като тренировъчен екип на морската пехота, преминавайки през ръководството за оръжия като фино настроена машина. При проверката никой не получил слабата оценка "2". Сандалите на всички блестели като полиран хром. Но под синята им дреха, изписано върху мекото им коремче, имаше по-точно описание — **страхливец**. Най-бързата маневра, която някога са извършвали, **е развяването на бялото знаме**. Единственото оръжие, което някога са използвали, за да обуздаят врага, бил облакът прах, който създали, докато се оттегляли масово, набързо.

Какъв обвинителен акт! Синовете на Ефраим обичали парадите в Деня на паметта и тренировките по мишени, но щом нещата станали трудни, те събули лъскавите си сандали и се върнали в казармата. **Истински пораженци**. Дисциплина и смелост били неприятни думи в лагера на Ефраим. Девизът им бил лекота и лозунгът им бил „*Направете добро впечатление*“. Но зад тънкия фурнир на доблестта се

криела крехката, пластмасова обвивка **на предаването**.

Вие знаете, че ефремците продължават да живеят и сега. Те са нахлули в редиците на църквите и в семействата и докато не възникне трудност, вие не можете да ги забележите. Те имитират до съвършенство начина на живот на героичните светци. Техните думи и молитви, стихове и обети, блестят като стрелите на Ефрем в зори. Но когато горещите лъчи на трудностите ударят гърбовете им, те се стопяват като масло на слаб огън. Те „**просто не могат да се справят с битката**“ ... те **"не могат да понесат натиска"** ... **те избират лесния изход**. **Те бягат**. Те идват за съвет, **но отхвърлят** изискванията на Писанието. Те търсят знахар с бързо излекуване, а не директен съвет за покаяние, възстановяване на библейските взаимоотношения и възстановяване на Божия метод за живот.

Преди години, в ток-шоу по радиото в Лос Анджелис, авторката Анна Склар разкри невероятна статистика от книгата си „**Избягали съпрузи**“. Преди 20 години за всяка съпруга или майка, която бягала от дома и отговорностите си, се падали **600 съпрузи и бащи**, го бягали. Днес за всеки мъж, който бяга сега, **се падат 2 жени**.

Села! Направете пауза и оставете това да попие в главите и сърцата ви.

Разберете, аз не зачитавам нито едното, нито вземам страна, че един е по-добър от друг. Просто съм изумена от невероятно бързото нарастване **на съвременните жени**, които избират бягството като любим метод за "справяне". Противно на голямото ни американско наследство, много от днешните граждани предпочитат да „изключат“, отколкото да се бият.. или, съвсем честно, **напуснете**, вместо да придържате. Това, което някога дори не беше опция, сега е стандартен начин на поведение – **това е предпочитаният план, който да следвате**. Домовете и църквите в цялата ни страна са обитавани от призраци на ефремците.

Навикът за **отказване** създава странно течение, което усложнява, вместо да коригира трудностите ни. Вече е на мода възможността да "изключвате" отговорностите си. Имаше време, когато това ставаше трудно, наистина трудното ставаше. **Вече не е!** Сега е: „Ако започнеш да потъваш, скочи, не се отдръпвай“. Това е: „Ако стане трудно, престани, не се притеснявай.“

Има ли битка, пред която се изправяте днес? Запишете пет причини, **поради които не трябва да се предавате**. За вдъхновение вижте 1 Тимотей 6:11–16.

Призрактът на Ефраим, част 2

2 Тимотей 4:5-8

Както обсъждахме, домовете и църквите в цялата ни страна **днес са обитавани от призраци на ефремците**, мъже, които са били опитни и напълно оборудвани за битка, **но които са се обърнали и избягали**, когато нещата са станали трудни (вижте Псалм 78:9).

Да, „*Нека просто да се откажем*“ са ежедневни думи. Един брак се разклаща и предизвиква няколко тежки сътресения – „*Нека просто да се откажем*“. Когато една лична мечта или цел в живота се срещне с препятствия и трудности, **целта и мечтата скоро се забравят**. Не след дълго започваме да приличаме на Рим в последните му дни — великолепна маска с външен, внушителен ръст... лишен от вътрешна сила... мек и гъст в сърцевината, с отчаяна липса на дисциплина и решителност.

Няма постижение, което да си струва да запомните, което да не е опетнено с кръвта на усърдието и гравирано с белезите на разочарованието. Да избягате, да се откажете, да се изплъзнете, дори да се скриете не решава нищо... то само отлага плащането на сметката. Сега може да се чувствате добре, но е катастрофа, когато сметките дойдат.

Предстои ли ви трудна битка днес? **Не бягайте!** Стойте мирно... **и откажете да се оттеглите**. Погледнете на положението така, както Бог го гледа и се възползвайте от Неговата сила да издържите под вихъра. **Разбира се, трудно е**. Никой никога не е казвал, че християнският живот е лесен. Бог никога не ви е обещавал Дисниленд. Той предлага нещо по-добро – Неговото собствено поддържащо присъствие през всякакви проблеми, които можем да срещнем.

Не съм бил голям почитател на Хари С. Труман, но понякога оценявам мръсотията му. Битката често бушувала по време на неговото президентство и веднъж той отговорил на нея с думите:

„**Ако не ви харесва жегата, махнете се от кухнята!**“

Не съм срещал някой, който да е успял да остане силен, без да е бил известно време в кухнята. Ефремците са ужасно недохранени. Така че, моят съвет е малко по-различен от този на Труман:

Ако не ви харесва жегата - останете в кухнята **и се научете да се справяте с нея!**

По-добрият бригадир

Филипяни 4:8

Човек е продукт на собствените си мисли. Мислите формират термостата, който регулира това, което постигаме в живота си. Тялото ми отговаря и реагира на информацията идваща от ума ми. Ако го храня със

съмнение, безпокойство и обезсърчение, ще преживея точно такъв ден. Ако настроя термостата си напред - към мисли, изпълнени с визия, надежда и победа - мога да разчитам на такъв ден. Вие и аз ставаме това, за което си мислим.

Отделете минута, за да тренирате въображението си. Считайте ума си за фабрика - натоварена, оживена работилница за действие и производство. Това не е далеч от истината. Умът ви е фабрика, която произвежда мисли. Всеки ден на тази вътрешна поточна линия той произвежда хиляди, може би стотици хиляди мисли. Производството във вашата фабрика за мисли е под ръководството на двама бригадири. Имената на каските им са *г-н Завладяване на територия* и *г-н Плъзгане назад*. *Г-н Завладяване на територия*, както можете да си представите, ръководи производството на положителни мисли. С едно натискане на лоста полезни, окуражаващи, успокояващи планове и положителни идеи се търкалят надолу по лентата на конвейера и в изложбената зала за произведени стоки.

Другият бригадир, *г-н Плъзгане назад*, също има отговорности. В по-тъмното и влажно крило на завода, двойникът на *Завладяване на територия* създава негативни, обезценяващи, тревожни мисли. И двамата майстори са добре квалифицирани за съответните си задължения. *Завладяване на територия* се специализира в изготвянето на причини, поради които можете да се изправите срещу живота триумфално, защото можете да се справите с всичко, което ви изпречи, защото сте повече от победител. Старият *Плъзгане назад* спечели магистърската си степен в университета „Неподходящ“. Той е пълен с причини защо не можете да успеете, защо сте жалко неспособен, защо трябва да се поддадете, да се поклоните и да се предадете на заплетените гъсталаци на малоценност, провал и обезсърчение.

И двамата бригадири обаче, веднага се подчиняват. Те чакат вашия сигнал, за привлекат вниманието. Подайте положителен сигнал и *г-н Завладяване на територия* се хвърля в действие. Задействайки всички правилни превключватели, *Завладяване на територия* така насочва производството, че една след друга насърчителни, назидателни мисли наводняват ума ви и изпълват живота ви. Докато производството е под неговия строг контрол, дори и най-малката мъгла на опасения не може да се забележи под тавана на фабриката.

Бригадирът *Плъзгане назад* обаче очаква отрицателен сигнал (който той би предпочел да нарече „реалност“ или „здрав разум“) и той започва да работи. При върхово производство, поточната линия на *Плъзгане назад* пуска обезсърчаващи мисли за лоши новини по-бързо, отколкото умът може да ги обработи. Той скоро ще ви убеди, че не можете, или не искате, или не трябва. При достатъчно време той ще изсмуче енергията ви, ще потуши увереността ви и ще ви превърне в намръщен стиснат фаталист.

Нито Дейл Карнеги, нито Норман Винсент Пийл са създали такова послание като това – Бог го е направил. Чуйте трима библейски съветници:

Соломон, говорейки за нагласите на човека: „*Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той*“ (Притчи 23:7).

Павел, говорейки на мислите: „*Най-накрая, братя, каето е истинно, каето е честно, каето е правилно, каето е чисто, каето е любезно, каето е благодатно... това мислете*“ (Филипяни 4:8).

Петър, имайки предвид ума: „*Затова подгответе умовете си за действие*“ (1 Пет. 1:13).

Мислите, положителни или отрицателни, стават по-силни, когато се оплождат с постоянно повторение. Това може да обясни защо толкова много хора, които са мрачни и сиви, остават в това настроение и защо други, които са весели и ентузиазирани, продължават да бъдат такива, дори и сред трудни обстоятелства. Моля, не ме разбирайте погрешно. Щастието (като победата) е продукт на правилно мислене, а не на интелигентност, възраст или позиция. Нашето представяне е пряко свързано с мислите, които влагаме в паметта си. Можем да теглим от банката само това, което депозираме. (*Каквото посееш, това ще пожънеш. Д.Пр.*)

Каква производителност ще осигури колата ви, ако всяка сутрин, преди да тръгнете за работа, вие гребвате шепя пръст и я слагате в картера ѝ? Fino настроеният двигател скоро ще започне да кашля и да пука. В крайна сметка ще откаже да заработи. Същото важи и за живота ви. Мисли за вас самият и за другите хора, които са отрицателни, разрушителни и оскърбителни, причиняват износване на умствения ви двигател. Изпращат ви встрани от пътя, докато други минават.

Имате нужда само от един бригадир във вашата фабрика. Името е *г-н Завладяване на територия* и той няма търпение да ви помогне. Всъщност той е незабавно достъпен за всички членове на Божието семейство. Истинското му име е Светият Дух - Помощникът. Ако *г-н Плъзгане назад* е бил твърде напрегнато ангажиран като бригадир на вашата умствена поточна линия, тогава го уволнете! Ще бъдете изумени колко гладко ще работи заводът под ново ръководство.

Ревност

1 Коринтяни 13:4-7

Подобно на заслепен от гняв, поду-изгладнял плъх, дебнещ в зловонната канализация под нивото на улицата, такъв е и човекът, затворен в клетката на задушавания радиус на егоистичната ревност. Заклешен от негодувание и болен от ярост, той се храни с мръсотията на собственото си въображение.

В Притчи 6:34 се казва: „*Ревността вбесява човека*“.

Когато е бил написан Старият завет, евреите са използвали само една дума за ревност: *qua-pah*, която означава „*да бъдеш тъмно червен*“. Думата е била описание за човек, чието лице се е изчервило, тъй като внезапен поток от кръв извадил на показ прилива на емоции. За да демонстрират мрачната ирония на езика, думите „*стремеж*“ и „*плам*“ произлизат от една и съща дума като „*ревност*“.

Ето как работи ревността. Аз обичам нещо много, наистина, твърде много. Преследвам го с ревност. Всъщност *искам* да го притежавам напълно. Но това, което обичам, се изплъзва от ръцете ми и преминава в чужди ръце. Аз започвам да изпитвам разяждащите пристъпи на ревност. Странно, чувствата на *стремеж* и *плам* започват да се променят. Чрез тъмната, трансформираща сила на греха, *моята любов се превръща в омраза*. До сега аз бях отворен, щастлив, изпълнен догоре с изискана наслада, *но вече не съм!* Сега съм затворен в тясната окръжност на вътрешната ярост и съм силно и безумно ядосан.

Ревността и завистта често се използват взаимозаменяемо, *но има разлика*. Завистта започва с празни ръце, *тъгувайки за това, което няма*. Ревността не е съвсем същата. Ревността започва с пълни ръце, но е застрашена *да загуби това изобилие*. Това е болката *от заплахата от някой друг, че ще загубя на това, което имам*, въпреки всичките ми усилия да го запазя. Оттук и измъченият вик на Отело, когато се страхувал, че ще загуби Дездемона:

Предпочитах да съм крастава жаба

и да живея в изпарението на тъмницата.

Тогава запазете ъгъл в това, което обичам

за да го използва някой друг. (Отело III, iii. 270)

Такъв е бил и грехът на Каин. Той ревнувал Авел. Той се възмущавал от това, че Бог приел приноса на брат му, но не приел неговия. Без съмнение лицето му е било червено от емоции, а очите му са били пълни с гняв, когато Бог се усмихнал на жертвоприношението на Авел. Едва когато топлата кръв на Авел се изля върху жестоките ръце на Каин, ревността му утихна. Соломон може би е написал епитафия за надгробния камък на Авел:

*Ревността е сурова като преизподнята;
нейните проблясъци са огнени проблясъци.*

(Песен на песните 8:6)

Всеки, който е преживял избавление от този проклет паразит, знае много добре степента на щетите му. Ревността ще унищожи приятелството, ще премахне романтиката и ще разруши брака. Ще предизвика напрежение сред нивата на професионалистите. Тя ще обезсили единството в отбора... ще съсипе църква... ще раздели проповедниците... ще насърчи конкуренцията в хор, внасяйки горчивина и посочване с пръст сред талантиливи инструменталисти и способни певци. С присвити очи, ревността ще посее съмнение в мотивите и ще осъди успеха на друг. Тя ще стане тежка, подозрителна, ограничена и негативна.

Знам какво казвам. Живях много от предишните си години в мрачните, газови подземни тръбопроводи на ревността, дишайки изпаренията ѝ и подчинявайки се на заповедите ѝ. Беше жестока агония.

Но накрая, по милостта на Исус Христос, аз разбрах, че не трябва да живея в тъмнина. Изпълзях навън... и освобождаващата слънчева светлина на свободата, плени сърцето ми. Въздухът беше толкова свеж и чист. *О, каква промяна направи!* Това е пълна наслада.

Попитайте жена ми.

Моят баща

1 Солунци 4:13-18

Никога няма да забравя нощта, когато баща ми почина.

Той си отиде, както беше живял. Тихо. Любезно. С достойнство. Без искания или груби думи или дори намръщване, той се предаде – уморен, крехък, смирен джентълмен – в чакащите ръце на своя Спасител. Смъртта, егоистичният и проклет враг на човека, спечели още една битка.

Докато галех косата от челото му и го целунах за довиждане, стотици спомени от детството се въртяха в главата ми.

- Когато се научих да карам колело, той беше там.
- Когато се борех с таблицата за умножение, неговият бърз ум изтриваше неприятностите.
- Когато открих приключението да карам кола, той беше близо и ме насърчаваше.
- Когато получих първата си работа (да разнасям вестници), той ме информира как да увелича

абонаментите си и да спечеля наградата. Подейства!

- Когато споменах млада жена, в която се бях влюбил, той ме дръпна настрана и заговори направо, че съм отговорен за нейното благополучие и щастие.

- Когато направих крачка в морската пехота, дисциплината, която бях научил от него, направи прехода по-лесен

От него се научих да ловя скариди. Как да ловя писия и да ловя пъстърва и червена риба. Как да отварям черупките от стридите и да правя бамбо от раци... и чили... и пуканки... и да правя салове от стари вътрешни гуми и чували. Постоянно се изумявах от способността му да прави неща, като да завърже крехките чорапчета на стария газов фенер на Coleman, как да поддържам огън в дъжда, да свири на устна хармоника с ръце зад гърба си и да предпазва три решителни деца да не разрушат къщата.

Същата вечер разбрах, че трябва да му благодаря за дълбоката ми любов към Америка. И за това, че знаех как нежно да се грижа за жена си. И да се смея на невъзможностите. И за някои от навиците, които съм придобил, като: как да подхождам към хората с позитивен дух, а не с негативен; да продължавам със изпълнението на задачата, докато тя не приключи; да се грижа добре за личните си вещи; да поддържам обувките си лъснати; да говоря, а не да мърморя; да почитам на авторитета и самостоятелната си позиция (ако е необходимо) в подкрепа на личните ми убеждения, вместо да се поддавам на по-популярни мнения. **За тези неща съм дълбоко задължен на човека, който ме отгледа.**

Някои миризи и звуци ми напомнят моментално за баща ми. Яхния от стриди. Океанският бриз. Дим от скъпа пура. Носталгичното скимтене на устна хармоника. Къмпинг фенер и бял газ. Автомобилен лак. Забавни песни от 30-те и 40-те години. Прясно окосена трева. Пронизително подсвирване от баща към децата му по време на вечеря. И афтършейфа Old Spice.

Тъй като един баща влияе толкова постоянно на семейството си, мисля, че разбирам по-добре от всякога какво има предвид Писанието, когато Павел пише:

„Имайки толкова силна привързаност към вас, ние бяхме щастливи да ви предадем не само Божието евангелие, но и нашия собствен живот, защото вие ни станяхте много скъпи... точно както знаете как ние увещавахме, насърчавахме и умолявахме всеки един от вас, както баща би постъпил със собствените си деца, така че да ходите по начин, достоен за Бога, който ви призовава в Своето собствено царство и слава.“ (1 Солунци 2:8, 11–12)

Вярно е, че голяма част от инструкциите на баща ми бяха индиректни - **по-скоро според собственото му живееене**, отколкото чрез изрично изявление. Не си спомням явните му декларации за любов толкова ясно, колкото демонстрациите му. Животът му се въртеше около майка ми, любимата и насладата на живота му. В това съм сигурен. Когато тя си отиде повече от 9 години по-рано, **нещо от него също умря**. И така – той се присъедини към нея и те са заедно с нашия Господ. В най-близкото възможно приятелство, което човек може да си представи.

В това моята сестра, брат ми и аз намираме нашата най-голяма утеха – сега те са завинаги с Господ – вечно освободени от болка, стареене и смърт. Сигурни в Исус Христос, нашия Господ. Отсъстващ от тялото и у дома с Него. И един с друг.

Онази вечер се сбогувах. Човек би си помислил, че щеше да е лесно, тъй като болестта му продължаваше повече от 3 години. Колко добре си спомням неделята, когато той получи първия от поредицата инсулти, докато проповядвах. Бог му даде още няколко години, за да научи много от нас **да оценяваме тези неща**, които сме склонни да приемаме за даденост.

Той остави в наследството си добре обозначена Библия, която ценя, поредица от чувства, от които се нуждая, за да задълбоча корените си, и хиляди спомени, които ме утешават, **докато заменям отричането с приемане и възхвала**.

Очаквам небесната порта да се отвори в не много далечното бъдеще. Същото правят и други християни, които с нетърпение очакват завръщането на Христос. Повечето от тях очакват да чуят тихото дрънкане на арфа или остро, стакато на тромпет.

Не и аз. Аз ще чуя носталгичния вой на хармоника... държана в ръцете на мъжът, който почина в онази нощ...*но дали беше така?* Спомените са свежи като изгрева на тази сутрин.

Болка

2 Коринтяни 4:7-10

Наричали го „Стария Хикъри“ заради неговата упоритост и смелост. (*Хикъри е дърво с много твърда дървесина. Д.Пр.*) Майка му го нарекла "Андрю" на 15 март 1767 г., когато родила този независимо мислещ бунтар от Южна Каролина. Див, сприхав и незаинтересован от училище, когато бил на 13 години, Андрю откликнал на призива за войници, които да се противопоставят на британското нашествие. (*През 1776 американските колонии на Великобритания обявили независимост и в отговор на това, Великобритания изпратила войски, за да*

накажат бунтовниците. Д.Пр.) Малко след това той бил пленен. Понеже отказал да лъсне ботушите на вражески офицер, той бил ударен със сабя и Андрю се запознал с болката.

Въпреки, че носил белезите от удара до края на живота си, огненият нрав на Андрю никога не отслабнал. Боец до мозъка на костите си, той избирал да разрешава споровете чрез дуели и изживял по-голямата част от дните си с два куршума, болезнено забити в тялото му. След като се отличил на бойното поле, името му стана народен синоним на доблест и твърда упоритост. Когато политиката кимна в негова посока, „Старият Хикъри“ приел предизвикателството: първо станал член на Сената, а след това бил номиниран за президент на САЩ. Сянката на болката се появила отново под друга форма, когато той загубил с малка разлика надпреварата с Джон Куинси Адамс.

Но 4 години по-късно той се кандидатира отново... и спечелил! (в 1827 г. Тогава бил на 60 години. Д.Пр.) Но болката придружавала победата. Два месеца преди да встъпи в длъжност, той загубил любимата си съпруга Рейчъл. Съкрушен, новоизбраният президент продължил. Дори когато полагал клетва в длъжност като 7-мия президент на нашата нация, той се борел с болката на бушуваща треска, причинена от абсцес в белия дроб.

Известно време по-късно, един от куршумите в него трябваше да бъде отстранен хирургически. Той издържа тази операция - **извършена без упойка** - по типичния му смел начин. Дори политическата му кариера била болезнена. Отвратителен скандал разцепил кабинета му, а критиците го връхлитали като гладни лъвове. Въпреки, че стоял твърдо в продължение на много месеци, показателните признаци на болка започнали да се проявяват. Той бил един от малкото президенти, които напуснали поста, (през 1837, след 2 мандата. Д.Пр.) **по-популярен**, отколкото когато дошъл. Един негов съвременник написал мъдро: „Веднъж и изгревът беше засенчен от залязващото слънце“. А болката, повече от всеки друг отделен фактор, е била причината, която извадила на показ качествата на величие от Андрю Джаксън.

Болката смирява гордите. Омокотява упоритите. Разтапя твърдите. Безшумно и безмилостно, тя печели битки, дълбоко в самотната душа. **Само сърцето познава собствената си скръб и никой друг не може напълно да я сподели**. Болката действа сама; тя няма нужда от помощ. Тя предава собственото си послание, независимо дали към държавник или служител, проповедник или блудник, майка или дете. Като остава, тя отказва да бъде пренебрегната. Като наранява, тя принизява жертвата си до дълбока дълбочина на страдание. **И именно в тази мъчителна точка**, страдащият **или се подчинява и се учи**, развивайки зрялост и характер, **или се съпротивлява и става озлобен**, обхванат от самосъжаление, задушен от своеволие.

Опитах се и **не можах да намеря**, нито в Библията, нито в историята, човек със силна воля, когото Бог **да е използвал много**, **преди да е позволил** той да бъде дълбоко наранен.

Точно такава жена е написала тези думи, за да ги прочетат всички:

Гостенката „Болка“ почука на вратата ми и каза,
че е дошла, за да остане
и въпреки, че не я поканих да влезе,
а ѝ заповядах да си тръгне,
тя влезе.
Като собствената ми сянка
тя ме следваше
и от нейния пронизващ и жилещ меч
нито един момент не бях свободна.
И тогава, един ден друг почука
най-нежно на моята врата.
Аз извиках: „Не, болката живее тук,
няма място за повече.“
И тогава чух Неговия нежен глас,
"Това съм Аз, не се страхувай."
И от денят, в който Той влезе,
каква промяна, направи Той!
(Марта Снел Никълсън)

Отивам...без да знам, част 1

Битие 12:1-5

Това изявление се повтаря в Писанието като повтарящ се телеграфен сигнал във високочестотен радио диапазон. Понякога слаб, едва забележим - понякога силен и ясен. Отново и отново. Павел направил изявлението, докато се сбогувал с група приятели, които стояли с него на един азиатски плаж. Няколко от мъжете плакали без задръжки, осъзнавайки, че никога повече няма да видят мисионера. Застаряващият

апостол гледал хората един по един, задържайки очите на всеки за кратък момент. След това той, гледайки към морето, с остарялата си ръка, сочеща на юг към бурните небеса над Средиземно море, произнесъл следните думи:

„*И сега, принуден от Духа, отивам в Йерусалим, без да знам какво ще се случи там.*“ (Деяния 20:22 NIV)

Какво честно признание! Отивам.. без да знам какво ще се случи...

Това е целта на нещото, наречено християнски живот, нали? Отивам.. все още не знам. **Като последователи на нашия Господ ние вярваме, че Той ни води в определена посока... или в преследване на точна цел. Това водене е безпогрешно ясно.** Не непременно логично или обяснимо, но ясно. **Поне за нас.** Така че - поради чистото послушание – ние отиваме. Стягаме куфарите си, измъкваме колчетата на палатката си, сбогуваме се с приятелите си и тръгваме. Изправени сме пред бъдеще, което е толкова несигурно, колкото е сигурен нашия лидер. Колко странно... **но колко типично!**

Няма християнин, който чете думите ми, който да не е минал по този път. И се е борил с начини да убеди другите, че това е правилно. И е понасял намръщените погледи и добронамерените съвети на онези, които се опитали да посочат защо тази идея е случайна... дори направо глупава.

Със сигурност Авраам се е сблъскал с това, когато изтръгнал корените си от почвата на родния си град и се отправил към – да видим, къде отивал? **Той не знаел!** Ето го, почти 75 годишен, натоварил керван от камили със съпругата и семейството си, отиващ за...**някъде**. Евреи 11:8 казва ясно това: „*С вяра Авраам, когато беше призван, се покори, като излезе... без да знае къде отива.*“

„- Авраам, какво правиш? – попитал го негов съсед.

- Стягам багажа.

- Стягаши багажа?

- Така е. Заминаваме.

- Защо? Защо, за бога, искаш да напуснеш Ур?

- Бог ми каза ясно, че трябва да отида.“

- А, Бог ли? Пак ли си говорил с Него?"

- Точно така. Той ми каза да замина. Трябва да тръгвам."

- Е, и къде отиваш?

- Не знам. Той не ми каза това.

- Почакай. Нека да го кажа ясно. Ти знаеш, че трябва да отидеш, но не знаеш много повече това, а?

- Това го казва доста добре.

- Уау... това е всичко, което мога да кажа... уау. Бог със сигурност бива обвиняван за много неща, за които Той няма нищо общо. Знаеш ли, човече, някои от нас бяха малко притеснени от начина, по който се държахеш напоследък. Досега просто беше малко странен... но това, Авраам... това те отвежда отвъд логичното. Това е както всички казват – ти наистина си преминал отвъд границата!"

И така става. Кой не е слязал от края на подсъдимата скамейка, за да стъпи на вярата? Авраам и Павел го направиха. И рано или късно всички ние ще бъдем призвани да го направим. На крачка ли сте от подобно решение? Утре ще ви дам някои неща за размисъл, преди да скочите.

Отивам . . без да знам, част 2

Исая 42:16

Вчера прочетохме за двама велики мъже на вярата, Авраам и апостол Павел, които тръгнаха към великото неизвестно, покорявайки се на Бога. Не е лесно да оставиш нещо сигурно и да тръгнеш по дълъг, тъмен тунел без видим край. Абсолютно плашещо... но изпълнено с невъобразимо вълнение. Отивате.. все още не знаете. Подчинявайки се... все още не разбирайки. Започване на пътуване, което е непредсказуемо, рисковано, неизпитано и изглеждащо почти лудост – но подтикнато от никой друг, а от самия Господ.

Като компетентния християнски бизнесмен, с когото говорих, който напусна сигурна работа със 100 000 долара годишна заплата, за да започне изцяло нова кариера без обучение или опит в тази област. След като научи как да изпълнява новите си задължения, той може (повтарям, може) да спечели \$20 000 годишно, ако нещата се развият добре. Попитах го: "Защо направи това?" С невероятна увереност той отговори: "**С една дума - Бог.**" Рядко съм виждал човек, който да е по-уверен и по-пълноценен.

На крачка ли сте от подобно решение? Дали Господ разхлабва колчетата на палатката ви днес, предполагайки, че е време да предприемете драстичен скок на вярата? Разчитате ли на Него да насочи стъпките ви през бъдещето, което не предлага ясен маршрут? Страхотно! Но преди да скочите, бъдете сигурни в четири неща:

- Уверете се, че Господ е този, който говори.
- Уверете се, че решението не противоречи на Писанието.

- Уверете се, че вашият мотив е безкористен и чист.
- Уверете се, че „скокът“ няма да нарани другите или вашето свидетелство.

Понякога е полезно да си спомним как ни призовава Бог по време на нашия кратък престой на планетата Земя: странници и поклонници. Хора в движение, живеещи в палатки, свободни и необременени, свободни и достъпни, готови да се вълнуват, готови да разчупят шаблона - когато и където Той ни води. Независимо от това.

Наследството на учението, част 1

Даниил 1:17-20; 2:19-23

Нарежете го както пожелаете, **невежеството** не е блаженство. Облечете го в каквито дрехи искате, невежеството не е привлекателно. Нито е белегът на смирението, нито пътят към духовността. Със сигурност не е спътник на мъдростта.

Напротив, това е благодатната почва за страх, предразсъдъци и суеверия... хранилката за не мислещи животни... тренировъчното поле за робство. То е сляпо и голо (Тенисън), то е майка на наглостта (Спърджън), то носи отчайваща тъмнина (Шекспир), никога не разрешава въпрос (Дизраели), нито насърчава невинността (Браунинг). И въпреки това, то си остава любимото оправдание на виновните, извинението на мързеливите – и дори опит за се намери причина за поведение на християнина за незрялост.

Не трябва да се осмеляваме да попаднем в този капан! Нашите духовни отци не го правили. Проследете своето наследство до Моисей и ще откриете, **че на хората е дадена Божията истина в писмена форма, за да могат да я знаят и децата им да знаят правилния път, който да следват.**

В дните на Самуил **било създадено училище от пророци**, за да разсее невежеството сред хората.

Тази философия е пренесена в Новия завет, тъй като Исус често укорявал Своите слушатели, **че те не четат и не познават основните принципи за живот.** Колко често Павел изразявал подобни убеждения с толкова силни думи като: „**Не искам да не знаете**“. Д-р Лука похвалил църквата в Берия, защото те „**проучава Писанията всеки ден, за да видят дали тези неща са така**“ (Деяния 17:11).

Даниил и тримата му събратя-евреи, споменати в Даниил 1, дават един от многото библейски примери за човешки интелект, използван за Божиите цели. Докато четете днешното Писание, забележете качеството и източника на интелекта на Даниил.

Какво можете да направите, за да получите напълно умственото богатство, което Бог предоставя за вас? Как можете да започнете днес?

Наследството на учението, част 2

2 Петър 1:5–8

Невежеството не е блаженство. Напротив, за да назовем само няколко, това е благодатната почва за страх, предразсъдъци и суеверия.. Знанието е критично. Младата нация на Америка видяла нуждата да бъде осведомена... за увековечаване на образовано, добре обучено общество от благочестиви хора, които могат да провъзгласяват Божието послание с интелигентност, авторитет и убеденост. **Нашата най-стара институция за висше образование** — основана **само 16 години след слизането на първите заселници**, пристигнали с първия кораб от Плимут — е създадена за целта, **посочена в крайъгълния камък.** Този надпис все още стои близо до желязна порта, която води към кампуса на **Харвардския университет**:

„След като Бог ни заведе в безопасност в Нова Англия и ние построихме къщите си, осигурихме необходимите неща за препитанието си, отгледахме удобни места за поклонение на Бога и установихме гражданското правителство, едно от следващите неща, за които копнеехме и за които се грижихме, беше поколенията ни да напредват в обучението, да го увековечават за потомството, и да се страхуват да оставят неграмотно служение на църквите, когато сегашните ни служители ще лежат в прахта.“

Това продължило, докато европейският светски интелектуализъм, с неговия фин наркотик от хуманизъм и социализъм, започнал да парализира нервните центрове на теологичната мисъл и образователната философия. **Съмнението и отчаянието**, заменили **сигурността и надеждата**. Умствената дисциплина, усъвършенствана на колелото на възискателни академични изисквания и интелектуална почтеност, започнало да изостава. Всепопозволеността станала ежедневие. Това се превърнало в начин на мислене, който сега смята за шега задълбочената мисъл и задълбочено проучване. Слава Богу, има и изключения. Но те са ценни малко... **особено сред светците.**

Разбира се, съществуват опасности, свързани с това да сте осведомен. Соломон ни предупреждава за най-лошото в Еклесиаст: **гордостта** – уморителното, безполезно преследване на знание, **пътуване с плът**, **което може да накара главата да надрасне сърцето.** Чистият интелектуализъм може да бъде само „**гонене на вятър**“ (Еклесиаст 1:17).

Но единственото ми желание е да подкрепя предпоставката, че знанието, вместо да бъде враг на

вярата, **е съюзник**... може би един от най-силните ни съюзници. Призовавам К. С. Луис да изложи моята кауза и приключвам с него. В своята забележителна проповед „Тежестта на славата“ той пише:

„Ако целият свят беше християнски, нямаше да има значение дали целият свят беше необразован. Но такъв, какъвто светът е, културният живот ще съществува извън Църквата, независимо дали той съществува вътре или не. Да бъдем невежи и прости сега - да не можем да се срещнем с враговете на собствената им територия - би означавало да хвърлим оръжията си и да предадем нашите необразовани братя, които подчинявайки се на Бога, нямат друга защита освен нас срещу интелектуалните атаки на езичника.“

Да действаме решително, част 1

Исус Навин 24:14-15

Харесвам стилът на Исус Навин в Исус Навин 24:14-15. Като добър лидер, той изложил фактите и увещавал хората около него да излязат от оградата и да се съберат в духовния си акт. Той насърчавал личната автентичност и силна ангажираност... но нито веднъж не използвал ранга си и не се върнал към сплашване, за да постигне своето. Той рискувал да бъде пренебрегнат и отхвърлен, когато оставил окончателното решение на тях. Той уважил правото им да последват съвета му или да си тръгнат, когато им каза с толкова много думи: „*Вземете решение!*“ Но никога не е имало съмнение **къде стои той**. Беше претеглил доказателствата, беше обмислил алтернативите и беше стигнал до окончателно убеждение — без съмнение, той и семейството му щели да служат на Господ Бога. А какво биха направили другите, **зависи** изцяло от тях. **Те ще трябва да решат сами**.

Необичайна комбинация. Силен лидер, който знаел накъде отива, но давал на другите необходимото пространство да избират сами. Без заплахи. Без обиди. Без публични унижения. Без експлоатация, манипулация или унижение. Той не си играел с емоциите им, не атакувал предполагаемото им невежество и не използвал някакъв трик, за да спечели предимство в защита на позицията си. Той знаел какво би искал Бог от него да направи и осъзнавал последствията от техния избор по различен начин... **но те трябвало да претеглят тези проблеми за себе си**. Това трябвало **да бъде тяхно решение**, не негово. В този момент той се отдръпнал и каза: „*Сега вие решавате*“.

Това е не само умно, но е и доказателство за два възхитителни добродетели: **сигурност в себе си и уважение към другите**. Днес на всички ни е ясно, че тогава Исус Навин е взел правилното решение. От наша обективна гледна точка, той избрал правилната алтернатива... както направили и те по-късно. Но забележете отново, че той не притискал хората си да изберат неговата позиция. Исус Навин знаел, **че ако не се борят сами** с проблемите, произтичащото решение може да е повърхностен и крехък ангажимент, който може много бързо да се стопи под неизбежната топлина на трудностите и изпитанията.

Въпреки това, винаги ще има хора, които искат другите да вземат решенията вместо тях. Много хора в християнския свят непрекъснато търсят някой евангелски гуру, пастор-суперзвезда пастор или авторитетна фигура, която да се подпише от тяхно име за живота им.

Необходима е поддържащата сила на Светия Дух, за да устоите на такива изкушаващи покани за поемане на контрол. Полезно е да запомните, **че всеки път, когато се поддадем на това разрушително желание за власт, ние забавяме растежа на другите към зрялост**. Вземането на собствени решения, **развива здрави умствени мускули**. Но повтарям, винаги ще има хора, които копнеят да им се каже какво да правят. Те са тези, които остават толкова нерешителни, че любимият им цвят е каре. *(А когато положението се влоши, те са първите, които обвиняват лидера за взетото решение. Те никога не поемат отговорност за себе си. Д.Пр.)*

Утре ще говорим повече за решителните действия.

Да действаме решително, част 2

Исая 50:7

Вземането на собствени решения развива здрави умствени мускули. Но винаги ще има хора, които копнеят **да им се каже** какво да правят. **Мързелът** е основна причина, поради която някои предпочитат да бъдат нерешителни. Вземането на решения е трудна работа. Питър Дракър бил прав, когато е казал:

„Решението е присъда. Това е избор между алтернативи. Рядко е избор между правилно и грешно. В най-добрия случай, това е избор между „почти правилно“ и „вероятно грешно“ — но много по-често избор между два начина на действие, нито един от които вероятно не е по-правилен от другия.“

Това може да звучи като увъртане на езика, но в действителност е умопомрачителен, изискващо болезнен и високателен процес, който е рядък за мнозина... **процес, наречен мислене**. *(може би сте чували шопските поговорки: „Най-мразим да мислим“ и „Защо да се тревожа, като пак ще ми мине“ Д.Пр.)* Колко по-лесно е да приемеш списък, да кликнеш върху отговорите 1, 2, 3, 4 и 5. Не е нужно да мислите. Всичко, което трябва да направите, е да следвате инструкциите. **Не претегляйте последствията. Не се натоваарвайте с**

подробностите. Просто направете каквото ви се каже и оставете шофирането на "нас", а именно, на няколко момчета на върха. Не го обмисляйте и не решавайте... просто изпратете отговора.

Ако това е подходът, който предпочитате, позволете ми да ви напомня две думи, само две думи Уотъргейт и Джонстаун. (за подробности – вижте в Google - Watergate u Jonestown. Д.Пр.)

Решителността и в двете трагедии била заменена със сляпо подчинение, неоспорим авторитет и абсолютна лоялност. Някой, по някакъв начин, по някое време във всяко от тези екипи е убедил войските, че Алфред, бойният вик на лорд Тенисън в Атакуването на леката бригада е стандартната оперативна процедура за тях (за подробности – вижте в Google - Charge of the Light Brigades - поемата на [Алфред, лорд Тенисън](#) „Атаката на леката бригада“ (1854), по време на Кримската война. Д.Пр.):

Не е тяхна работа да възразяват,
не е тяхна работа да разсъждават защо,
тяхната работа е да изпълнят заповедта и да умрат.

Има място за тази философия в армията, където няма време за спиране и размисъл. Дискусионните групи не са твърде популярни в битка, когато целта е оцеляване.

Но в ежедневието живот, когато проблемите не са ясно описани в Писанието, когато има голям обем неясно сиво вместо черно и бяло, ние трябва да научим урок от Исус Навин, зрелия приемник на Моисей.

Мислете мъдро. Претеглете алтернативите. **Изберете сам.** Сега решете на кого ще служите.

Включвайте се, част 1

Лука 10:30-37

Кити Дженевезе била брутално нападната, докато се прибирала в апартамента си късно една вечер. Тя крещяла и викала, докато се борела за живота си... викала, докато не пресипнала... за 30 минути... докато била бита и малтретирана. Тридесет и осем души гледали половинчасовия епизод от прозорците си с очарование. Никой дори не отишъл до телефона и не се обадил в полицията. Кити починала същата нощ, докато 38 свидетели гледали мълчаливо.

Случилото се с Андрю Мормил било подобно. Возейки се в метрото, 17-годишният младеж тихо си гледал работата, когато бил намушкан многократно в корема от нападателите. Единадесет пътници наблюдавали намушкването, но никой не отишъл да помогне на младия мъж. Дори след като главорезите избягали на следващата спирка и влакът излязъл от спирката, а той лежал в локва от собствената си кръв, нито един от 11-те не отишъл при него.

По-малко драматично, но също толкова шокиращо, било изпитанието на Елинор Брамбли. Докато пазарувала на Пето авеню в оживения Манхатън, тази дама се спънала и си счутила крака. Замаяна, измъчена и в шок, тя викала за помощ. Помощта не дошла за 2 минути. Не и за 20 минути. Тя дошла след 40 минути, докато купувачи и бизнес ръководители, студенти и търговци я обикаляли и я прекривали, напълно не обръщайки внимание на виковете ѝ. След като край нея минали буквално стотици хора, един шофьор на такси най-накрая спрял, качил я в таксито си и я откарал в местна болница.

Чух за експеримент, проведен от малка група студенти от семинарията, върху колеги от техния клас преди известно време. Знаем, че е вярно, защото по-късно говорих с един от замесените мъже. На класа била дадена задача върху Лука 10:30–37, познатият разказ **за добрия самарянин**. Заданието трябвало да бъде предадено на следващия ден на преподавателя. Повечето от мъжете в този клас вървели по същата пътека, водеща до класната стая на следващата сутрин. Един от семинаристите, участващ в експеримента, бил облечен стари, скъсани дрехи, маскиран, като че ли е бил бит и ранен и се настанил покрай пътеката, ясно пред очите на всички млади ученици, които се отивали към училището. С изрядно написани задачи, внимателно документирани и пхнати под мишниците си, ниито един семинарист дори не спрял да му се притече на помощ или да избърше кетчупа от врата и гърдите му.

В интелектуално отношение задачата за любов и грижа била изпълнена. Но лично? Е, вие решавате.

Какво се случва? Защо е тази пасивност? Как можем да обясним огромната липса на участие в нашия свят днес и особено сред християните? Ще говорим за това утре. Засега се поставете в опасно положение: помолете Бог да ви позволи в близко бъдеще да помогнете на някого в спешна беда. **Бъдете чувствителен... Той ще отговори на молбата ви!** И отделете допълнително време днес, за да благодарите на Бог за постоянната Негова защита, на която се радвате, което ви позволява да достигате с увереност до другите хора (прочетете Псалм 121:7–8). Бъдете готов!

Включвайте се, част 2

1 Йоан 3:16-17

Вчера ви разказах за няколко ужасяващи случаи, в които ранени, дори умиращи хора викали за помощ, само за да бъдат грубо пренебрегвани от минувачите, както християни, така и нехристияни.

Какво се случва? Защо е пасивността? Как можем да обясним възмутителната липса на участие? Преди няколко години Джон Дарли и Биб Латеин написаха проникателна статия в „Психология днес“, озаглавена „*Кога хората ще помогнат в криза?*“ Те посочиха, че страничен наблюдател няма да се намеси при спешен случай, освен ако (1) забележи, че нещо се случва, (2) реши, че това е спешен случай, и (3) поеме лична отговорност за извършването на нещо.

Струва си да се замислим. **Първоначално трябва да сме достатъчно бдителни**, за да забележим, че нещо се случва. Събитието трябва да проникне под мъглата на нашия личен свят - нали знаете, нашите егоцентрични мисли, дейност и загриженост. По някакъв начин трябва да усетим сигналите за бедствие на другите. Но дори и тогава вероятно няма да се намесим, освен ако съзнателно не решим, че наистина се случва извънредна ситуация. А това означава, че в крайна сметка сме готови да предполагаме грешно... или да се смутим... или дори да се нараним. Защото участието смело вярва: „**Това е моя отговорност. Наистина ме е грижа. Дори и никой друг да не помогне, аз трябва!**“ Рисквано? По-добре повярвай! Понякога може да бъде направо неудобно.

Имах познат, собственик на ресторант, който ми каза, че веднъж е ходил на курс по първа помощ, защото няма представа какво да прави, когато хората се задавят с храна. Той каза, че е научил много полезни техники, но единственият траен урок, който никога няма да забрави, е следният: забравете гордостта си! Когато решите, че ще помогнете на някой в беда, запретнете ръкави, събуйте обувките си и скочете с пълна сила. Разбира се, в няколко редки случаи може да реагирате прекалено много или да потопите ръката си в кетчуп вместо в кръв... но добрите, истински самаряни не са чак толкова първични и коректни. Хората, които се включват, са мотивирани от безкористно състрадание, бреме на загриженост, което няма да остане сгънато и намачкано в книга.

С хаплива честност Яков попита: „*Например, срещате стар приятел, облечен в дрипи и полугладен, казвате му: „Добро утро, приятелю! Облечи се в Христос! Изпълни се със Святия Дух!“ и си тръгвате, без да осигурите дори палто или купичка със супа - докъде ви води това? Не е ли очевидно, че говоренето за Бога без действията на Бога е възмутителна глупост?*“ (Яков 2:15-16 ПОСЛАНИЕ)

Йоан проникна още по-дълбоко, когато попита: „*Ние знаем какво е истинската любов, защото Исус даде живота си за нас. Така че, ние също трябва да дадем живота си за нашите братя и сестри. Ако някой има достатъчно пари, за да живее добре и види брат или сестра в нужда, но не проявява състрадание – как може Божията любов да бъде в този човек?* (1 Йоан 3:16–17 NLT)

Трудни въпроси. И твърде упорити, за да свием рамене и те да излязат от главите ни... твърде трудни, за да се усмихнем и да ни освободят от куката.

Едно е да изучавате думи на любовта agape. Или да начертаете диаграма на структурата на изречението в Лука 10. Или да кажете много силни неща за скромния, изпълнен с Духа живот. Но съвсем друго е да видите и подкрепите някого в беда... или поне се обадете на полицаите, за да дойдат бързо. Да правите нещо по-малко е толкова нехристиянско. Толкова грешно. Понякога много погрешно.

Бъдете такъв, какъвто сте, част 1

Михей 6:8

В моите по-луди моменти е известно, че правя някои луди неща. Успокоявам се, че повечето от тях не са познати на повечето от вас. Ако знаехте за тях, искрено се съмнявам, че малкото достойно уважение, което може би съм спечелил през годините, щеше да остане непокътнато.

На първо място, може би това обяснява, защо имах такава борба с цялата идея да стана пастор. Искан да кажа, че това е професията, която е най-малко привлекателна за човек, чийто опит включваше абсолютно невероятни шеги, трикове, правени на проповедници и учители (особено на много сериозните), весели забавления в училище и безкрайни часове свирене на саксофон в джаз група с някои момчета които вероятно днес са наредени в редица във френския квартал... или може би са уредили живота си (в Сан Куентин) и сега живеят добре и подредено. Всичко, което моля, е да не ме издават. Паметта ми е достатъчна, за да ме принизи до нивото на хоросана, като случката, когато карах мотоциклет на средната пътека в класа ни по английски език в гимназията.

Но предполагам, че това е причината да имам такива проблеми и до ден днешен с важните хора, които са стигнали до върха и работят усилено, за да впечатляват. Вие ги знаете - свръх-достолепни типове, които парадират, които издават излъчване, които играят роли и споменават имена на прочути хора, и изглеждат шокирани, когато дори малки късчета човечност надничат изпод техния свят на официалност. Учтиви хора, които си общуват с талантливите, и очакват специално отношение.

Съжалявам, просто ми е трудно да газя през цялото това блато, особено ако канибалската надменност е на парада. И по-често е така, нали? В такава социална обстановка откривам, че се връщам към по-младите си години и искам да правя луди физиономии в стаята или да запаля фойерверк под масичката за кафе, или

да разбия крем с пай в лицето някого, или да подам бележка, която гласи „Кой всъщност се интересува?“ на глупака, който се хвали колко пари е спестил миналата година след като платил данъците си. Но ако правя тези неща, те не подхождат на духовенството. Ние трябва да успокояваме вълните, а не да ги създаваме, нали?

А това е трудно да се прави. И това е двойно по-трудно, ако имате фон, който е кафявата кал от Южен Тексас, а не синята кръв от завършилите университет от Бръшляновата лига (*В нея влизат следните най-прочути университети: Браун, Колумбийския, Корнуелския, Дартмутския, Харвардския, Пенсилванския, Принстънския и Йейлския. Д.Пр.*) И ако майка ви и баща ви са били обикновени хора, женени по време на Депресията (1929-1939.Д.Пр), и са били решени да работят, и да са честни, и да са доволни от малкото което имат, чийто дом беше пълен с песни и чиито сърца бяха пълни с любов.

Животът никога не е ставал толкова напрегнат, че да няма време да слушате или за забавна история, на която да се насладите. Не мога да си спомня да е минал ден, в който семейството ни да не се е смяло на нещо, въпреки че времето ни е било разкъсвано от международна война и периодични лични разногласия. Те не са го направили, но родителите ми можеха да закачат този надпис на нашето място: "В тези стаи са живели трима от най-упоритите тинейджъри в нашата страна!" Трудните времена водят до честни разговори... и в много случаи си спомням, че ми е казвано **колко е важно да стоя сам, да определям собствения си дневен ред, да не се опитвам да бъда нещо, което не съм и преди всичко, да ходя смирено с моя Бог.**

Благодарен съм за тези напомнания; те ме направиха това, което съм днес. Утре ще говорим повече **за гордостта и смирението.**

Бъдете такъв, какъвто сте, част 2

Притчи 16:17-18

Както споменах вчера, в много случаи си спомням, че родителите ми са ме учили колко е важно да стоя сам, да определям собствения си дневен ред, да не се опитвам да бъда нещо, което не съм и преди всичко, да ходя смирено с моя Бог. „Гордостта ще те изведе, сине. Просто бъди това, което си.“

Не мога да изброя колко пъти чувах думи от Писанието, цитирани пред мен, които атакуваха фалшивата и погрешна арогантност. Стихове като:

„*Защо кой ви смята за по-висш? Какво имате, което не сте получил? И ако сте го получил, защо се хвалите, все едно, че не сте го получил?* (1 Коринтяни 4:7)

„*Казвам на всеки от вас да не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва да мисли...* . (Римляни 12:3)

И прекрасният съвет на Соломон:

„*Нека друг те хвали, а не собствената ти уста; Непознат, а не собствените си устни.*“ (Притчи 27:2).

Тогава едва ли осъзнавах стойността на такъв скромнен старт в живота! Но вече живях достатъчно дълго, за да видя, че започването от където и да е, **но не и от дъното**, можеше да доведе до заслепяване – особено в служението на Бога – когато снобите на върха ми предложиха да се присъединя към тях. Не, благодаря. Не се интересувам.

Всичко това ми хрумна, когато прочетох забавния развлекателен диалог, който Сид Цезар (1922 – 2014 - американски комедиант с над 60 г стаж. Д.Пр.) включил в автобиографията си „**Къде съм бил?**“

Карл Райнер, репортерът на летището, интервюира Цезар като професор фон Худиноф, експерт по магьосници.

РАЙНЕР (объркан): Доколкото разбирам какво се опитвате да обясните, вашата книга казва, че има връзка между илюзиите на магьосниците и това, което се случва на хората в реалния живот.

ЦЕЗАР: Разбрахте, приятелю.

РАЙНЕР: Можете ли да ми дадете пример?

ЦЕЗАР: Търсите пример за голяма илюзорна сила? ... Ханс Шноркел... французин. Той работел върху трик с акула. Така че му доставили тази акула... 900 кг тигрова акула... и той поставил тази акула в резервоар с над 4 500 т морска вода... . Тогава той застанал отстриани на резервоара и бил с ръце, закопчани с белезници зад гърба му... . Той бил с белезници само по бански костюм... . След това Ханс се хвърлил в резервоара с акулата... . Веднага щом Ханс скочил във водата, акулата се завъртяла и започна да плува бавно, бавно към Ханс. А Ханс, той просто стоял в резервоара и гледал акулата право в очите... . Акулата просто бавно спря и погледна Ханс право в очите... . Тогава, изведнъж, акулата просто се преобърнала по корема си.. и го изяла.

РАЙНЪР (недовърчиво): Изяла го? Що за илюзия е това?

ЦЕЗАР: Това е много добра илюзия... . Но трябва да я направите правилно. Виждате ли, не започвайте

да репетираме с акула. Започват с гупи, златна рибка, хубава херинга, една съомга не е лошо. ... не се побърквайте с акула веднага.

РАЙНЕР: Това е интересна история, професоре, но как тя се отнася към реалния живот?

ЦЕЗАР: Как? Не виждате ли? Вие не виждате ли връзката?

РАЙНЕР: Съжалявам, професоре... аз не я виждам.

ЦЕЗАР: Ако започнете твърде голям, можете да се оставите да бъдете изяден.

Иновация, част 1

Притчи 12:1

Тълковният речник я дефинира: „*Въвеждането на нещо ново... нова идея, метод или устройство.*“ Когато правим иновации, ние се променяме, ние се огъваме. Подхождаме към стандартната оперативна процедура, не като индиански разузнавач с тихи стъпки, който се промъква до елен край потока, а по-скоро като Дивия Бил Хикок в салон с два пламтящи пистолета.

Изисква се кураж за иновация, защото изисква творческо мислене. Мисленето е достатъчно трудно, но творческото мислене — ах, това е работа! За да спринцоваш соковете, трябва да си недоволен от статуквото.

Вземете например, фотографията. Години наред същата стара процедура, която изисквала дълги периоди на изчакване. Никой дори не помислял да ускори процеса. Не и докато човек, на име Едуин Ланд не създаде компания със смешно име - **Polaroid**.

Понякога иновациите **ни се налагат**. Да вземем 7 декември 1941 г. (*Тогава без да обяви война, Япония вероломно нападна със стотици самолети американския военен флот в Пърл Харбър, на Хаваи в Тихия океан. Д.Пр.*) Хванаха ни със свалени военни панталони. Преди американските самолети да успеят да се издигнат във въздуха или дори да излязат от хангара, повечето от тях бяха унищожени. Бяхме принудени да попитаме очевидното: „Как можем бързо да измъкваме самолетите от хангарите?“

Един човек на име Мичъл решил проблема по най-новаторски начин. Той просто обърна въпроса с главата надолу и попитал неочевидното: „*Как можем бързо да отдалечим хангара от самолетите?*“ Резултатът (след неизбежния присмех и отхвърляне) бил хангар от две части. Всяка секция била монтирана на колела с достатъчна мощност, за да разделят двете при скорост 60 км/ч в час, което позволява на бойните самолети да излитат в няколко различни посоки. Бързо.

Сега си мислите: Ланд и Мичъл са гении. И вие сте готови да добавите Нютон, Бел, Едисън, Форд и братята Райт. И също така си казвате, че няма много от тези надарени хора, разпръснати наоколо. Разбира се, тези мъже могат много добре да бъдат наречени гении, **но ако ги попитате, те ще ви разкажат друга история**. Джеймс Кеш Пени младши (1875 – 1971 - американски бизнесмен, който създаде през 1902 прочутата верига от магазини, носещи неговото име. Д.Пр.) веднъж казал: „*Гениите сами по себе си не говорят за дарбата на гения; те просто говорят за упорит труд и дълги часове.*“ Това е старият отговор: един процент вдъхновение и 99 процента изпотяване.

Нека четирима "велики" гении да застанат и да свидетелстват. Това са техните истински думи:

Микеланджело: „*Ако хората знаеха колко усърдно работих, за да придобия своето майсторство, в крайна сметка нямаше да изглежда толкова прекрасно.*“

Томас Карлайл: „*Геният е способността да понесаш безкрайни болки.*“

Игнати Ян Падеревски: „*Гений? Може би, но преди да стана гений, бях тъпанар.*“

Александър Хамилтън: „*Целият гений, който може би притежавам, е просто плод на труд и мисъл.*“

Наистина ли иновативните хора са толкова редки? Не и ако слушате Шелдън Дейвид, бивш вицепрезидент на TRW:

„*Способността да се упражнява сравнително висока степен на въображение, изобретателност и творчество при решаването на организационни проблеми е широко разпространена, а не тясно, сред населението.*“

Знаете ли какво ми казва това? В него се казва, че има много повече иновативни хора (които в момента се възприемат само като „тъпаци“), отколкото всеки от нас може да си представи. **Всъщност, вие може да сте един от тях!**

Ще разгледаме това утре. Може да се изненадате от това, което откривате.

Иновация, част 2

2 Коринтяни 5:17

Вчера говорихме за иновативни хора и споменах, че наоколо има много повече иновативни хора, отколкото всеки от нас може да си представи. **Може ли вие да сте един от тях?**

Нека направим малък тест и да видим. Трябва да благодарим на Ърл Найтингейл за този списък от 25

черти, които обикновено се срещат в творческите, иновативни хора. Не, отпуснете се. **Вие не се нуждаете от всичките 25 черти**.. но ако имате повечето от тях, може да сте по-близо, отколкото си мислите.

Стремеж - висока степен на мотивация
 Смелост - упоритост и постоянство
 Цели - чувство за посока
 Знание - и жажда за него
 Добро здраве
 Честност - особено интелектуална
 Оптимизъм
 Оценяване
 Ентузиазъм
 Поемане на риск - желание за риск от провал
 Динамизъм - енергия
 Предприемчивост - готов да се справя с трудни задачи
 Убеждаване - способност за продажба
 Лесен характер – приятелски настроен
 Търпелив, но нетърпелив - търпелив към другите, но нетърпелив към статуквото
 Адаптивност - способност за промяна
 Перфекционизъм - стремете се да постигнете съвършенство
 Хумор - способност да се смеете на себе си и на другите
 Универсалност - широки интереси и умения
 Любопитство - интересува се от хора и неща
 Индивидуализъм - самоуважение и самодостатъчност
 Реализъм/идеализъм - заети от реалността, но водени от идеали
 Въображение - търсене на нови идеи, комбинации и взаимоотношения
 Комуникация - артикулирана
 Възприемчив - бдителен

Добре, стига толкова. Казах ви, че творческото мислене е трудна работа! Но има нещо още по-трудно... **и това е промяната**. Това означава да признаеш нуждата, да бъдеш достатъчно честен и смирен, за да се изправиш пред фактите, а след това достатъчно сигурен, за да обмислиш нови идеи, методи или устройства, за да го осъществиш. Да преглътнем гордостта си не би трябвало да е толкова трудно, тъй като това е, което ядем по цял ден.

Продължете и го развъртете. Вземете едно от онези много неща, които продължават да ви привличат и потърсете творчески начин за решаване на проблема. И не се отказвайте, докато не свършите и онази усмивка на облекчение се върне на лицето ви.

Знам, че можете да го направите! Правил сте го преди и се е получило. И този проблем беше толкова голям, че едва ли можехте да продължите. Тогава дойде промяната., най-важното решение, което някога сте вземали въз основа на най-иновативната комбинация, създавана някога. Човек. **Кръст. Кръв. И вяра.**

Бог го определя: „*Въвеждането на нещо ново... ново раждане*“.

Трудни дни, част 1

Яков 1:2-4

Вие сте ги чували. Тези твърде познати викове на раздразнение. Може би два от тях са ви минали през ума днес, някъде между твърде ранното звънене на алармата и твърде късния шум на съседите ви през нощта.

„От лошо към по-лошо.

Скачане от тигана в огъня.

Между чука и наковалнята.

Той каза: „Развесели се, нещата могат да се влошат“. Така че се развеселих - и разбира се, нещата се влошиха!

Майка ми ми каза, че ще има трудни дни като тези, но никога не е казвала, че ще идват на глутници.“

Трудни дни. Всички ги имаме. Някои са по-лоши от други. Като този, за който служителят с каска докладва, когато се опитал да бъде полезен. Може би и вие сте чували за това; сметката всъщност се появила във формуляра за фирмена злополука. Наранен и превързан, работникът разказа това преживяване:

„Когато стигнах до сградата, открих, че ураганът е съборил няколко тухли около върха. Така че, монтирах гредата с макара в горната част на сградата и вдигнах няколко варела, пълни с тухли. Когато

поправих повредената зона, имаше много останали тухли. След това слязох долу, излязох навън и започнах да спускам варела с макарата. За съжаление варелът с тухли беше много по-тежък от мен — и преди да разбере какво се случва, варелът започна да се спуска, като ме дръпна нагоре, защото аз се държах здраво за въжето.

Реших да се задържа, тъй като тогава бях твърде далеч от земята, за да скоча, и на половината път срещнах варела с тухлите, което паднаше бързо. Получих силен удар по рамото. След това продължих към върха, удряйки главата си в гредата и пръстите ми бяха притиснати и заклепени в макарата. Когато варелът се удари силно в земята, дъното му се спуска, позволявайки на тухлите да се изсипят.

Сега бях по-тежък от празния варел. Затова тръгнах отново надолу с висока скорост. На половината път срещнах варела, което се издигаше бързо и получих тежки наранявания на краката си. Когато се ударих земята, аз се приземих върху купчината разпилени тухли, получавайки няколко болезнени порязвания и дълбоки синини. В този момент сигурно съм загубил присъствие на духа, защото изпуснах въжето. Празният варел се спусна бързо — нанесе ми още един удар по главата и ме вкара в болницата.

С уважение моля за отпуск по болест.“

Да! Бих си представил! Някои дни искрено се чудите, защо изобщо сте измъкнали изпод завивките тази сутрин... и по-късно, ако някога успеете да се върнете в леглото същата вечер. Повечето от нас изпитват малки затруднения при решаването на 2 или 3 проблема през деня, но когато те започнат да се стоварват като градушка, без облекчение, рима или причина, ние се нервираме. И най-често ние ставаме сръдливи. Неизменно има хора, които ни обичат и наистина искат да ни помогнат. Но опитайте всичко, което им харесва, трудните дни обикновено са индивидуално изпълнение.

Помислете за последния си труден ден. Как се справихте? Какво бихте могли да направите различно, според Божието Слово? Ще говорим за това утре.

Трудни дни, част 2

Галатяни 6:9-18

Трудни дни. Всички ги имаме. И повечето от нас, ако сме честни, трябва да признаем, че не се справяме добре с тях. Други, които ни обичат, се опитват да ни помогнат, но са склонни да усложняват нещата.

Вижте четиримата мъже, които решили един уикенд да отидат на планинско катерене. По средата на изкачването единият от тях се подхлъзна от скала, паднал на около 18 метра и се приземил с трясък на перваза долу. Другите трима, надявайки се да го спасят, извикали: „Джо, добре ли си?“

„Жив съм... но мисля, че си счупих и двете ръце!“

„Ще ти хвърлим въже и ще те издърпаме нагоре. Просто лежи мирно!“ казали тримата.

— Добре — отговорил Джо.

Няколко минути след като пуснали единия край на въжето, те започнаха да се дърпат и пъшкали заедно, работейки трескаво, за да изтеглят ранения си спътник на безопасно място. Когато го издърпали на около три четвърти от пътя, изведнъж си спомнили, че той казал, че е счупил и двете си ръце.

"Джо! Ако си счупил и двете си ръце, как, за бога, се държиш?"

Джо отговорил: „Със ззззззззззззбите си.“

Не, другите хора не могат да помогнат много в трудни дни. Може да са добри спътници, но със сигурност те не могат да спрат болката. Да се държите един друг за ръце и да пеете по време на земетресение е малка утеха.

Някои биха посъветвали: „Просто влезте там и продължете да работите – работете повече.“ Но и това не помага много. Когато хамбарът гори, нанасянето на слой боя от другата му страна няма много смисъл. Ако гумите са спукани, карането по-бързо е доста тъпо.

И така - какъв е отговорът? Как можем да се справим с трудни дни, когато Врагът работи извънредно, за да ни убеди, че Бог не го е грижа? Намерих солидно насърчение от четири нишки, вплетени в тъканта на Галатяни 6. Вижте дали не сте съгласни и вие.

1. Нека да не падаме духом (ст. 9). В трудни дни трябва да имаме сърце. Не се отказвайте, каквото и да правите. Упорствайте. Стойте твърдо. Бъдете силни, издръжливи, решени да ги преодолеете. Помолете Бог да изгради защитен щит около сърцето ви, който да ви стабилизира.

2. Нека да правим добро (ст. 10). Нашата тенденция ще бъде всичко друго, но не и това. Вместо добро, ще ни се иска да вършим зло. Да се ядосваме. Да кълнем. Да крещим. Да се бием. Да се цупим. Да се дразним. Вместо да се разхождате из тази обичайна рутина, останете тихи и съзнателно прехвърлете всичко на Господ.

3. Нека никой не ви създава проблеми (ст. 17). Прекрасен съвет! Откажете да позволите на някой (или на нещо) да придобие господство над вас. Този трон във вас принадлежи само на Господ Исус Христос.

Спрете да го давате под наем!

4. **Нека благодатта бъде с духа ви** (ст. 18). Позволете на пълното въздействие на благодатта да тече през вашите мисли, вашите нагласи, вашите отговори и вашите думи. Отворете портите и оставете тези добри неща да преминат свободно през вашия труден ден. Седнете на оградата и се отпуснете.

Тези неща работят. Наистина работят.

Среща на пътя за Дамаск, част 1

Римляни 10:15-17

Използват се различни методи, за да се съобщи добрата новина за Христос на изгубените хора. Някои от подходите изглеждат успешни и ефективни на пръв поглед, но отвътре оставят много да се желае.

Подходът на Харвард е доста различен. Мисълта зад този метод е: Нека всички обсъдим световните религии. Тъй като е съсредоточен върху разума, той привлича както истински, така и псевдоинтелектуалци. Начинът на действие неизменно е неясна дискусия, която се измества от бахайството към будизма... от плюсовете и минусите на липсата на молитва в държавните училища до бързия растеж на движението Раджниш през 80-те години. (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Rajneesh_movement Д.Пр.) Този подход е образователен и понякога доста стимулиращ, но страда от един лек недостатък - **никой никога не е спасяван!** В този подход, на конкретностите относно спасението по благодат чрез вяра **се гледа с неодобрение**. Директното обсъждане на опрощаването на греховете чрез кръвта на Христос на кръста и Неговото чудотворно възкресение е толкова добре дошло в една изтънчена рап представление за религията, колкото би бил буюстът на Мартин Лутер в естествен ръст във Ватикана.

Може би най-популярен е подходът на безмълвието, който насърчава: „Аз съм мълчалив свидетел за Бога.“ Най-доброто, което можете да кажете за този метод е, че никой никога не се обижда. Това е сигурно! Някъде по-късно този човек е започнал да поглъща една от най-вкусните хапки на Сатана: „**Всичко, което Бог очаква от вас, е добър, мълчалив живот. Ако другите хора искат, те ще ви питат за Христос.**“ За ваше сведение, аз мога да преброя на пръстите на едната си ръка (и ми останат свободни пръсти) броя на хората през целия ми живот, които внезапно са дошли и са ме попитали за Исус Христос. Въпреки че никой не може да отхвърли стойността на благочестивия живот, това само по себе си никога не е довело никого в Божието семейство.

Нека предложи по-добър подход: **Отворете устата си и свидетелствайте за това, в което вярвате!** Ето как Павел е описал това: „*Ето защо Писанието казва: „Колко са красиви нозете на пратениците, които носят благата вест!“ Но не всички приветстват Добрите новини, тъй като пророк Исаия каза: „ГОСПОДИ, кой повярва на нашето послание?“ Така че вярата идва от слушане, тоест от слушане на Добрата новина за Христос.*“ (Римляни 10:15b-17)

И какво чуват? Вие споделяте това, в което вярвате!

Среща на пътя за Дамаск, част 2

Деяния 8:26-40

Вчера ви разказах за няколко метода на евангелизиране, които са неефективни или поне не са пълната картина на това, как Бог желае децата Му да споделят добрата новина с другите. Днес искам да ви разкажа за една алтернатива. Метод, който работи... и също така прославя Този, Когото трябва да прослави: **Спасителят**.

Представям ви метода на Филип. Този метод, който е фокусиран в Христос, е изложен в поредица от седем принципа, извлечени от Деяния 8:26–40. Филип, този велик и надарен човек, бил ангажиран в кръстоносен поход в Самария. Бог го използвал мощно (8:5–8). И внезапно, Господ говорил на Филип и го инструктирал да напусне града и да прекара известно време в пустинната област Газа, (8:26). Верният Филип „**стана и отиде**“ (8:27). *Той бил на разположение (Принцип 1)*.

След това той срещнал виден чиновник от Етиопия, който се возел на колесница, на път за дома (8:28). Отгоре на всичко това, той четел Исаия! Следващият стих ни казва, че Божият Дух подтикнал Филип да отиде и да се запознае с пътника. *Филип бил воден от Духа (Принцип 2)*. Според днешната терминология, той почувствал силна и категорична увереност, че Бог ще го е накарал да започне разговор и по-късно, много вероятно, да сподели с този човек магнетичните твърдения на Христос. С други думи, той усетил, че Бог ясно отваря вратата.

Както бихте очаквали, Филип съдействал. *Подчинението (Принцип 3)* е от съществено значение.

След това той чул мъжа да чете на глас (8:30) и спокойно попитал: „*Разбираш ли това, което четеш?*“ Какво отлично начало! *Правилното начало (Принцип 4)* е от съществено значение. Филип не се нахвърлил и не започнал да проповядва, нито измъкна готова, повтаряща се поредица от изявления. Той просто задал логичен, но водещ въпрос. Чиновникът незабавно поканил непознатия да се качи в

колесницата, да седне до него и да му помогне в търсенето на разбиране (8:31–34).

Този забележителен отговор бил *посрещнат с голям такт* (Принцип 5) от страна на Филип. Въпреки, че бил поставил обувката си във вратата, той останал любезен, учтив, добър слушател и все пак чувствителен към времето, когато ще можеше да говори за спасението.

Когато дошъл този момент, той „*отвори устата си*“ (8:35) и *стана конкретен* (Принцип 6) *относно вярата в Господ Исус Христос*. Без нежелание. Няма неясен диалог за религията... *той говорел само за Спасителя, за основният въпрос*.

Последните няколко стиха (8:36–38) описват краткото, но *запомнящо се последване* (Принцип 7), което Филип използвал в този случай.

Докато контактувате с гладното и жадно човечество, и усещате вътрешната му болка за помощ и надежда, *имайте предвид тези принципи*. Нека станем по-бдителни към онези празни колесници, в които Бог иска да обитавате. Не след дълго може дори да започнете да се чувствате удобно в тях. И знаете ли какво? Няма по-добро място, на което бих предпочел да бъда, *когато Христос се завърне*, отколкото да бъда бодигард в колесница на 21-я век.

Идоли, част 1

1 Йоан 5:20-21; Матей 6:33

Това било последното предупреждение на апостол Йоан към читателите му:

„*Дечица, пазете се от идолите*.“ (1 Йоан 5:21)

Всъщност, Йоан казал: „*Внимавайте! Пазете се от всичко, което може да заеме мястото в сърцето ви, което трябва да бъде запазено за Бога*.“

Йоан никога не е обяснявал това предупреждение. Възрастният и мъдър апостол съзнателно се въздържал да обяснява идолите или да ни даде техния изчерпателен списък, който да следваме. (*Човешката глупост е необятна. Как би могъл някой да направи такъв списък? Твърди се, че Айнщайн е казал: “Има две неща, които са необятни: вселената и човешката глупост. За вселената не съм сигурен дали е необятна, но за човешката глупост съм напълно сигурен. Д.Пр.*) **Това е безусловна заповед**. Всеки идол, независимо от неговата красота, полезност или първоначална цел, **трябва да бъде премахнат, така че Христос да царува върховно, без нито един конкурент**.

Нямам много изкушения да се покланям на злите неща. **Добрите неща са тези**, които ме тормозят. За мен не е толкова трудно да отхвърля нещо, което е вродено лошо или погрешно, **но ми е трудно да държа добрите и полезните неща далече от трона**. **Вярвам, че това е мястото, където започва бойната линия**.

Спомняте ли си преживяването на израилтяните в Числа 21? Те били възбудени и раздразнителни, докато се скитали из пустинята. Започнали да се оплакват от липсата на храна и вода. Пак се оплакали от маната. Затова Бог изпрати сред тях змии — „*огнени змии*“ — които ухапали много хора и донесли смърт в лагера. Осъзнавайки греха си, израилтяните помолиха Моисей да помоли Бог да премахне змиите. Бог казал на Моисей да направи бронзова змия, да я държи високо на дълъг прът... и всеки, **който погледне тази бронзова змия, ще бъде изцелен**. Това било чудодейно и славно условие – **и то работело**. Всъщност, Исус го споменава в Йоан 3:14-15 като пример за това какво ще постигне Той, когато умре на кръста. Бронзовата змия била благословена от Бог и следователно беше ефективно средство за освобождение.

Но знаете ли какво се случило с тази метална змия? Ако не го направите, ви очаква голяма изненада. В 4 Царе 18:4 четем:

„*Той* [цар Езекия] *премахна високите места и събори свещените стълбове и изсече Ашерата [олтарите на идолите]. Той също строши на парчета бронзовата змия, която беше направил Моисей, защото до онези дни израилевите синове ѝ кадяха; и я нарече Нехушан*.“

Това се случило около **6-ия век пр.н.е**. Първоначалното събитие със змиите се е случило много по-рано - около **1450 г. пр.н.е**. За около 8 века израилтяните **се държали за тази бронзова змия**. Можете ли да повярвате! Те я носели със себе си тук и там, консервирали я, защитили я и я полирали. Накрая я направили идол и дори ѝ дали име: Нехушан. Тази дума означава просто „**парче бронз**“. И това било всичко. **Но го превърнали в обект на поклонение**. Нещо, което някога е било полезно и ефективно, с годините се изродило и станало идол. (*Като днешните икони в църквите, на които им се кланят и им палят свеци, и очакват те да ги закрият и то от кого – от Бога. Д.Пр.*)

Това се случва и днес. Вие можете да направите идол от всичко или всеки в живота. Често хубавите неща се промъкват незабелязано и скоро откривате, **че те са на първо място в сърцето ви**.

Крайно време е **те да бъдат детронирани**; утре ще говорим за това.

Идоли, част 2

Битие 35:1-4

Вчера говорихме за това, как израилтяните започнали да се покланят на това, което първоначално

изглеждаше нещо добро, но стана прекалено добро нещо: бронзова змия, която те нарекли „Нехушан“.

Можем да направим идол от всичко или всеки в живота си. Една църковна сграда може да се превърне в идол за нас, когато всъщност през цялото време тя е просто място за среща и поклонение на нашия Господ - **нищо повече**. Вашето дете може да стане ваш идол. По фини начини можете толкова да обожавате това малко дете, че целият ви живот да се върти около него. Вашата половинка или любовница може да бъде поставена на първо място в живота ви и буквално да бъде превърната в идол. Вашата работа може лесно да стане ваш бог.. както може да бъдат и някои занимания в живота ви. Къща, тревна ливада, антика, кола, образование, пътуване в чужбина, постижение и дори целта за „пенсиониране“ могат така да грабнат сърцето ви, че я да стане вашият Нехушан.

Не пропускайте идеята ми. Няма непременно нищо лошо в нито едно от тези добри неща. Да ги притежавате — някои или всички от тях — **не е греховно**. Но е греховно, **когато те ни притежават!** В това е разликата. Това е нещото, което превръща златната мечта в кухо парче бронз.

Сега честно... можете ли да свидетелствате за факта, че сте унищожили идолите в живота си? Можете ли наистина да кажете, че сте свободни от бронзови котви? Че Христос царува без съперник? Или ще трябва да признаете, че имате лично светилище във вътрешния си храм, **където насаме кадите?**

Господ казва: „**Където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви**“ (Лука 12:34) и „**от каквото прелива сърцето, това говорят устата**“ (Матей 12:34 NIV). Какво всъщност означава това? Това, в което инвестирате времето и съкровището си, това, за което говорите, това, към което непрекъснато се връщате в ума си, **разкрива какво наистина е на първото място в сърцето ви**. **Толкова е просто**.

Вашият Господ и Спасител **иска да заеме първото място**. Матей 6:33 казва, че когато Той е на първото място, всичко останало „**ще ви се прибави**“. Колко време е минало, откакто сте осигурявали помощта на вашия Господ в частна, лична сесия за прочистване на храма? Толкова е лесно да се привържете към идоли - хубави неща, които са неуместно обожавани. Но когато имате Исус в центъра на стаята, всичко останало само разваля декора.

Павел пише: „**Той е и глава на тялото, църквата, и Той е началото, първородният измежду мъртвите, така че самият Той ще заеме първо място във всичко**“ (Колосияни 1:18).

Разбрахте ли това. **Първо място във всичко**.

Във всичко.

Лов на вещици, част 1

2 Коринтяни 10:3-5

Репликата на Флип Уилсън „**Дяволът ме накара да го направя**“ е създадена да бъде смешна, а не фалшива. За момента е без значение, дали комикът е вярвал в действителен Сатана. Всичко, което го интересувало, било да се засмее. Но това, което я направи толкова ефективна, беше сценарият от реалния живот, който човекът играеше.

Ето този герой, който е направил нещо лошо. Никой не може да го отрече, грешно е. Но вместо да поеме вината и да поеме пълната отговорност за грешката, той се измъква, като сочи с обвинителен пръст към „**дявола**“. Защо се смеем? Очевидно е, и в светлината на веселата му рутина, това също е извинително. Ние не се смеем само на него, ние се смеем на себе си - на един от любимите ни спортове на закрито, „**Играта на обвинения**“. И тъй като е напълно нечестив и невидим (и следователно неспособен да оспори нашето обвинение със звукови тонове), **няма по-добра изкупителна жертва от самия Противник**.

Но когато тази практика се превърне в ежедневен навик, тя престава да бъде смешна и започва да бъде фалшива. Комедийната рутина има мястото на сцената, пред публика, където всеки разбира, че героят просто се държи като луд. Но когато станем актьори на бягството, **избягвайки отговорността за собственото си неподчинение, ние отиваме твърде далече**.

Има общо заглавие, под което попада всичко това. Нарича се "лов на вещици". Не просто да обвиняваме Сатана за всяко зло действие, но да го намираме във всяко ъгълче и кътче... мислейки, че той е фината сила зад всички нечестиви събития и срещи.

Това е вековният манталитет на конспирацията. Например, има хора, които виждат и чуват Дявола в определени музикални нива. Те ни казват да пуснем касетите назад и ще можем да чуем подсъзнателното сатанинско послание, което прилича много на четене на книга в огледало, за да се открие злото ѝ значение. Странно. Те ни предупреждават срещу Р&G (Procter & Gamble, Огромна многонационална компания за потребителски стоки. Д.Пр), защото в малкото ѝ лого се включва 666.

Не се смейте. Толкова много вярваха в това, че бойкотът на продуктите на Р & G беше силно насърчаван. Антагонизмът стана толкова остър, че компанията беше принудена да похарчи цяло състояние, опитвайки се да се пребори със страховете на хората за сатанинска връзка. Половин дузина дела бяха заведени през 1982 г. от Р & G, твърдейки, че са били клеветени от определени проповедници и няколко

медийни личности. И битката продължава.

Християнка от Канзас Сити се обърнала към съда, за да промени регистрационния ѝ номер от CPG 666 (обърнете внимание на Р и G) с мотива, че членовете на нейната църква я избягвали.

Можете ли да повярвате на това? Някои от тези неща са направо фанатични. И някои от тях са доста сериозни, когато става въпрос за християните, които говорят, че знаят истината. Ще говорим повече по тази тема утре.

Лов на вещици, част 2

Ефесяни 1:19-21

Говорихме за това, което наричам „лов на вещици“, феноменът, засягащ нашия свят, в който хората са нетърпеливи да намерят Дявола във всяко кътче и да го обвинят за почти всичко.

Докато съм на темата, нещата със страховете от 666 стават направо смешни. Факт е, че тези три цифри могат да бъдат открити в почти всяко име, ако сте готови да работите достатъчно усилено върху това. Използвайки кода $A = 100$, $B = 101$ и така нататък, Хитлер се равнява на 666. С по-прост код от $A = 1$, $B = 2$ и умножавайки всяка стойност на буквата по 6, астрологичните знаци Слънце и Луна се равняват на 666. Същата техника работи при Кисинджър както и при думата компютър (в което мога да повярвам).

Искате ли повече? Възможно е да откриете 666 в имената на някои евангелски лидери. Чрез приемане на така наречения „Код на дявола“ (любим трик на нумеролозите, при който азбуката се номерира отзад напред от нула; $Z = 0$, $Y = 1$, $X = 2$. . .) и умножаване на всяка буквена стойност по 6 (леле!), фамилното име на Джери Фалуел, основателя на движението „Морално множество“, се равнява на 666. Били Греъм изисква по-сложна числена обработка... но ако искате достатъчно силно, можете да го направите антихрист.

Преди няколко години накарах един човек да използва подобен код, показвайки ми (с намигване) как името ми се равнява на 666. Този код го направи! Вече не можех да се крия. Дори имах добронамерен вярващ, който твърди, че аз имам демона на гризането на нокти и друг демон на преяждането. Следващото нещо, което знам, че ще чуя, че имам демона да проповядвам твърде дълго.

Дръжте го! Знаете какво ще кажа, нали? Тъй като това е вярно, няма нужда да казвам толкова много. Вие и аз знаем, че има Дявол и множество демони... автентичен "принц на въздушната власт", чиято единствена цел е да заразява и да влияе със зло. Той дебне (1 Пет. 5:8), дяволски по природа и измамен по метод (2 Коринтяни 11:3). Той е отговорен за много нечестия, но не за всички – има също така света и плътта, запомнете (1 Йоан 2:15-16). Ако не, той може да ни вкара в една крайност, където той е въображаем шегаджия с рога, вила и червен епидермис... след това е другият, където той е навсякъде, във всичко, възплъщавайки всички, и ние започваме да слушаме музика отзад и да надушваме знаци на 666 в етикети, регистрационни табели и лидери.

Християни, хайде да помъдреем. Изглеждаме достатъчно глупави в очите на изгубените хора, без да им даваме гориво в огъня. Оставете смешните неща за Флип Уилсън („Дяволът ме накара да го направя!“) и фалшивите неща за фанатичите. Имаме пълни ръце за поддържането на разумен баланс на опънатото въже на истината. Ако има нещо, което Дяволът не може да понесе, това е истината.

Самоконтрол

Галатяни 5:22-23

Сила на волята е забравена дума сред повечето християнски среди днес. Много от нас са меки, отпуснати и дебели както външно, така и вътрешно... или и двете.

Прекаленото угаждане и недостатъчните постижения на нашата епоха са създали чудовище, чийто мозък е мързелив, зрението е замъглено, ръцете са алчни, кожата е тънка, средата е кръгла и седалката е широка. Оцветете го в бебешко синьо!

Какво е породило този странен продукт на мека възглавница? Гърците биха казали: „*Сериозна липса на enkrateia*“. Това не е витамин, това е добродетел - самоконтрол.

Думата всъщност означава „вътрешна сила или власт“. Разширено, то включва такива неща като владене или притежание на нещо, контролираща сила на волята (под действието на Божия Дух), вътрешна сила да се съпротивляваш и да се въздържаш, сила да не се отдадеш, да не действаш импулсивно.

Павел използва този термин в 1 Коринтяни 7:9 относно контрола на сексуалното желание. Той го споменава отново в 9:25, когато говори за контрола на спортиста върху тялото си и неговите желания по време на периода, когато той тренира за състезание.

Твърдата, неогъваща се и строга дисциплина влизала в такова обучение, примесена с раздяла и самота. Строгата душевна дисциплина била постоянен спътник на гръцкия атлет от първия век. Самоконтролът ставал второто му име за 10 дълги месеца.

В Галатяни 5:23 тази добродетел се среща в списъка на плода на Духа. Но за да не мислите, че това е

нещо, което Бог внезапно спуска върху вас, без никакво участие от ваша страна, позволете ми да цитирам 2 Пет. 1:5-6, за да поддържам баланса на всичко:

„Поради тази причина, положете цялото старание и към вашата вяра прибавете морална добродетел, и към вашата морална добродетел - знание, и към вашето знание - самоконтрол, и към вашия самоконтрол - постоянство, и към вашето постоянство - благочестие.“

Обърнете внимание на две неща, моля. **Първо**, това е поредица от заповеди към християнина – **това е наша отговорност**. **Второ**, изпълнението на заповедите изисква от нас „положете цялото старание“ — това ще изисква жертвени усилия ... емоционална кръв, пот и сълзи!

За останалата част от това четене бих искал да приложа самоконтрол в живота си от шията нагоре. Естествено, ние сме продукт на това, за което мислим. Нашите действия и реакции се раждат в умовете ни. За какво мислите вие? За какво изразходвате най-много от умствената си енергия? Средно на ден колко независими, непоклатими, практични и сериозни идеи идват в ума ви?

Такива въпроси ме преследват, когато се замисля, как явление като гледането на телевизия е наситило толкова пълно обществото ни. Помислете за следните факти, събрани по време на писането на това:

Деветдесет и пет процента от американските домакинства – над 60 милиона домове – имат телевизори. Допълнителни 100 000 комплекта се добавят с всеки изминал месец. Повече от 106 милиона възрастни се оказват пред телевизора средно на седмица в Америка.

И колко често се включват тези телевизори? Средната американска работна седмица **е 48 часа**. (А у нас е 40 часа, Д.Пр.) Мъжът средно гледа телевизия 26 часа на седмица, а жената - 30 часа. Национално проучване съобщава, че среднестатистическият американски гимназист прекарва повече време пред телевизора през целия си живот, отколкото общата сума, прекарана пред учител от детската градина до гимназията включително.

Не е нужно да напомням, че не съм против телевизията. Притежавам телевизор и се наслаждавам да гледам избрани програми редовно, доколкото времето позволява. Изключително сериозно е обаче, когато нация като нашата е толкова лишена от самоконтрол, че не можем да завъртим едно копче на „изключено“ и да осигурим на умовете и очите си необходимата почивка от взрива на последователната космическа пропаганда.

Жалко е, че много християни помнят телевизионната програма по-добре, отколкото една глава от скъпоценното Божие Слово. Поради липсата на умствен самоконтрол, нашето водещо желание е да бъдем забавлявани и развличани, а не да бъдем предизвикани, чрез четене или семейни разговори или тиха медитация или лично планиране и поставяне на цели.

Предлагам ви да атакувате този проблем със заредена пушка, а не с прашка. Вземайте една по една всяка нуждаеща се област и я поставяйте в подчинение с безмилостна молитва и решителност, докато Духът ви осигурява силата да направите това.

Не пропускайте да черпите от силата на Господ, докато работите върху самоконтрола, знаейки, че Неговата сила е ваша. Разберете и повярвайте на Римляни 8:9-14.

Открития

Притчи 2:1-5

„Виждаш ли нещо?“

Да бъде зададен такъв въпрос! Устата и очите на Хауърд Картър били широко отворени, когато помощникът му го попитал. Главата му била забита в един вековен гроб. Капки пот избили по челото на британския археолог. Шест поредни години той копаел. Безкрайни окопи. Тонове развалини. Огромни парчета безполезни отломки. Нищо!

Била 1922 г. Повече от 10 века археолози, туристи и крадци на гробници бяха търсили гробниците на египетските фараони. Смяташе се, че нищо не е останало необезпокоено - особено в Долината на фараоните, където древните монарси са били погребани повече от 500 години. Тъй като никой не смятал, че има какво да се открие, Картър продължил търсенето си, финансирано частно, само с няколко откъса от доказателства, за да продължи. Някъде... по някакъв начин... той бил убеден, че има една останала гробница. Два пъти по време на шестгодишното си търсене той бил на 2 метра от първото каменно стъпало, водещо към гробната камера.

И най-накрая - ОТКРИТИЕ!

„Виждаш ли нещо?“

Това приличало на въпроса, който на 20 юли 1969 г. пилотът Майкъл Колинс задал на Армстронг и Олдрин: "Чувствате ли нещо?", тъй като лунният прах образувал пухкави бели облаци около ботушите им.

Надниквайки в безмълвния мрак, Хауърд Картър видял това, което никой съвременен човек никога не бил виждал: дървени животни, статуи, сандъци, позлатени колесници, резбовани кобри, кутии с мазнина,

вази, ками, скъпоценности, трон, дървената фигура на богинята Селкет... и ръчно резбован ковчег на фараон-тинейджър. По собствените му думи, той видял „странни животни, статуи и богове – навсякъде блясъка на златото“. Това, разбира се, била безценната гробница и съкровището на фараона Тутанкамон, **най-вълнуващото археологическо откритие в света**. Общо повече от 3000 обекта, отнемащи около 10т години на Картър, за да ги извади, да ги каталогизира и да ги реставрира. "Изящно!" "Невероятно!" "Еlegantно!" "Великолепно!" "Ааааа!" Думи като тази, сигурно са минавали през устните му десетки пъти, когато за първи път ги прошепнал пред този древен египетски пашкул.

Малко са радостите, като радостта от внезапното откритие. Моментално се забравят болката и цената на търсенето, неудобствата, часовете, жертвите. Окъпано в екстаза на откритието, времето е спряло. Нищо друго не изглежда и наполовина толкова важно. Изгубени в тръпката на момента, ние се наслаждаваме на неизразимото откритие - като малко дете, което гледа червей.

Подобни открития имат много лица...

- отговорът на един дълъг конфликт
- вникване в собствения ви грим разбиране на „защо“ зад страха
- просто правилният израз за описание на чувство
- причината стомахът ви да се свива в определени ситуации
- опознаване на "наклонностите" на вашето дете
- техника, която спестява време и енергия
- прост начин да съобщите нещо сложно
- мотивиране на тези, които работят под ваше ръководство
- намиране на облекчение от ненужната вина

Соломон говори за най-великото от всички открития. Той го изразява с думи, които описват дейността на човек като Хауърд Картър – само че в този случай, той не търсил Тутанкамон. Чуйте:

*„Сине мой, ако приемеш думите ми
и запазиш заповедите ми в себе си,
и направи ухото си внимателно към мъдростта
и наклони сърцето си към разбиране;
защото, ако плачеш за проникателност,
издигни гласа си за разбиране;
ако го търсиш като сребро
и го търсиш като скрити съкровища;
тогава ще познаеш страха от Господа
и ще откриеш знанието на Бога.“ (Притчи 2:1–5)*

Това се нарича откритие! В Писанията са скрити безценни словесни хранилища. Безшумни. Трудно откриваеми. Лесни за пропускане, ако бързате. Но те са там и чакат да бъдат открити. Божието Слово, като дълбока, дълбока мина, стои готово да даде своите съкровища.

Виждаш ли нещо?

Подценяване

Притчи 10:19

Чували сте за „твърде малко и твърде късно“. Какво ще кажете за „твърде много и твърде много“? Това е начинът, по който бих описал нашето време. В едно общество, претрупано с преувеличени твърдения, **намирам случайното „не съвсем достатъчно“ за чиста наслада**.

Твърде много празни приказки. Твърде богата храна. Твърде много акцент върху успеха, победата, това да бъдеш най-големият и най-добрият. Твърде много сравнение и стремеж към печалба. Твърде много срещи. Твърде много страници във вестника. Твърде много телевизионни канали, неоновии реклами, спортни отбори, училища и мнения. Твърде много опции за неща като коли, звукови системи, компютри и безалкохолни напитки.

Откриваме, че превръщаме **екстремното в стандарт**. Точките бързо се заменят с удивителни. „Хубаво“ вече не е достатъчно. Сега трябва да е „фантастично“ или „невероятно“. (И понеже и тези положителни прилагателни се износиха, ние започнахме да превръщаме отрицателните прилагателни в положителни, например „**адски хубаво**.“ И това се превръща в стандарт. Д.Пр.)

Какво се случи с една тиха, боса разходка по плажа? Или вечер само за слушане на музика? Или да отидете на колоездена, гарнирани с фунийка сладолед, еднократно потапяне? Или да пуснем хвърчило, след което да легнем по гръб и да си поспим? Кога позволихме красотата, осветена от свещи и държането за ръце с някого, когото обичаме, да бъде блъсната от флуоресцентното и крещящо?

Колко е хубаво да бъдеш изненадан **от нещо фино**. Да се натъкнеш на истинска красота, на истинска

искреност без явни опити за впечатляване.

Първа класа, съдържана елегантност, която оставя място да си представяме, да мислим, да решаваме сами, да оценяваме. Филми и други форми на изкуство, които ни дават пространства на тишина, които да чувстваме, да въздишаме. Речи, проповеди и писания, които отразяват истинското майсторство, убеждавайки ни, че е трябвало да се каже много повече.

Казано накратко, каква е моята молба? Повече оригинали, по-малко копия. Повече творчество, по-малко технологии. Повече внушаващо, по-малко обясняващо. Повече мисъл, по-малко приказки. Някой го изрази така: „*Кога е най-доброто време да спрете да говорите? Вероятно сега.*“

Разказва се една история за Франклин Делано Рузвелт (1882-1945, президент на САЩ – 1933-1945. Д.Пр.), когато бил млад адвокат. Той чул опонента си да обобщава дело пред журито в красноречив, емоционален, но дълъг призив. Усещайки, че журито е отегчено, Рузвелт казал: „*Чухте доказателствата. Вие също слушахте един брилянтен оратор. Ако му вярвате и не вярвате на доказателствата, ще решите в негова полза. Това е всичко, което имам да кажа.*“ Той победил. Надценяване и отегчаване. Подценяване и побеждаване.

„Да говорим съдържано, за по-голям ефект.“ Ето какво означава подценяване. Като в "Обичам те". Следващият път, когато се изкушите да кажете твърде много, просто го кажете съдържано.

Баба и дядо, част 1

Достатъчно лошо е, че доскоро Тълковният речник „Уебстър“ пропускаше думата „родителство“ в своя речник. . . но да продължава да пренебрегва "баба и дядо" е нещо средно между некомпетентност и непростимост! Добре, добре, така че „баба и дядо“ не е официална дума. (на английски Grandparenting е една дума Д.Пр.) Така че, на думата „баба и дядо“ ѝ липсват достатъчно корени в англосаксонската лингвистична ерудиция, за да заслужи място в редиците на основния справочник на Уебстър. И така, кой се интересува от цялото това задъхано родословие, през което термините трябва да преминават, за да спечелят признание в многословието на нашата американска култура? Аз със сигурност не се интересувам. както и хиляди други съвестни хора, които правят точно това, което Уебстър избира да игнорира.

Уебстър — старият особняк — би бил добър заместител на Скрудж (скъперник). Или може би е бил като покойния W. C. Fields (американски комедиант, актьор и писател. Д.Пр.) и просто е не харесвал деца. От друга страна, вероятно е изиграл всичко по правилата и не е позволил на емоциите си да попречат на литературния му принос.

Жалко. От такива момчета може да станат страхотни учени, но малките деца, които търсят скутове, в които да седят и ръце, които да държат, и някой, с когото да пеят или да им помогнат да се научат да карат кънки, не се интересуват от висши степени, спечелени в надути училища или граматически любопитни факти. И какво, ако белокосият господин или любезна дама раздели инфинитив или остави предлог да виси? Това, което наистина е важно, е малките деца да знаят, че тук има някой, на когото могат да се облегнат, да говорят, да се смеят с него, да се учат от него, да вървят до него и най-вече да прегръщат. И шансовете са добри същите тези възрастни хора да не задават много въпроси, които ви приковават към стената, като „*Оправи ли си леглото?*“ или „*Свършихте ли домашното си?*“ или „*Не е ли твой ред да миеш чиниите?*“

Любимият жест на бабите и дядовците са отворените ръце, а любимият им въпрос е „*Какво искаш да направиш?*“ и любимите им думи са „*Обичам те, скъпа*“. Те не търсят грешки и провали; те им прощават. Те не помнят, че сте похарчили последния си долар глупаво; те го забравят. И не пропускат страници, когато ви четат. . . нито казват „*побързай*“, когато искате да видиш колко далеч можеш да накараш плоското камъче да подскача по повърхността на езерото. Те дори ще спрат и ще оближат фунийка сладолед с вас.

Но най-хубавото е, че когато искате да говорите, те искат да слушат. Няма дълги, шумни лекции. . . така и коментари като „*Трябва да се срамуваш от себе си*“ и „*Това е глупаво!*“ Смешно е, но някак си вие оставате с впечатлението, че неща като пари, вещи и дрехи не са толкова важни, колкото вас. И да стигнеш някъде навреме не е и наполовина толкова важно, колкото да се насладиш на пътуването.

Бог не е ли добър? Поколение след поколение Той осигурява нов набор от баби и дядовци. . . вечно присъстваща контра-култура в нашия забързан свят.

Баба и дядо, част 2

Псалм 100:3-5

Баба и дядо. Какви невероятни дарове от Бога. Поколение след поколение Той осигурява нов набор от тях... вечно присъстваща контра-култура в нашия забързан свят. За да не бъдат всички останали толкова ангажирани, че вече да не спират, за да помиришат цветята или да гледат как малките мравки работят усърдно, тези специални възрастни внасят себе си в нашия начин на живот. Те са направили достатъчно

грешки, за да разберат, че перфекционизмът е суров ръководител и че самоналоженого чувство за вина е закоравял убиец. Те могат да бъдат превъзходни инструктори, но най-добрите им уроци **се улавят, а не се преподават**. Тяхното християнство е подправено, филтрирано през стегнатата тъкан от реализъм, сърдечна болка, загуба и компромис. Исус е не само техен Господ, Той е техен Приятел и дългогодишен Съветник. Подобно на масивно дърво, те осигуряват необходимата сянка, придават красота на пейзажа и нямат нищо против да бъдат използвани. Те са там. Дори и да не се случва често, те са там.

Защо е целият този прилив на това, което някои биха нарекли сантименталност? Е, животът ми придоби ново измерение преди няколко години. Още една шапка беше добавена към тези, които вече нося. Осъзнавам, че това става все по-значимо с течение на времето. Райън Томас е роден от по-големия ни син и снаха ни. Внук с тегло 3 кг, който даде шанс на жена ми и мен да опитаме отново... само че този път с много повече за даване и много по-малко за доказване. Пред нас се простират несигурен брой години, в които ще можем да инвестираме отново времето и енергията си, съкровището и любовта си. И въпреки че Уебстър няма да признае, думата „баба и дядо“ е наша работа... старателно и непрекъснато.

През 1961 г. Бог за първи път ни позволи да се наречем родители. Колко милостиво от Негова страна сега да ни даде нова титла — баба и дядо. Спомням си, че тогава прочетох думите на генерал Дъглас Макартър, озаглавени „Молитвата на един баща“, красиво произведение, в което застаряващият лидер моли Бога да възпита синът му да е със силен характер, смирен дух, човек със състрадание, решителност, простота, величие. Заклучителните му думи почти накараха очите ми да се просълзят. След като твърди всички тези неща с вяра, той добавя: „**Тогава аз, баща му, ще се осмеля да прошепна: „Не съм живял напразно“**“.

Днес същата молитва е на устните ми и истински сълзи са на лицето ми. Молитвата е за теб, Райън, както някога беше за баща ти. А сълзите? Е, ще трябва да свикнеш с тях.

Така е при дявоците.

Неделно слушане, част 1

Второзаконие 18:17-19

Повечето от нас са родени **да чуват** добре, но всички ние трябва да се научим **да слушаме** добре. Слушането е умение, изкуство, **което трябва да бъде отглеждано, развивано и насърчавано**.

Д-р Ралф Никълс, смятан от мнозина за авторитет по темата, смята, че ние мислим 4, а може би и 5 пъти по-бързо, отколкото говорим. Това означава, че ако оратор произнесе 120 думи/минута, публиката мисли с около 500 думи/минута. Тази разлика предлага силно изкушение на слушателите да предприемат умствени екскурзии... да мисля за снощната игра на бридж или за утрешния отчет за продажбите или за необходимостта да прегледам двигателя на колата преди пътуването в планината следващия уикенд... след това постепенно се върнете към разговора на говорещия.

Изследване в Университета на Минесота разкрива, че при слушане на 10-минутен разговор, слушателите работят само с 28 процента ефективност. И колкото по-дълъг е разговорът, **толкова по-малко разбираме, толкова по-малко проследяваме с ушите си какво казва нечия уста**. Това може да бъде направо плашещо за хора като мен, които проповядват от 40 до 50 минути наведнъж! Това също така обяснява защо някой луд е описал проповядването като „**финото изкуство да говориш в съня на някой друг**“.

Добрата комуникация е труден бизнес. Всички ние сме заети хора с тежки умствени котви, които се влачат в мозъка ни във всеки момент на будност. За всеки проповедник е трудна работа да грабне вниманието ни, след което да го задържи за продължителен период от време – особено след като можем да мислим много по-бързо, отколкото той може да говори.

Което ни разкрива рядко споменаваната тайна на добрата проповед. Освен жизненоважната роля на Бога в цялото нещо, **има 2 решаващи съставки, които правят добрата проповед да се случи. Първо**, този, който говори, трябва да говори добре. **Второ**, този, който слуша, трябва да слуша добре. Нито едното не е автоматично. И двете са трудна работа. Трябва също да добавя, че само защото Библията е отворена и религиозни думи се подхвърлят наоколо, няма гарантирано магическо заклинание с устойчив интерес. И колкото и да е трудно за нас, проповедниците, да приемем това, искреността в сърцето не е извинение да бъдем сухи, скучни и отегчителни на амвона.

Но нека помислим за промяната на сеящите на пейката. Какво може да направи слушателят, за да запази проповедта интересна? Вместо да мислим за това, как проповедникът може да се подобри, нека се обърнем към обратната страна **и да помислим как НИЕ бихме могли да подобрим уменията си за слушане**.

Имате ли някакви идеи? Утре ще говорим за няколко от тях.

Неделно слушане, част 2

1 Царе 3:1-10

Говорихме за основното умение за слушане, особено що се отнася до неделните проповеди. Помолих ви да предложите някои идеи за това, какво може да се направи от слушателя (а не от проповедника), за да бъде проповедта интересна. Нека помислим заедно как можем да подобрим уменията си за слушане. Задължен съм на Хадън Робинсън, доктор по философия в областта на комуникацията, за тези четири „не трябва“, които си струва да запомните.

Не трябва да приемате, че темата е скучна. Когато се обяви темата, избягвайте навика да си мислите: „Чувал съм това преди или това не се отнася за мен.“ Добрите слушатели вярват, че от всеки човек могат да научат нещо. Всяко съобщение ще има свежа представа или полезна илюстрация. Набитото ухо ще чуе такива неща.

Не трябва да критикувате, преди да изслушате оратора. Всички високоговорители са с дефекти. Ако се съсредоточите върху тях, ще пропуснете някои печеливши точки. Тези, които слушат добре, отказват да губят ценно време, концентрирайки се върху негативите. Те също отказват да правят прибързани заключения, докато не приключи целият разговор.

Не трябва да позволявате на вашите предразсъдъци да затворят ума ви. Някои теми са заредени с интензивни емоции. Ефективните слушатели поддържат отворен ум, ограничавайки склонността да спорят или да се съгласяват, докато не разберат напълно позицията на говорещия в светлината на това, което учи Писанието.

Не трябва да пропилявате предимството, което мисълта има пред говоренето. Помните ли какво научихме вчера за разликата между скоростта на речта и скоростта на мисълта? Усърдните слушатели практикуват четири умения, докато се занимават умствено:

- Първо се опитват да отгатнат следващата точка.
- Второ, те оспорват подкрепящите доказателства.
- Трето, наум обобщават чутото.
- Четвърто, те прилагат Писанието във всяка точка.

Записването на схемата и няколко мисли по време на проповедта също предпазва ума от отклонение от курса.

Младият Самуил послушал съвета на свещеника Илий и в резултат на това чул това, което Бог искал той да научи. Съобщението било заковано в главата на Самуел толкова трайно, че той никога не го забравил. И всичко започна с:

„*Говори, Господи, защото слугата Ти слуша*“ (1 Царе 3:9).

Опитайте следващата неделя. Няколко секунди преди началото на проповедта, изречете тази молитва. Ще се изненадате колко повече ще чуете, **когато работите усилено**, за да слушате добре.

Вашето свидетелство, част 1

Деяния 26:1-23

Един почитан от времето и ефективен метод за евангелизиране, **е даването на вашето лично свидетелство**. Скептикът може да отрече вашата доктрина или да атакува вашата църква, но той или тя не може честно да пренебрегне факта, **че животът ви е променен**. Скептикът може да запуши ушите си за презентациите на проповедник и молбите на евангелист, но този човек по някакъв начин е привлечен от историята на човешкия интерес **за това как сте намерили мир в себе си**.

Повярвай ми, стъпките, които са довели до вашето обръщане и последващите разклонения, са много по-привлекателни и подходящи за нехристияните, отколкото изложението на амвона на Йоан 3 или Римляни 5. Ако не сте открили стойността да разказвате на другите, как Бог е пренаредил живота ви, вие сте пропуснали жизненоважна брънка във веригата на Неговите благословии.

В 6 отделни случаи между третото мисионерско пътуване на Павел и пътуването му до Рим, той заставал пред различни слушатели и им представял Христос (Деяния 22–26). И при 6-те пъти стоял сам. Шест пъти той се обръщал към невярващите, много от тях - враждебни и груби. Знаете ли кой е метода, използван всеки път от Павел? **Личното му свидетелство**.

Всеки път, когато говорел, той просто споделял, как собственият му живот **е бил променен** от нашествието на Христос и обитаването на Неговата сила **в него самият**. Нито веднъж той не ги убеждавал или спорел с тях. Нито веднъж не проповядвал. Защо? Защото един от най-убедителните и неоспорими аргументи на земята, по отношение на християнството, **е личният опит с Господ Исус Христос**. Никоя убедителна техника никога няма да замени вашето лично свидетелство. Предизвиквам ви да обмислите сериозно и след това да представите начина, по който Бог ви е спасил – заедно с вълнуващите резултати от Неговото присъствие в живота ви.

Утре ще споделя с вас някои специфики на едно динамично свидетелство. Дотогава може да искате да помислите за три конкретни и важни промени, които Христос е извършил във вашия новороден живот; те

могат да станат част от вашето изречено свидетелство към невярващите. И ако знаете, че вашето свидетелство може да изисква малко писмена работа и планиране, насрочете време за него сега – и го запишете в календара си. Ще се потопим по-дълбоко утре. Това е вълнуващо!

Вашето свидетелство, част 2

1 Петър 3:15

Вярвате или не, вашето лично свидетелство е един от най-мощните и завладяващи инструменти, които Бог ви е дал, за да достигнете до невярващите с евангелието. Сега, аз не говоря за обичайният, градински вариант на църковно „проповядване“. Всички сме се прозявали и охкали, докато други са бълбукали и проповядвали по пътя си чрез така нареченото свидетелство – което е почти толкова свежо, привлекателно и вкусно, колкото топла, откъсната преди месец маруля.

Такова свидетелство никога не е привличало никого!

Бих искал да ви помогна да осъществите проекта за подготовка на вашето свидетелство, за да може то да се превърне в ефективна, мощна ракета, изстрелвана редовно от вашите устни в ушите на не-спасените хора. Обмислете тези пет предложения:

1. Ако искате да ви слушат, бъдете интересен. Никой, колкото и милостив да е, не обича да скучае. Противоречие е да говорите за това, колко вълнуващ е наистина Христос, по безинтересен начин. Работете върху формулировката си, върху потока на мисли, и върху ключовите си думи. Не забравяйте, че слушателят ви не е спасен, поради което се пазете от религиозни клишета и трудна за разбиране терминология.

2. Ако искате да бъдете разбран, трябва да бъдете логичен. Предлагам ви да мислите за вашето спасение в три фази... и изградете свидетелството си съответно: (а) преди да се родите отново – самотата, липсата на мир, липсата на любов, безпокойството и страховете; (б) решението, което е повратната точка в живота ви, и (в) промяната, която Той е направил, откакто сте приели Христос.

3. Ако искате моментът на вашето ново раждане да е ясен, вие трябва да бъдете конкретен. Тук бъдете изключително внимателен. Бъдете ясен по отношение на това как сте станали християнин. Говорете за Христос, а не за църквата. Обърнете се към решението, което сте взели, към момента, в който сте приели Господа. Говорете просто и откровено. Наблегнете повече на вярата, отколкото на чувството.

4. Ако искате вашите свидетелства да бъдат използвани, бъдете практичен. Бъдете искрен и честен, докато говорите. Не обещавайте: „Всичките ви проблеми ще свършат, ако станете християнин“, защото това не е вярно. Опитайте се да мислите като невярващ, докато говорите. Не употребявайте теологични и религиозни думи. Теоретичните неща не привличат толкова вниманието на невярващият, колкото практическата реалност.

5. Ако искате вашето свидетелство да даде резултати, бъдете топли и искрени. Усмивката събаря повече бариери от ударите на студените, твърди факти. Бъдете приятелски настроен и искрен. Оставете ентузиазма ви да тече свободно. Трудно е да убедиш друг човек в истинската радост и вълнение от познаването на Христос, ако изглеждате като надзирател в затвора. Преди всичко бъдете позитивен и учтив.

Помислете върху това, приятелю. Помолете Бог да отвори устните ви и да потвърди думите ви... но внимавайте! След като вашата ракета удари целта, вие ще станете напълно неудовлетворен от предишния си живот, на привързан към земята светец на тайно служение.

Решаваща повратна точка, част 1

Йона 2:1-9

Помня я добре. Почти толкова ясно, все едно, че се случи миналия месец. Но тя не се случи миналия месец. Тя се случи в средата през лятото на 1958-ма година. Бях морски пехотинец. Почти 8000 хиляди мили океан между мен и жена ми. Една дума описва ли състоянието ми? Разочарован. Напрегнат. Обучение. Самотен. Решен. Искрен. Несигурен. Уплашен.

Сглобяемата военна барака, която наричах дом, приютяваше 47 други морски пехотинци и ред след ред след ред от идентични жилища с кръгъл покрив, увити около стотици други млади бойци — мъже, които бяха обучавани да убиват. Няма нужда да замърсявате ума си с нещата, които се случват в тези казарми. Ако ви е трудно да си представите, просто си помислете, за глутница гладни кучета от бунището, които са били дразнени, докато започнат да ръмжат и пяна започва да капе от устата им. Добавете безкраен поток от ругатни, извадете всички морални ограничения, умножете по тропическа жегата и влажността, разделете го на 365 дни в годината и ще имате някаква представа за живота на Скалата, Окинава. (*коралов остров в югозападна Япония. Д.Пр*) Благодарение на тези 18 месеци, аз никога не съм изпитвал желание да посетя Алкатраз. (*Малък остров срещу Сан Франциско, Калифорния, който до 1963 е бил използван за затвор на най-опасните затворници. Сега е туристически обект. Д.Пр.*)

Но този опит беше необходим, за да ме убеди в един от най-основните теологични факти: **човекът е напълно покварен**. В рамките на първите ми 6 месеца в тази безбожна среда, повярвайте ми, аз се убедих. Бог **използва** тази неизбежна, потискаща атмосфера, **за да ме привлече към Себе Си**, да намеря убежище и освежаване в Неговата Книга и да сломи упоритата ми воля. Именно там реших да сменя кариерата си, **да се върна в училището и да обучавам за евангелско служение**.

Тихо, почти незабележимо, сърцето ми започна да омеква към идеята. Вместо да ме обиди, цялата словесна мръсотия **ме накара да съжалявам момчетата**, които бяха хванати като плъхове в канализационна тръба. Неспособността им да контролират похотта си, въпреки епидемичното ниво на венерическата болест, ме накара да изпитам състрадание, вместо да критикувам и да се отчуждавам от колегите си. Вместо да остана монашески настрана, **аз рискувах да се приближа, да бъда приятел**, да другарувам с мъже, чийто начин на живот беше за мен отвратителен и празен. **Но Бог почете този подход**. Преди да да бях се върнал у дома, 7 от тях бяха дошли при Христос. Сега 7 от 47 може да не изглеждат кой знае какво, но в сглобяемата военна барака на Корпуса на морската пехота, приятелю – **това е съживление!**

Поглеждайки назад, ясно си спомням повратната точка. Никакво небесно видение не накара отношението ми да се промени. Негодуванието ми към Бог не намалю поради някакъв чут глас през нощта. Мога да проследя приемането на обстоятелствата в които се намирах и **изместването на фокуса ми към един стих от Писанието**.

Ще ти разкажа за това утре.

Решаваща повратна точка, част 2

Филипяни 3:7-11

Вчера ви разказах за моите дни в сглобяемата войнишка барака на морската пехота в Окинава през 1958 г. Беше напрегнато време, изживяно сред онези, чийто начин на живот намирах за гаден и празен. Мога да проследя приемането на обстоятелствата си и изместването на фокуса ми към един стих от Писанието. Когато попаднах на него, той сякаш изскочи от страницата. Открих себе си, подобно на писателката Ани Дилард, която, след като осъзнала огромен брой неща, в един миг възкликна: „**Цял живот съм била камбана и никога не съм го знаела, докато в този момент не бях вдигната и ударена**.“

Беше късно вечерта в неделя. Бях в един от онези клатещи се стари ориенталски автобуси, докато той завиваше по стръмния път и подскачаше обратно към базата. Всички останали около мен бяха в пиянски ступор или хъркаха в изтощен сън. Седях на задната седалка и преглеждах новото си копие на Разширения Нов завет с помощта на фенерче, и ето го, чакаше да бъде открито... да бъде повярвано в него... да бъде приведено в действие. Филипяни 3:10 каза всичко, което трябваше да чуя:

„[Защото моята определена цел е] **да мога да Го познавам** [да мога постепенно да се запознавам по-дълбоко и по-отблизо с Него, възприемайки, разпознавайки и разбирайки чудесата на Неговата Личност, по-силно и по-ясно], **и че мога по същия начин да опозная силата, произтичаща от Неговото възкресение** [която Той упражнява върху вярващите], **и че мога така да споделя Неговите страдания, че аз да бъда непрекъснато преобразяван** [по дух в Неговото подобие дори] **до Неговата смърт**.“

Помислих си: „Това е... това е всичко в едно велико изявление.“

„**Искам да Го познавам. Също така искам да моделирам силата, произтичаща от Неговото възкресение. И със сигурност искам непрекъснато да бъда трансформиран в Негово подобие... което изисква да приема своя дял от страданието**.“

От момента, в който камбаната ми беше „**вдигната и ударена**“, о, каква **промяна** направи! Помня го добре, сякаш се случи миналия месец.

Сега, защо ще отделям от времето ви, за да сервирам този отрязък от живота? Три причини. **Първо**, защото нашият Господ никога „**не губи време за изпитание**.“ Болката, борбите и объркването, свързани с моите обстоятелства, **само изглеждаха** безполезни и несправедливи. **Второ**, защото Неговото Слово **дава надежда**, когато всичко изглежда безнадеждно. Има стотици други послания с истини, като посланието във Фил.3:10, които чакат да бъдат открити. **Трето**, защото повратните моменти не се ограничават до морските казарми на Окинава.

И трите принципа могат да се съчетаят за вас... още тази година... може би още този месец. Надявам се. След това ще бъде ваш ред да го разкажете, **така че го запомнете добре**

Да бъдете истински, част 1

Марк 1:35

Изчезна Дейв Коуенс, някогашен звезден баскетболен център на Бостън Селтикс. Без предупреждение той излезе от тренировъчното игрище, изкъпа се, облече се и потегли. Сам.

Той продължи да кара до... някъде. Единственото му обяснение беше познатият коментар: „**Трябва да**

събера мислите в главата си“. Той добавил, че може да отнеме само 2 седмици или дори 10 години. Спортистите, ръководството, отборът, зрителите и феновете не можели да си представят какво търси той.

Аз можах. Вокално-инструменталният дует The Carpenters (Дърводелците) имаха една песен, която помага да бъде обяснена озадачаващата реакция на супер звездата. Това е спокойна душевна песен, която говори за нуждата от място, където да се скриете, да бъде тихо, да обмисля нещата, да размишлявам.

Може би това се опитваше да каже супер звездата на Бостън. Той имаше всичко, което можеше да си представи — слава, вещи, сигурна работа, силно тяло, много пари — но може би в този момент от живота му, му липсваше **нещо много по-важно**. Нещо като **усещане за цел и вътрешна реализация**. Нещо, което баскетболът и всичките му предимства, **никога не биха могли да му предоставят**. Вътрешно силно желание, който не може да бъде задоволено от постижения или хора, неща или дейности. За да го задоволите, е необходимо много вътрешно търсене, което спортистът смяташе, че не може да направи и същевременно да е в крак с влудяващия график на НБА.

За да „намерите себе си“ е необходимо да отделите време за разглеждане. Това е от съществено значение, ако искате да бъдете цялостен човек, истински до сърцевината си.

Разбира се, аз не препоръчвам човек внезапно да спре всичко останало, за да може да играе в играта на криеница. Това е доста нереалистично, дори ако не сте най-добрият център в НБА. Това е малко като да премахнете мравуняк в задния си двор с 6 пръчки тротил. Или като да опожарите колата си, защото двигателят чука. Научаването да бъдете цялостен не е подтиквано от отдръпване. Но има моменти в живота ни, когато трябва да се отдръпнем, да забавим темпото, да останем тихи, да помислим, да останем неподвижни.

Зилотът крещи: „Предпочитам да изгоря, отколкото да ръждясам!“ Честно казано, **нищо едно от двете не ми звучи особено привлекателно**. Така или иначе вие сте аут. Хората, които изгарят, могат да предизвикат много пожари и да предизвикат много шум и дим. Но кой е загрижен, ако всичко ще се превърне в пепел? Хората, които ръждясват, може да се движат бавно като ленивец и да живеят до 130 години. Но какво от това – ако всичко, което постигат в живота си, е да плащат сметки и да не влизат в затвора?

В живота трябва да има нещо повече от простото живеене. Има! Това е **да бъдете!** Ставайки цялостен... правдоподобен.. целенасочен ... привлекателен. Утре ще говорим повече за основното качество да бъдеш истински

Да бъдете истински, част 2

Псалм 46:10

Вчера ви разказах за Дейв Коуенс, звезда от НБА, който изчезна един ден в търсене на самота и смисъл. Отбелязах, че за да „намерите себе си“ се изисква да отделите време за разглеждане. И това е от съществено значение, ако искате да бъдете цялостен човек.

Думата, синоним на цялостен е **истински**. Отнема време и обикновено боли.

„Кадифеният заек“ е елегантна книга за деца, с послание за възрастни. В него има разкриващ диалог в детската стая между нов заек играчка и стар кожен кон. Един ден, докато лежат един до друг, Заекът питал Коня:

"Какво е ИСТИНСКО?" „Означава ли това да имаш неща, които бръмчат в теб и стърчаща дръжка?“

„Истинско не се отнася до начинът, по който си направен“, каза Коженият кон. "Това е нещо, което ти се случва. Когато едно дете те обича дълго, дълго време, не само за да си играе с тебе, а **НАИСТИНА** те обича, тогава **ти** ставаш Истински."

— Боли ли? – попита Заекът.

„Понякога“, каза Коженият кон, защото винаги беше честен. "Когато си истински, нямаш нищо против да бъдеш ранен."

„Случва ли се всичко наведнъж, като навиване на пружина“, попита той, „или малко по малко?“

— „Не става изведнъж“ — каза Коженият кон. „Ти ставаш. Отнема много време. Ето защо не се случва често на хора, които се чупят лесно, или имат остри ръбове, или трябва да бъдат внимателно пазени. Като цяло, докато станеш Истински, по-голямата част от косата ти е оплескана, очите ти падат и се разхлабваш в ставите си и си много опърпан. Но тези неща нямат никакво значение, **защото щом си Истински, не можеш да бъдеш грозен, освен за хората, които не разбират.**“

Погледнете дълго към себе си, предлага Коженият кон. Занимавате ли се с много неща? Зае ли сте? Бързате ли през повечето време? Въртите ли се около клетката с катерицата? Рядко ли спирате, за да попитате защо? Все още не искате да бъде обичан... да е истинско? Все още ли поддържате дистанция между себе си и членовете на вашето семейство? **Все още ли предпочитате да правите, а не да бъдете?**

Това никога няма да ви задоволи. Не можете вечно да играете на прикриване. Какво предлага Бог? **Да**

имате състрадателно сърце, да сте мил, нежен, прозрачен, търпелив, прощаващ, любящ и обичан. Всички тези неща означават, да сте ИСТИНСКИ.

Сигурен съм, че точно това търсеше Коуенс. Може да не го е намерил след няколко седмици, но със сигурност си е струвало усилията. Загубата на коса отнема време и е доста болезнено очите ви да паднат и ставите ви да се разхлабят. Но в дългосрочен план това е единственият начин. ИСТИНСКИ.

Скрити герои, част 1

Марк 10:35-45

Героите отпред често се възприемат като по-големи от живота. Преувеличено. Това е жалко.

Тъй като са публични личности, хората ги смятат за широкоплещести гиганти, които могат да прескачат високи сгради с един замах. Те са считани, че са свръх-човеци, притежаващи безкрайна сила, неограничено виждане в бъдещето, безмилостна решителност, умения без усилия и несравнима харизма. Смелостта им е легендарна. Думите им са изпълнени с красноречие. Техните одобрения имат тежест. Тяхното присъствие е като докосване до магия. Нали разбирате, това е преувеличение, но.....

Така се случва с определени призвания... лидери със силен глас, често многостранно талантиливи лидери, чиито имена стават примери за подражание. Техните мнения и решения се открояват, почти сякаш притежават вътрешен път към девствената истина. Дали сме съгласни с това или не, ние все още имаме нужда от хора, които могат да поемат ръководството и да задават темпото. Големите обувки трябва да бъдат обувани и носени.

И със сигурност така е било с Мартин Лутер.

Вие и аз не можем да мислим за Реформацията, без да споменем това име. Каквото беше Хенри Форд за автомобилната индустрия, какво беше Бен Франклин за електричеството, какво беше Джордж Халас за професионалния футбол, какво беше Алберт Айнщайн за ядрената физика, **това беше Мартин Лутер за протестантската реформация.** Какъв човек. Какъв модел! Какъв дисидент! Класическият реформатор и двигател.

Роден съм да се боря срещу безброй чудовища и дяволи. Трябва да премахна пънове и камъни, да отрежа бодили и тръни, и да изчистя дивата гора.

Епохата на Лутер. Той говорел като герой и пророк. С буйни изявления, които съответстват на жестовите му, могъщият монах от Витенберг запалил дремещите светци в цяла Германия, като енергично раздухвал пламъка, викайки: „Ерес... ерес!“ Докато прелатите се мръщели и папите го осъждали, героят ги карал да бръмчат и завинаги да загубят равновесие. Огнищата от обидния му език, личните му дебати и публичните му диспути накрая довели до отлъчването на Лутер от католическата църква. Но излизането му било като влизането му, сам... независим ... непобедим. Той не се нуждаел от никой друг освен от Бога, на Когото да се облегне.

Но такъв ли е бил той наистина?

Ще открием изненадващия отговор на този въпрос в част 2.

Скрити герои, част 2

Филипяни 2:1-2

Както обсъдихме в част 1, Мартин Лутер, героят на протестантската реформация, бил индивидуален, класически реформатор и двигател. Сам ... независим ... непобедим. Той не се нуждаел от друг, освен от Бога, на Когото да се облегне.

Но такъв ли е бил той наистина?

Това вярно ли е за всеки "герой"?

Не, наистина не. Зад него, в сенките, скрит от обществения поглед зад масивната личност на Мартин Лутер, **бил истинският герой... автентичният интелектуалец на Реформацията.** И все пак и до ден днешен повечето християни не биха могли да кажат името му — камо ли да го напишат правилно.

„Под среден ръст, неуверен, колеблив, с крехко тяло...“ описва един от биографите на **Филип Меланхтон.** Със „заекващ език той носеше едното си рамо по-високо от другото“.

Нямал достатъчно връзки с обществеността, бил "неспособен" да накара човек да се обърне, **но той бил този, който упражнявал най-мощното влияние върху Лутер,** когато говорителят носел факела и го разклащал в лицето на Църквата.

Той бил пионерът в първото протестантско издание на систематичната теология. Той бил геният на образователните системи на Европа... всъщност бил "башата на съвременната наука". В неговото поколение познанията му по новозаветния гръцки език били ненадминати от никой учен в цяла Европа. Колко много се нуждаел Лутер от такъв приятел! Мартин се допитвал до Филип за трудните пасажи от Писанието толкова често, че преводът на Лутер наистина е по-скоро комбинирано усилие, отколкото еднолично постижение.

Лутер имал топлина, енергичност и експлозивна сила; Меланхтон обаче притежавал яснота на мисълта, дискретност и мекота. Лутер заредил с енергия тихия си приятел; Меланхтон смекчавал неговата енергия. Премахващият пънове и режещия тръни Лутер осъзнал съкровището, което имал в своя гениален сънародник. Той написал: „Учителят Филип идва нежно и меко, сее и полива с радост, според дарбите, които Бог изобилно му е дал“.

Какъв двоен удар! Нужно е Лутер да препоръча Реформацията на обикновените хора. Но чрез благодатната си умереност, тихата си любов към реда, дълбоката си и неоспорима ученост, Меланхтон спечели за това подкрепата на учените.

Когато Лутер умрял, Меланхтон, разбира се, бил този, който произнесъл речта над гроба му. Няколко кратки години по-късно, **тялото на учения било спуснато в същия гроб до по-известния герой на Реформацията.** Уместно сега те да почиват един до друг в църквата на Стария замък във Витенберг. Смъртта, а не живота, **е изравнителят.**

Вие по-голям от живота „герой“ ли сте? Вие ли сте обществената фигура, която хората искат да видят, да срещнат и да цитират? Ако е така, **достатъчно голям ли сте, за да признаете вятъра под крилете ви?** Може би сте по-скоро като Меланхтон – в сенките, вярно и смирено в работата, правейки някой друг успешен, осигурявайки по-добро гориво за все по-голям огън. Бъдете насърчени! За вас са написани песни като тази:

ВЯТЪР ПОД КРИЛЕТЕ МИ

Трябва да е било студено там в сянката ми,

Никога да нямаш слънчева светлина върху лицето си.

Беше доволен да ме виждаш да блестя.

Винаги вървеше една крачка отзад.

Аз бях този с цялата слава

Докато ти беше този с цялото напрежение.

Ти беше лице без име. Нито веднъж не те чух да се оплакваш.

Знаеше ли, че ти си моят герой?

И че си всичко, което аз бих искал да бъда?

Мога да летя по-високо от орел,

Но ти си вятърът под крилете ми.

— Лари Хенли и Джеф Силбар

Героите отпред често се възприемат **като по-големи от живота.** Това е преувеличено. **Това е жалко.** Скритите герои често се възприемат **като по-малки от живота.** Те са подценявани. **Това е най-жалкото**

Църквата, част 1

Матей 16:18

И така, каква е голямата работа на църквата?

Добър въпрос. И заслужава добър отговор. Нещо повече от „*Ти трябва да ходиш на църква, за да се ожениш*“ или „*Това е мястото, където децата трябва да ходят в неделя*“. Или какво ще кажете за: „*Няма по-добро място от църквата за създаване на бизнес контакти.*“

Наистина, не сте ли се учудвали понякога дали църквата е толкова значима в ден на решения на високо ниво и силни международни проблеми? Аз със сигурност съм се учудвал. Как може едно събрание на хора, да има голямо влияние в нашата съвременна ера на трансконтинентални ракети, умопомрачителни научни открития, изследване на космоса и впечатляващ образователен напредък? Лесно е да бъдете малко циничен, когато сравнявате важността на брилянтна институция, съставена от няколко десетки души с проникателни умове, които се борят за решение в някаква бяла сграда, което може да повлияе на един континент на човечеството.

И все пак, освен ако наскоро не сте изрязали Матей 16:18 от Библията си, там все още се казва същото, което казал Исус. Той все още включва безусловното обещание, **че църквата е Негов личен проект („Аз ще изградя Моята църква“)** и също така, **че тя ще бъде винаги непобедима.** Няма начин "*портите на ада*" да я спрат. Когато дъвчете тази мисъл достатъчно дълго, започвате да осъзнавате, че църквата е непроницаемата наковалня и всички тези други горещи предмети, колкото и впечатляващи, шумни и плашещи да са, **в крайна сметка ще изстинат и ще бъдат заменени.**

Спомням си едно съобщение, което д-р Джей Кеслър даде на един семеен лагер в конферентния център „Горски дом.“ Заглавието на неговата реч беше непретенциозно: „*Защо вярвам в местната църква*“. Обезоръжени от простотата, всички ние в публиката се отдалечихме в малко вдигнати глави, раменете ни вече не бяха отпуснати, сякаш имахме какво да доказваме на света, който често се съмнява в причината ни за съществуване. Джей предложи 5 страхотни отговора.

1. Църквата е единствената институция, **занимаваща се с крайните въпроси. Смърт. Осъждане.**

Роднински връзки. Цел. Трайни приоритети. Смишълът на живота. Идентичност. Рай и ад.

2. Църквата предоставя перспектива, която дава достойнство на човечеството. Живеем във време, в което човекът се е превърнал по-скоро в средство, отколкото в цел. Това създава отчайващо чувство за вътрешна безполезност. Църквата противодейства на това коварно послание.

3. Църквата предоставя морален и етичен компас в средата на относителността. Подобно на блато от мътна, лигава вода, нашето общество или е преосмислило, съпротивлявало се е, или напълно е отхвърлило абсолютите. Но не и църквата! Тя все още стои върху вечната основа на Писанието.

4. Църквата е единственото място за намиране на истинска общност, изцеление, състрадание и любов. Тук хората се грижат. Наистина са загрижени. Не заради статус или пари. А тъй като Божият Дух работи, сплитайки заедно животите на християните в Тялото.

5. Църквата (като никоя друга институция) е осигурила мотивация за най-трайните, безкористни, съществени, смели служения на земята. Училища. Болници. Затвори с мисии за промяна на манталитета на затворниците. Домове за сираци. Болници за лечение от проказа. Мисии.

Погледнете назад към списъка. Обмислете всеки един. Вижте дали не ви вълнува да осъзнаете, че сте свързани с толкова значителна сила? Утре ще говорим повече за тази невероятна институция, църквата.

Църквата, част 2

Ефесяни 1:19-23

Вчера открихме петте причини на д-р Джей Кеслър, поради които църквата наистина е голяма работа. Не, тя не е свършена (вие сте част от нея, нали?) и не винаги посланието ѝ е в точна хармония с посланието на Библията. Но каквото и да е следващото по важност след църквата, то е далече на второ място - и имам предвид далеч надолу.

И така, каква е цялата суматоха около църквата? Е, освен нещата в списъка, мога да се сетя само за още една причина, която си заслужава да бъде разгледана. Това е църквата, над която Исус Христос казва, че управлява като глава. Той е отговорен.

Не General Motors. Не American Airlines или Американската медицинска асоциация или Академията на изкуствата и науките. Не местната пожарна, театър, полицейско управление, библиотека или съдебна зала. Въпреки че са важни и полезни, те не могат да претендират за Нейното първо място. Само църквата. С всичките ѝ странности и недостатъци, тя все още се класира точно там, на върха.

Ще се видим в неделя. Тогава Тялото и Главата се срещат, за да отпразнуват този мистериозен съюз... когато обикновени, разнообразни хора като нас, се съберат около Превъзходния. За поклонение. За насърчение. За инструктаж. За изявяване. За подкрепа. За изпълнението на дадената ѝ от Бога роля, която никога няма да бъде сравнима или надмината от нещо друго на земята - въпреки че тази роля е нещото, което светът около нас смята за странна и слаба.

„Защото Божието глупаво е по-мъдро от човеците, а Божието немошно е по-силно от човеците. Защото братя, помислете за вас, призваните, че няма мнозина мъдри между вас, според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите, и Бог избра слабите неща на света, за да посрами силните неща; още и долните и презрените неща на света избра Бог. Да! И (избра) онези нещата, които ги няма на света, за да унищожи нещата, които ги има на света.“ (1 Коринтяни 1:25–28).

Без значение как може да изглежда на другите, ако църквата е нещо, което Бог е избрал, и Бог е благоволил да използва, - тя е голяма работа.

Докосване на класа, част 1

Псалм 84:1-2

Мина достатъчно дълго време. Кочината в пейзажа трябва да си отиде. Ако очакваме туристическият трафик да се увеличи и посетителите да се върнат в езерото „Евангелско протестантство“, ние ще трябва да направим нещо за грозните патета. Някои промени са отдавна закъснели.

Някой трябваше да намаже с катран перушината на първия член-скъперник на управителния съвет или да премахне цялата завистлива, стисната комисия още в миналото. Които и да бяха, те не ни направиха услуга. Те — и дългата поредица от онези, които следват техния път — са тези, които погрешно бъркат съвършенството с екстравагантността. По някакъв начин, чрез благочестиво звучащи унижения, те успяват да убедят Божиите хора, че Божието дело не трябва да изглежда твърде хубаво... това качество е плът... този вкус е загуба... че нещо добре направено е пресилено ... че елегантността изисква извинение, а нотката „класа“ принадлежи само на светското.

Те казват: „Ако нещо е духовно, то не трябва да е твърде привлекателно или много скъпо“.

И те постигнаха своето. Просто се огледайте. От години живеем с тази репутация. Радвам се да кажа,

че има някои прекрасни изключения в това голямо езеро, но те не са достатъчни. Като цяло, ако теологията на едно служение е консервативна, такава е и неговата архитектура. И мебелите му. И неговите назначения. И оборудването му. И заплатите му. И неговите хонорари. Дори стилът му мирише на остатъци, спомени, предмети от втора ръката и втора употреба.

Питате ли защо е така? Проверете при мисионера, който наскоро отвори чанта с дрехи, изпратена като дарение от Щатите. Между другото, това е една от причините мисионерите да се нуждаят от страховтно чувство за хумор. Това им помага да не плачат, когато изтръскват дрехите, които традиционно мислещата евангелска църква им изпраща. Знам. Бил съм в такава ситуация, когато носят тези неща за годишното ни костюмирано празненство. Това е смешно и забавно.

Не, направо е трагично. Късно една нощ, на хиляди километри от Америка, след като всички забавления и игри приключиха (когато децата бяха долу и уединението ни беше защитено), шепа най-отбрани Божии светии на чужда земя ми разказаха няколко от своите тайни. Едно семейство ни каза, че наскоро са получили кутия с дрехи, носени поне 20 години, замърсени, с липсващи копчета и счупени ципове. Но най-отблъсващата история беше разказана от семейството, което каза, че в тяхната домашна църква веднъж им изпратили по пощата пакет, включващ **кутия с използвани пакетчета чай**. Не, не беше шега.

Да си финансово отговорен е едно нещо. Да си абсурдно пестелив е съвсем друго нещо. Защо сме възприели идеята, че елегантността и класата нямат място в спектъра на духовността? Откога е по-духовно да свирите на очукано и не-акордирано пиано, отколкото хубаво пиано? Какво ни прави по-малко удобни да работим и да се покланяме в прекрасна среда, отколкото в обикновена? **Кой е казал, че смирението и красотата не могат да съществуват заедно?**

Аз съм честен. Претърсих Библията, за да намеря твърдения, които подкрепят такъв изключителен акцент върху орязването на разходите в бюджета на църквата. Единственото място, където намирам подкрепа за това (това няма да ви хареса) **е в личната сфера, а не в сферата на Божието дело**. Божието Слово ни насърчава да бъдем благоразумни личности, **но щедри (смея ли да кажа екстравагантни?) с Него**. Отново и отново на страниците на Божията книга, **светиите са увещавани да бъдат великодушни, либерални, отворени** - до такава крайност, че някои днешни християни биха се чувствали почти неспокойни, заобиколени от такава разкошна красота.

Помислете си. Виждате ли себе си в тези думи? **Как можете да бъдете партньор на Господ в стремежа към съвършенство и отдаденост на красотата**

Докосване на класа, част 2

Изход 25:1-9

Вчера споменах отвращението си от преобладаващата представа в много евангелски църкви, че елегантността и класата нямат място в пейзажа на духовността. **Но дори древните места за поклонение са били изумително красиви**. Скинията била истинска златна шатра, която съдържала прекрасни произведения на изкуството: шиене, гоблени, дървообработване и майсторство. Устата на посетителите сигурно са оставали отворени от изумление. Проверете го сами в Изход 25-40.

А храмът, който Соломон беше построил? Той е едно от най-известните чудеса на света! Описанието му в Царе 6 ще взриви умът ви. Художествени рамки за прозорци. Напечените трегери и вертикалните греди — всъщност „цялата къща“ — покрити със злато. Камъни, издялани до толкова прецизен размер, че се с плъзгане отивали на място си. Всъщност, докато храмът се строел, на мястото не се чул звук от чук или брадва, или друг железен инструмент (3 Царе 6:7). *(Спрете тук и си представете – строителство, без „припасване на мястото, където се поставя.“ Няма да е никакви замазки, които да крият неточностите. Даже при сегашното модерно строителство това е невъзможно. Д.Пр.)* Стенните греди били съединени и „сглобявани“ заедно и всяка мебел била с избрана резба, ослепително и неповторимо произведение на оригиналното изкуство.

Защото не Божията репутация била заложена на карта. **Божието име било на показ**.

Векове по-късно Павел казал, **че трябва да се научим как да изобилстваме...** и в тона му няма неловко смущение или опит за оправдае. **А и защо трябва да има?** Едва много по-късно, сцената се променила и християните възприели погрешната идея, че е възхитително църквата да изглежда пуританска и не-креативно проста. В крайна сметка не е нужно да обяснявате толкова много. И можете да забравите да се оправдавате, ако сте събрали повечето си неща в нея или от гаражна разпродажба, или от изгодна мазе. Така е по-лесно. Изглеждате по-духовни, независимо дали вие сте или не сте. Да си изключителен буди подозрение, а да си среден - не. Както Елбърт Хъбард веднъж каза: „За посредствеността **геният е непростим**“.

Не забравяйте, че вчера казах, че съществуват някои чудесни изключения, но те изглеждат толкова редки. Понякога предполагам, че ставам малко нетърпелив, че има толкова малко грациозни и елегантни

лебеди, които да разкрасят пейзажа и да направят езерото „Евангелско протестантство“ по-привлекателно. Ако имаше повече грациозни и елегантни лебеди, мисля, че щяхме да се окажем с повече посетители и туристи, отколкото бихме знаели какво да направим.

Специален урок, част 1

Псалм 90:12-17

Каквото и да правите, не губете това.

Горещо препоръчвам да спрете веднага, да го отпечатате, изрежете и запишете. Това е вашият собствен специален "урок". Тъй като са редки, трябва да заключите вашите на сигурно място.

Специалните уроци ("Tuits") не се получават лесно - особено кръглите. Уау.. трудно е да се сдобиеш с него! Чувате, че хората ги търсят през цялото време, **но рядко срещате някой, който намира своите специални уроци.** Така че - по-добре се придържайте към този. **Ще ви трябва!**

Добре, сега, когато всички имаме свой собствен (кръгъл) урок, много от проблемите ни трябва да са приключили. Вече няма да има нужда от забележки като:

„Трябва да се погрижа за това – и ще го направя веднага щом получа (кръгъл) урок.“

—или—

„Веднага щом получа (кръгъл) урок, ще свърша тази работа.“

Няма проблем. Сега го имате! Могат внезапно да бъдат постигнати фантастични, невероятни, великолепни постижения. Ще можете да почистите този килер или гараж преди Нова година... ще можете да поправите течачия кран или пантата на вратата на шкафа... или ще може дори да си платите сметките и да започнете годината на печалба (между другото, внимавайте за само-предизвикано коронарно заболяване, причинено от шок).

Възможностите са безкрайни. Може да успеете да загубите това допълнително тегло или да спрете този ненужен навик. След като направите това, вие бихте могъл да се освободите от такива умствени котви, така че правилните приоритети в живота ви да започнат да се появяват. Големите парчета всъщност могат да започнат да си идват на мястото. Вашият собствен (кръгъл) урок ще ви помогне да запустите недисциплинираните и небрежни течове във вашата времева дига. Тъй като е кръгъл, той ще се преобърне и ще смаже привързаността ви към отлагането. Най-после!

Звучи ли доста добре? Мислите ли, че можем да намерим някои (кръгли) уроци в Библията? Ще говорим за това във втора част.

Специален урок, част 2

Притчи 16:3-9

В част 1 ви представих вашия собствен специален урок – решението на онези проблеми с отлагането, които сте имали. Да, вече няма да е необходимо да казвате:

„Трябва да се погрижа за това – и ще го направя веднага щом получа специален урок.“

Ето, имате го!

Сега, нека да разгледаме какво казва Библията за това. Обзалагам се, че Соломон е имал специален урок. Може би е получил своя урок от Моисей, който веднъж написал:

*„Затова ни научи да броим дните си,
За да можем да Ти представим мъдро сърце.“* (Псалм 90:12)

Соломон пътува на стоп с тази идея за превозно средство и го кара по три реалистични пътя:

1. В Притчи 16:1 той признава, че "**подреденото мислене**" (MLB) е уникално за човека. Той ни казва, **че да бъдеш умствено организиран не е невъзможно!** **Смисълът е:** ние сме създадени със способността да мислим и планираме нещата.

2. В Притчи 13:4 (заедно с 21:5) той ни напомня, че желанието да изпълним тези планове също е вградено в нас... дори "**ленивият**" го желае. Спрете и помислете за себе си. Когато закъснявате, обикновено

сте имали желание да стигнете навреме. Когато се провалите, вие сте искали да успеете. Когато сте отложили нещо, често живеете с желанието да го свършите. Вътрешните ни способности са напълно завършени от нашия Небесен Отец.

3. В Притчи 16:3 и 16:9 Соломон въвежда измерение на нуждата, което работи във връзка с вашия специален урок... Божията свършена воля, Неговата способност да „издърпва нещата“ в живота ни. Ние трябва да зависим и да разчитаме на Него!

И така – трябва да отговорим на един последен въпрос: Защо не постигаме целите си? Ако имаме способността да мислим и планираме, ако имаме вътрешното желание да го видим изпълнено и мощната Божия воля да го осъществим, тогава защо не постигаме целите си? Предлагам три възможни отговора:

1. Поставили сме си цели, които са неразумни и/или нереалистични.

или

2. Правилни сме планове, които противоречат на Божията воля.

или

3. Не успяхме да използваме нашия специален урок.

Тази седмица разгледайте живота си за 30 минути. Идете пред Бога и Му дайте вашия списък с цели, като Го помолите за Неговата зелена светлина... след това задействайте вашето желание, затегнете колана си и продължете с изпълнението на вашия списък.

Мост, наречен доверие, част 1

Софония 3:8-13

11 март 1942 г. бил мрачен, отчаян ден в Корегедор. (Означава царски наместник, управител. Това било и името на главния град. Д.Пр.) Тихоокеанският театър на Втората световна война бил заплашителен и мрачен. Един след друг островите били завладявани. Сега японският враг марширувал във Филипините, уверен и методичен, като звездния оркестър на „Парада на розата“. (Ежегоден тищен парад, провеждан в Пасадена, Калифорния. Д.Пр.) Предаването беше неизбежно. Брилянтният и смел войник, генерал Дъглас Макартър, имаше само 4 думи към своите местни другари-филипинци, когато се качил в спасителния катер, отиващ за Австралия:

"АЗ ЩЕ СЕ ВЪРНА."

При пристигането си, 9 дни по-късно в пристанището на Аделаида, 62-годишният военен и държавник, завършил думите си със следното изречение:

„ПРИСТИГНАХ И ЩЕ СЕ ВЪРНА.“

Малко повече от 2,5 години по-късно - за да бъдем точни на 20 октомври 1944 г., - той отново стъпил на филипинска земя, след като кацнал на остров Лейте. Ето какво казал той:

„Говори генерал Макартър: Това е гласът на свободата. Народе на Филипините: ВЪРНАХ СЕ!“

Макартър удържал на думата си. Думата му била толкова добра, колкото и обвързаността му. Независимо от шансовете срещу него, включително натиска и силата на вражеската стратегия, той бил обвързан и решен да изпълни обещанието си.

Тази рядка порода хора е почти изчезнала. Независимо дали е изпълнителен директор или чирак, ученик или учител, обикновен чернокож работник или бял, християнин или езичник – наистина рядко се срещат тези хора, които държат на думата си. Разпространението на проблема е причина за въвеждането на термин, до болка познат за нас в нашата епоха: пропасть в доверието. Да кажем, че нещо е „достоверно“, означава да кажем, че на него „може да се повярва, заслужава доверие“. Говоренето за „празнина“ в някое твърдение, предполага „неспазване на думата или причина за съмнение“.

Съдебните заседатели често имат причина да се съмняват в показанията на свидетел на скамейката. Родителите също понякога имат причина да се съмняват в думите на децата си (и обратното). Гражданите често се съмняват в обещанията на политиците и работодателя се съмнява в достоверността на думите на служителите. Кредиторите вече не могат да вярват на устното обещание на длъжника да плати и много партньори имат достатъчно причини да се съмняват в думите на партньора си. Това е ужасна дилема! Малцина правят това, което казват, че ще направят без напомняне, без предупреждение или заплаха. За съжаление, това е вярно дори сред християните.

Вярно ли е това и за вас? Ще говорим повече за достоверността утре. Засега опитайте насърчението в Божието послание към Неговия народ в Софония 3:8-13 и двъцете особено думите Му за пречистеното и истинно говорене. Позволете им да ви мотивират днес към най-високия стандарт – Божия стандарт – за почтеност.

Мост, наречен доверие, част 2

Ефесяни 4:25

Чуйте как Библията ви призовава да спазвате думата си:

„*Затова всеки от вас трябва да отхвърли лъжата и да говори истината на ближния си.*“ (Ефесяни 4:25 NIV)

„*И каквото и да правите, било то с думи или дела, правете всичко в името на Господ Исус.*“ (Колосяни 3:17 NIV)

„*Господи, кой може да обитава в Твоето светилище?*

Кой може да живее на Твоя свят хълм?

Този, чието ходене е непорочно...

който говори истината от сърцето си.“ (Псалм 15:1-2)

„*По-добре да не се обричаш, отколкото да дадеш обет и да не го изпълниш.*“ (Екклесиаст 5:5 NIV)

„*Когато човек ... се закълне с клетва и обвързва душата си със задължение, той не трябва да нарушава думата си, а трябва да направи всичко, което е казал.*“ (Числа 30:2 NIV)

Въпрос: *Преценявайки себе си относно удържането на думата си, вие стеснявате ли или разширявате пропастта в доверието? Насърчавате ли или обезсърчавате другите?*

Нека ви помогна да отговорите на това, като използвам четири познати ситуации.

1. Когато отговорите „Да, ще се помоля за вас“, **наистина ли се молите?**
2. Когато кажете на някой, че може да разчита на вас да му помогнете – **помагате ли му?**
3. Когато казвате, че ще бъдете там по такова и такова време – **правите ли го?**
4. Когато се задължите да върнете дълг навреме - **връщате ли го?**

Разбира се, никой не е съвършен. Но ако се провалите, признавате ли това? Бързо ли признавате провала си пред човека, на когото сте обещали и отказвате ли да се оправдавате? Ако изпълнявате обещанията си, вие наистина сте рядкост и сте наистина почтен човек. И сте човек, който е насърчение и може да насърчава другите.

Аз познавам и Онзи, който обеща, че ще се върне. Той също ще удържи на думата Си. Всъщност Той никога не е нарушил нито едно обещание. Няма пропаст в доверието към Него. Той ще се върне. Нямам търпение да видя усмихнатото Му лице.

Балансиране, част 1

Филипяни 4:12-13

Съществуват две екстремни изпитания, които нарушават баланса ни в живота. Всяко от тях има свой набор от проблеми. От едната страна **е нещастие**то. Соломон осъзнал това, когато написал:

Ако се колебаеш във време на беда, колко малка е силата ти! (Притчи 24:10 NIV)

Друг превод перифразира този стих така: „*Ако се разпаднеш на парчета във време на криза, на първо място няма много сила в теб.*“ (The Message)

Бедата е добър тест за нашата издръжливост, за способността ни да се справяме, да се изправяме и да се възстановяваме от нещастие. Бедата е болезнен педагог.

От другата страна **е преуспяването**. Честно казано, то е по-трудно изпитание от несгодите. („*От сто човека, които носят чаша, пълна догоре, само един може да я носи, без да я разлее*“ – нар. пог. Д.Пр.) Малцина са тези, които могат да живеят в скута на лукса – и могат да запазят своето морално, духовно и финансово равновесие, докато балансират на високото опънато въже на успеха. Иронично е, че повечето от нас могат да се справят с внезапно понижение много по-добре, отколкото със значително повишение.

Защо? Е, наистина не е много трудно да се обясни. Когато се случи нещастие, животът става доста прост. Нашата нужда е да оцелеем. Да преживеем нощта. Но когато настъпи преуспяването, животът се усложнява. Нуждите ни стават многобройни и често изключително сложни. Неизменно нашата почтеност е поставяна на изпитание. И само около един човек на сто може да танцува под звуците на успеха, без да плати на гайдара на име Компромис.

Сега, преди да се увлечем твърде много, нека разберем, че да си преуспял не е непременно грешно. Да бъдеш повишен, да бъдеш издигнат до известно място, това може да дойде от самия Бог.

„*Защото нито от изток, нито от запад,*

Нито от пустинята идва възвисяването;

Но Бог е Съдията;

Той понижава един и въздига друг.“ (Псалм 75:67)

Асаф, човекът, който е написал тези думи, е бил прав. Суверенното право на Господ е да понижава, както и да повишава... и ние рядко знаем защо Той избира някого.

Има ли някакво библиейско доказателство, че някои хора са били изтръгнати от неизвестността и са били издигнати до просперитет, без да загубят целостта си? Има ли примери за проспериращи хора, които са запазили баланса си, докато са вървяли по жицата? Разбира се, ето няколко от тях.

• Йосиф бе изстрелян от ямата и затвора, до ролята на министър-председател на Египет (Битие 41:42–43).

• Даниил бил издигнат от обикновен изселник в тренировъчен лагер във Вавилон до национален управител, отговарящ за една трета от царството (Даниил 6:1-2).

• Амос бил повишен от берач на смокини в Текое, нищо повече от древен говедар, до Божий пророк във Ветил, царската резиденция на царя (Амос 7:14–15).

• Йов бил земеделец в Уз, когато Бог го направил да преуспее и му дал финансова независимост (Йов 1:1–5).

И нито един от четиримата не загуби почтеността си по време на преуспяването.

Да, възможно е да устоите твърдо срещу ветровете на компромиса и да останете балансиран на опънато въже на успеха... с Божията милост.

Балансиране, част 2

3 Царе 9:3-5

И бедата, и преуспяването са тест за нашето равновесие, но преуспяването е по-предизвикателният тест. Днес разглеждаме друга библейска личност, която се издигнала до върха и запазила равновесие. Класическият пример е Давид. Според последните три стиха на Псалм 78:

„[Бог] *също избра слугата Си, Давид*

И го взе от кошарите;

от грижите за овцете с бозаеци агнета Той го доведе,

за да пасе народа Му, Яков,

и наследството Му, Израил.

Така той ги пасеше според целостта на сърцето си,

и ги водеше според чистотата на сърцето си.“

(Псалм 78:70–72, курсив добавен)

Докато Йехова изследвал юдейския пейзаж, в търсене на наследника на Саул, Той открил младеж в средата на тинейджърските години, който притежавал уникална комбинация: смирение на слуга, сърце на пастир и сръчни ръце.

И на 30-я си рожден ден най-малкият син на Есей заел най-важният пост в нацията. Цар. На ръката си държал огромно богатство, неограничени привилегии и огромна власт.

И как се справил с такова преуспяване? Прочетете последния стих отново. Той пасеше нацията „*според чистотата на сърцето си*“. Въпреки ограниченията и несъвършенствата си, той бил един от малцината, които издържали теста на преуспяването.

А вие как сте? Ако сте като него, когато обещаете нещо, вие го изпълнявате. Точно както казахте, че ще го направите. Защото почтеността означава, че думите ви заслужават доверие. Освен това, когато дължите някому пари, вие ги давате. Защото почтеността означава, че сте финансово зависим. Също така, когато сте изкушени да се забърквате с незаконна афера, вие не се съгласявате. Защото почтеността означава, че сте морално чист. Вие не се забърквате в незаконна любовна афера, защото можете да прикриете следите си. Нито пък говорите каквото си поискате, защото вече сте важна личност. Успехът не дава на никого правото да нарича грешното правилно. Или ви дава правото да кажете, че нещо е наред, ако то не е наред.

Бедата или преуспяването, и двете са трудни изпитания за нашата балансираност. Да останете балансиран когато преуспявате – ах, това изисква почтеност. Бързият вятър на компромиса е много по-опустошителен от внезапния удар на нещастieto.

Ето защо, ходенето по жица е по-трудно от стоенето в буря. Височината има странен начин да нарушава баланса ни.

Проблемът с прогреса, част 1

3 Царе 17-19

Прогрестът изглежда като двуглав гигант, нали?

Поглеждайки назад, това е възхитително, почти героично. Поздравяваме визионери от миналото. Те излизат от страниците на нашите исторически книги като мъже и жени с доблестна вяра. Ние поклащаме глави учудено, докато си представяме тяхната херкулесовата смелост, необходима, за да стоят толкова уверено, когато мнозинството около тях се мръщи толкова строго. Вчерашният прогрес си извоювал днешните каменни паметници.

Поглеждайки назад, ние възхваляваме онези, които отказали да приемат „не“ за отговор. Цитираме ги с удоволствие. Дори кръщаваме децата си на тях.

Но днес? Какво правим днес с хората, приличащи на визионерите от миналото? Ние ги заклеимяваме като дразнещи недоволници, безразсъдни идеалисти, които просто не искат да седнат и да мълчат. На днешните прогресивни мечтатели се гледа като на екстремисти с диви очи, които си позволяват всичко.

Без да обещаваат голямо съобразяване с установения ред (тъй като мразят мухъла на статуквото), повечето от тях трудно се придържат към системата. Те всъщност мразят системата. Но това, което им липсва в дипломатията, те го компенсират с постоянство. Те не си сътрудничат със системата. Устойчиви са. Дайте на повечето от тях няколко години и те ще бъдат практически посветени в рицарство. Но в настоящия момент те изглеждат луди.

Например, днес едва ли мога да се сетя за половин дузина църкви, които биха обмислили дори Мартин Лутер да бъде кандидат за авнона. Съмнително е, че много от вас, в бизнеса, ще наемат Томас Едисон или Леонардо да Винчи във вашата компания. И коя евангелска семинария би поверила студентите си, изучаващи систематична теология, да бъдат обучавани от подпалвач като Джон Нокс? Или ми кажете как един емоционално зареден свободен дух като Лудвиг ван Бетовен би се вписал в задушния стол на факултета по музика на който и да е университет? И кой днес би избрал да влезе в битка с окървавен, директен командващ офицер като Джордж Патън или "Лудия" Смит? Що се отнася до това, колко гласа би получил твърд, откровен визионер с наднормено тегло като Уинстън Чърчил — или суровия Андрю Джаксън — в нашето време на хлъзгаво правителство и „не ме докосвай“ бюрократи и политици? Мислите ли, че ще уважаваме тяхната прогресивност и ще ценим тяхната визия? Не залагайте на това. Хората не са ги ценели и по времето, когато тези велики личности са живели.

Един библейски герой, който беше особено разстроен за националното статукво - и чийто живот обхващаше агония и екстаз - бил Илия. Проследете възхода на неговата пророческа кариера в 3 Царе 17–19. Какво е неговото наследство за вас?

Утре ще говорим повече за такива революционни типове орли. Може би ще осъзнаете, че сте един от тях.

Проблемът с прогреса, част 2

1 Пет. 2:9-12

Въпреки че след време можем да възхваляваме тяхната дързост и радикални качества, по времето, когато са живели, повечето прогресивни мечтатели са били възприемани като екстремисти с диви очи, които не са се съобразявали с нищо.

Попаднах на доста забележително писмо, за което се твърди, че е написано преди повече от 150 години от Мартин Ван Бурен до президента Андрю Джаксън. Какво пише в него? Силно, критично предупреждение, че „злите“ нови железопътни линии ще попречат на бизнеса, ще увеличат безработицата и ще отслабят отбраната на нашата нация. Историците могат да спорят за автентичността на това малко послание, но вижте дали основният тон не звучи смътно познато.

31 януари 1829 г

До президента Джаксън:

Системата от канали на нашата страна е застрашена от разпространението на нова форма на транспорт, известна като "железници". Федералното правителство трябва да запази каналите поради следните причини:

Първо. Ако гемите по каналите бъдат изместени от „железниците“, ще се получи сериозна безработица. Капитани, готвачи, шофьори, стопани, майстори и търговци на шлюзове ще останат без средства за препитание, да не говорим за многобройните фермери, които сега работят в отглеждането на сено за конете (които в САЩ са били използвани за тегленето на гемите. В Русия това са правели бурлаците – „Бурлаци на Волга“ – Иля Репин. Д.Пр.)

Второ. Конструкторите на гемите ще пострадат, а производителите на въжета за теглене на гемите, камшици и хамути ще да останат лишени от средство за препитание.

Трето. Гемите по канала са абсолютно необходими за отбраната на Съединените щати. В случай на очаквани проблеми с Англия, каналът Ери ще бъде единственото средство, чрез което някога бихме могли да транспортираме доставките, толкова жизненоважни за воденето на съвременна война.

Както може би добре знаете, г-н президент, „железопътните“ вагони се теглят с огромната скорост от 23 км/ч в час от „двигатели“, които освен че застрашават живота и здравето на пътниците, ръмжат и пръхтят през провинцията, подпалвайки посевите, плашат добитъка и нашите жени и деца. Всемогъщият със сигурност никога не е възнамерявал хората да пътуват с такава бясна скорост.

Мартин Ван Бурен

Губернатор на Ню Йорк

Колко необуздан прогрес можете да приемете? Само си представете шока на Всемогъщия (!), когато тези железни коне започнали да ръмжат с такава „главоломна скорост“. Може да е забавно в наши дни на снимки на луната, на полети на реактивни самолети Конкорд до Лондон и на междуконтинентални балистични ракети, но когато покойният губернатор Ван Бурен изпратил това писмо през зимата на 1829 г., той бил трезвен и сериозен като съдия. Самата идея президент дори да толерира подобна мисъл, миришела на временна лудост. Може би топлината от „кухненския шкаф“ на Стария Хикори достигала до него. (за любознателните – вижте <https://ar.pinterest.com/pin/865605990878224574/> Д.Пр.)

Дали вие сте тип орел, извисяващ се до височини **отвъд** вашите връстници? Смятате ли, че се отегчавате от поддръжката на машината... прозявате се чрез преглед на правилата... неспокоен ли сте да направите нов откос ... по-скоро развълнуван ли сте, отколкото уплашен от рисковете? **Не очаквайте потупвания по рамото или големи вълни от аплодисменти**. Не и днес. Шансовете са добри, че ще загубите няколко работни места, ще се провалите на няколко конкурса, ще разрошите тонове пера и ще бъдете обект на градските клюки. „Далас Маверикс“ (баскетболен отбор Д.Пр.), които не оцветяват в рамките на линиите, също са известни с това, че не остават в рамките на линиите. А това кара хората да се чувстват ужасно неудобно.

Има нещо в този стар прогресивен гигант, което в момента хвърля сянка върху вашия гений. **Но бъдете смел!** Много от предполагаемите еретици днес, **ще бъдат герои утре**. Което е друг начин да се каже, "първо кръста, **после короната**."

Далновидност

Деяния 1:8

Това е анимационен филм, на който съм се усмихвал отново и отново.

Двама ескимоси седят на сгъваеми столове и ловят риба през дупки в леда. Човекът отлясно е спуснал въдицата си през типичния кръгъл отвор, приблизително с размерите на малка шахта.

Ескимосът отляво също е спуснал въдицата си във водата. Той също чака спокойно рибата да кълве. Неговата дупка обаче е по-скоро като кратер, отвор с размерите на ваза за рози, който достига до хоризонта - във формата на кит.

Това е, което аз наричам далновидност.

Усмихвайте се колкото искате, но трябва да отдадете дължимото на онзи ескимос отляво. Той е готов! Можете да бъдете сигурен, че колегата му рибар го мисли за луд. Може дори да мърмори критични думи, като: "Колко алчен можеш да станеш?" Или "Човече, това се нарича шоу!"

Но има едно нещо, което той трябва да признае за своя приятел, той мислел мащабно! Времето, което е прекарал в подготовка за улова, било едновременно продължително и уморително - вероятно е изхабил три триона, кълцайки и дъвчейки всички тези замръзнали ръбове на отвора. Но сега няма нищо, което да пречи на въдицата му, нищо, с което той да не може да се справи. От самото начало на проекта човекът е далновиден.

Далновидността става заразна. Не можете да седите дълго до такъв рибар, без да разширите собствената си дупка в леда. Нещо вътре в нас се възхищава на човека, който разширява вярата ни, като прави неща, които са изпълнени с далновидност. Първоначално подобни действия може да изглеждат глупави. Това се случва, **когато не знаем фактите** зад действието.

Например, преди време чух за две монахини, които работели като медицински сестри в болница. Бензинът им свърши, докато карали колата си за работа една сутрин. Наблизо имало бензиностанция, но те нямали подходящ съд, в който да наляят необходимия бензин. Една от жените си спомнила, че имат подлога в багажника на колата. Налели бензина в подлогата, пренесли я много внимателно и я изсипали в резервоара на колата. Докато монахините наливали бензина от подлогата за уриниране в резервоара, покрай тях минавали двама мъже и наблюдавали невярващо. Накрая единият каза на другия:

„Фред, **ето това е, което наричам вяра!**“

Оказало се, че това заключение е глупаво, защото тези съмняващи се мъже, просто не разполагали с фактите. И те изобщо не се изненадали, когато монахините продължили пътуването по магистралата!

В голяма част от това, което предприемаме, **няма далновидност**. Ние изрязваме малките си дупки в леда и кроим планове, чрез които **ще се приберем у дома премръзнали и гладни**. И тогава, ако не внимаваме, ще открием, че критикуваме **и се присмиваме на онези**, които, както казва Луис Палау, **мечтаят велики мечти и планират велики планове**. Ние ги наричаме „гърсачи на сензации“. Или още по-лошо — „глупави“.

Исус обаче, когато повикал Андрей и Симон, им обещал:

„**Следвайте Ме и аз ще ви направя да станете ловци на човеци.**“ (Марк 1:17)

Двамата рибари вероятно са смятали, че са твърде малки. Схванах тази идея, защото д-р Лука описва реакцията им в момента, в който те хванали две лодки с риба, след като цяла нощ преди това не уловили

нищо. Те онемели! Но Исус отговорил с проникателност на Петър:

„*Не бой се, отсега нататък ще ловиш човеци.*“ (Лука 5:10)

Изглежда сякаш Исус осъзнавал техния вроден „страх“ от нещо значително. Той ги предизвикал: „*Не се безпокойте. С Моя помощ ще ловите човеци, точно както уловихте тези риби.*“

Колко време е минало, откакто сте пробивали дупка в леда и сте хвърляли въдица? Разбира се, това може да означава „разчупване на леда“ с „пред-християнски“ съседни или колеги на работа – излизане отвъд хлъзгавите повърхностни неща като времето и спорта, и състоянието на моравата ви. Това може да означава да инвестирате известно време, да поемате известни рискове и да положите известни усилия в практически действия на любящо състрадание. Ловенето за мъже и жени не е случайно нещо.

Очаквате ли успех? Чуйте Джо Олдрич:

„За мнозина първата стъпка в кварталното евангелизиране е отношението. Ако смятат, че ще бъдат успешни или неуспешни, те са прави. Това, което очакваме в живота, обикновено е това, което получаваме. Ако кажете: „*Не мога да го направя*“, вероятно сте прави, особено ако твърдо вярвате, че не можете. Но Бог казва, че вие можете. На кого смятате да вярвате - на себе си или на Бога? ... Вярно е, че където няма далновидност, хората (съседите ви) загиват.“

Хвърлете още един мисловен поглед към тези двама ескимоси. Бъди честен сега. В коя дупка ловите риба?

Убождането на трънът, част 1

Марк 4:1-20

Дайте на преподобния „лишен от въображение“ проповедник достатъчно време и той ще успее да обърка повечето части от Библията. Тъй като проповедниците сме известни с това, че се привързваме към времената на гръцкия език, към обясняване на причините, нещо да се случи и към теологичните любопитни факти, ние често избягваме тези пасажи, които изглеждат не-технически и ясни.

За да бъде по-конкретен - като притчите. Като Марк 4, за да бъде точен. На първо място, тази конкретна притча не само е проста и ясна, тя дори ни е разтълкувана от Исус, от Този, който я е измислил. И тъй като е свързано с тип фермер, който засява малко семена върху различни видове почва, изглежда, че ги няма сложните съставки, необходими за сложни теологични обяснения. В края на краищата, нали не можете да кажете много за историята на фермер, който хвърля малки семена тук и там, по случаен начин?

На пръв поглед може би не можете, но след кратък размисъл съм убеден, че тук има повече, отколкото някой от нас някога е мечтал. И тъй като Божият Син обяснява нейното същностно значение, историята не може да бъде изопачена или принудена да пасне на въображението на някой проповедник с гладни очи, който търси начин, ненужно да усложнява нещата.

Това е дълбока история за живота - истинския живот - вашия и моя живот. Тя свежда живота до четирите основни реакции, които хората имат към духовните неща.

„Семето“, според говорещия, е „словото“. Вярвам, че можем да кажем, че „думата“ се отнася до истината. Божията истина. Истина за живеещото. Животворящите думи, предоставени ни от Господа, нашия Бог. Писанията, да, но също и прозренията, перспективата и мъдростта, които растат в нас, когато семето пусне корени.

Четирите различни „почви“ представляват хора от всички възрасти, интереси и произход, които отговарят на нещата на Господ по различни начини. Някои слушат „словото“, след което веднага го отхвърлят – незабавно го изключват. Други чуват и изглежда им харесва и дори реагират добре на повърхността, но скоро се отклоняват, когато представата им за истината се спуква и нещата станат тежки. Трети обаче се хващат за нея и първоначално прегръщат това, което чуват, но постепенно се отклоняват, тъй като растежът им е задушен от „тръните“ на живота. След това, както винаги, има и такива хора, които чуват, вярват, растат, остават там и не след дълго започват да се възпроизвеждат като здрави растения в Божието лозе.

Очевидно е, че първите две групи са тези, които не са новородени. Те са без корени, безжизнени и неплодни. Очевидно е, че последната група е новородената: покорна, активна и продуктивна. Но честно казано, мен ме притеснява третата група.

Те са християни, защото растат и стигат точно на прага да дадат плод, но растежът им се забавя. Тези хора чуват всичко, което чува четвъртата група. Но тези прозрения и необходими истини никога не се приемат наистина, никога не им се позволява да пуснат корени и да растат. Защо? Защото се появиха тръни — тръни, които задушават нормалния здрав растеж на всяко растение.

Тръни като тези ни спъват и причиняват неопишуемо нещастие. Те са убийци! Утре ще говорим повече за заплахата, която представлява всеки вид тръни, и за решението на Исус.

Убождането на трънът, част 2

1 Йоан 2:15-17; Марк 4:19

Говорим за притчата за земеделеца на Исус в Марко 4:1-20, който посявал семена в четири различни вида почва. Както споменах в част 1, мен ме притеснява третата група, защото тръните влизат и унищожават здравия растеж на християнина.

Интересно е, че тръните вече са присъствали по времето, когато семето е било посято и че тръните никога не са изчезвали напълно от картината, въпреки че семената са започнали да пускат корени (Марк 4:7).

А какво представляват тръните? Отново имаме думите на самия Исус, за да отговорим на този въпрос. Те са „*светските грижи*“, „*измамата на богатството*“ и „*пожеланията за други неща*“ (4:19). Когато тези тръни влизат, духовното израстване и духовните плодове се изплъзват през задния изход. Нашият Господ не казва, че тръните могат да причинят проблеми, нито че предполага, че е известно, че ни пречат. Той казва категорично, че те „*влизат и заглушават словото, и то ще стане безплодно*“ (ст. 19).

Точка. Без ако, и или може би. Тръните са диктатори. Те не знаят нищо за мирно съжителство с живот на свобода и победа. Избягвайки дръзката фронтална атака, тези врагове на нашата душа използват по-фина стратегия. Плъзгайки се под задната врата, дългите им пипала напредват толкова бавно, толкова безшумно, че жертвата почти не осъзнава, че е удушена. Изисквайки първото място, те в крайна сметка изсмукват всяка грам духовен интерес и емоционална енергия.

Натрапчиво ли се тревожите? Терминът притеснение произлиза от старата немска дума würgen, което означава „да се задавя“. Някак си, като разширение, думата започна да обозначава „умствено удушаване“ и накрая - да опише състоянието на тормоз от безпокойство. Всичко това и повече, са в ума на Исус, докато Той представя тази притча.

Тръните са тези, които ни тормозят. Винаги растящи, вечно агресивни и готови да „заглушат словото“ директно от съзнанието ни. Подобно на притеснение - тънка струйка страх се процежда през умовете ни. Ако този страх бъде приет, той прорязва по-дълбок канал, чрез който от нас изтичат навън други мисли – често добри мисли, дадени от Бог мисли, събрани директно от Неговата Книга.

Същото важи и за „*измамата на богатството*“. Каква поглъщаща страст... но колко празна, колко незадоволителна! Разбира се, ние се оправдаваме, като казваме, че това не означава толкова много за нас. Като покойния шампион по бокс, тежка категория, Джо Луис, който се усмихнал и казал: "Всъщност не обичам парите, но те успокояват нервите ми." Да, разбира се, Джо.

Но този трети вид тръни е убиецът – „*пожеланията за други неща*“. По-добре обмислете това. Това е картината на недоволството, чумата на преследването: блъскане, напъване, разтягане, безмилостно посягане, докато умовете ни се задушават с лъжата „само достатъчно, не е достатъчно“.

Смятате ли, че е почти невъзможно да сте доволни от сегашното си положение? Ако е така, тези думи не са нищо ново за вас — вие сте заседнал в тези тръни, откакто вашата почва за първи път е получила Божието семе... и ако истината беше известна, вие вътрешно се наслаждавате на тяхното присъствие. В края на краищата, е рисковано да оставите целия си живот на Бог чрез вяра. Вие предпочитате да се тревожите, да притежавате и да се оплаквате, отколкото да си почивате, да се освобождавате и да се радвате. Тръните инжектират мощна анестезия, т.е. безчувствено състояние.

Защо толкова много християни живеят сред тръни като тези? Защото имаме тиха, уважавана, тайна любов към тях. Аз знам от собствен опит. Имам грозните белези, за да докажа това. Всеки един от тях е няма напомняне за годините, когато бях затворен в гъсталака. И все още периодично трябва да изскубвам няколко тръни.

Никога не съм чувал за такова, но искам да провъзглася днешния ден за „Ден за изскубване на тръни.“ Може да кървим и може да ни боли... но, о, красотата на ден без тръни

Бреговете на езерото на задоволство, част 1

Матей 6:19-21

Преди няколко години прочетох, че (вярвате или не), средният американец е изложен на около 300 реклами на ден. Днес този брой вероятно се е увеличил!

Списанието, в което прочетох този факт, имаше повече страници, посветени на реклами, отколкото статии, представляващи интерес за читателя. Блестящи, гладки, привлекателни щампи и снимки, предназначени да отвлекат концентрацията ви и да отвлекат вниманието ви. Преди да се усетите, Pied Piper (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Pied_Piper_of_Hamelin Д.Пр.) на Медисън Авеню ви е въвел в свят на преувеличени измислици, убеждавайки ви, че просто не можете да живеете без ...

- нов цифров фотоапарат с допълнително увеличение и повече памет
- елегантен пасианс с диаманти (диамантът е завинаги!)

- напълно зареден SUV (кола с повишена проходимост Д.Пр.), за да теглите новия си извънбордов двигател
- комплект от най-доброто на Firestone (автомобилни гуми Д.Пр.)
- Малките хапчета на Carter "със специално покритие, за да преминат точно през стомаха ви, освобождавайки действието си само в долния тракт"

Или две дузини други две-странични, пълноцветни ракети, които експлодират в ума ви с посланията „Опитайте ме, ще видите“ и „Заслужавате най-доброто“.

Такива бомбардировки са многобройни. Някои от резултатите са очевидни. Те стимулират любопитството ни, подтикват ни да купуваме стоки или услуги, информират ни какво е налично, обявяват нови продукти и, разбира се, оформят нашите вкусове, навици и обичаи. Всичко това е добре, тъй като това е „американският начин“ и той е сложно вплетен в нашата икономика. В края на краищата това е бизнес с много милиарди годишно.

Но има подсъзнателно послание, което детонира дълбоко в главите ни - тихо, но силно. Подобно на шрапнел, мислите са вградени в мозъка, предавайки вредно съобщение, ако не сме внимателни.

И какво е това съобщение?

С една дума, това е незадоволеност. **Незадоволеност.** Тя създава (ако ѝ позволим) неспокоен стремеж към повече... или по-добре... или по-голям. Триста или повече пъти на ден тя откъсва част от бента, който поддържа един от последните резервоари на вътрешен мир, познат на човека – задоволството. Каква красива сцена в душата е „езерото на задоволството“!

Нещо от това ви звучи ли ви познато? Разрушава ли се бентът на задоволството в живота ви? Ще говорим повече за тази важна тема утре.

Бреговете на езерото задоволство, част 2

Филипяни 4:11-13

Каква красива сцена в душата е езерото „Задоволство“! Небезпокоявани от външните шумове, причинени от ударните чукове на преувеличението, тези хора, които се наслаждават на езерото, знаят какво означава почивка. Поради това те не знаят нищо за каквато и да е зима на недоволство - или на пролетта (на недоволството), на есента, или на лятото. Такова съществуване поражда сигурност и щастие.

Павел е живял на това езеро, след като подредил живота си. Не забравяйте, че той е написал: „*Ако имаме храна и облекло, това ще ни бъдат достатъчно.*“ (1 Тимотей 6:8)

Това е доста прост списък, нали? Нещо за ядене и облекло. Точка. Точно преди да каже това, той спомена: „*...не сме донесли нищо на света, нито можем да вземем нищо от него.*“ (ст. 7)

Странно как животът ни често противоречи на това твърдение. Откриваме, че грабим, складираме, спестяваме... рядко пускаме, рядко даваме. Веднъж попитали богатия Джон Д. Рокфелер: „*Колко пари са нужни, за да бъде доволен човек?*“ С рядка мъдрост той отговорил: „*Малко повече, отколкото има.*“

Задоволството означава ли, че трябва да продам всичките си притежания и никога да не купувам нищо ново? Означава ли, че не мога да имам хубави неща? **Не** - това просто означава, че тези хубави неща не ви притежават. Ако всички те внезапно ви изглежда привлекателни, предупреждението е уместно. Да станеш доволен човек е процес, а никога не е моментално решение. Същият човек, който споменал, че е бил доволен от храна и облекло по-рано в живота си, признал:

„*Научих се да бъда доволен при каквито и обстоятелства да се намирам. Знам как да се справям със скромните средства и също така знам как да живея в просперитет; при всякакви обстоятелства съм научил тайната да бъда сит и да гладувам, както на изобилието, така и на страданието.*“ (Филипяни 4:11–12)

Върнете се и прочетете отново първите 5 думи. Сега вижте крайностите на живота му: „*скромните средства... в просперитет... да бъда сит... да гладувам... изобилието... страданието.*“ Във възходите и паденията на живота той се научил да се отпуска и да се наслаждава във всякакви обстоятелства. По някакъв начин се научил на дисциплината да казва: „*Нямам нужда от това*“ и „*Това всъщност не е от съществено значение*“.

И тогава, когато тези нещата му станали ясни, апостолът не се притеснявал да се сблъска с „добрия живот“. Понеже бил уравновесен, Павел еднакво се наслаждавал на хот-дог или филе миньон... на почивка на Ривиерата или на спане под моста... да се вози в покритата със злато, обсипана с диаманти, тапицирана с кадифе колесница или да язди куцо магаре. Как? Понеже фокусът му бил точно в целта. Той държал „хлабаво“ всяко земно „нещо“. Той отказал да напусне езерото „Задоволство“ в търсене на някой плитък поток, който със сигурност ще пресъхне.

И вие можете да направите това. Но това ще изисква Божията благодат и цялата дисциплина, която можете да съберете.

Особено когато рекламата ви бомбардира повече от 300 пъти на ден.

Домът, част 1

1 Коринтяни 3:12-15

Бог е наредил и установил три велики институции:

1. Домът (Битие 1:27-28; Ефесяни 5:22-31),
2. Църквата (Матей 16:18; Деяния 2:41-47) и
3. Държавата (Римляни 13:1-7).

Няма съмнение относно нашето убеждение, че църквата и държавата (правителството) трябва да бъдат отделни и различни. Всяка от тях е уникална единица, която не подлежи на обединяване с някоя от другите две.. Нашият Господ Исус Христос каза това в Марко 12:17, когато каза: „*Отдайте Кесаревото на Кесаря и Божието на Бога.*“

Но какво да кажем за църквата и дома? Има ли сътрудничество или конкуренция? За да бъдем конкретни: Вашият дом загубил ли е своята идентичност? Загубена ли е ролята или отговорността на вашия дом в „религиозното разбъркване“ на църквата?

Вие и аз колко много църкви бихме могли да назовем, които планират календар от събития, толкова ангажиращи за своите членове, че смисленият домашен живот е практически невъзможен! „Всяка вечер по нещо за всеки“ е лозунг, който трябва да се счита за враг на домовете ни.

Ако сте въввлечен в църковни или религиозни дейности до степен, че домашният ви живот е наранен, вие сте твърде въввлечен и се насочвате към проблеми. Законът за намаляващата възвращаемост скоро ще ви настигне. Някъде надолу по натоварения религиозен път, по който пътувате, ще се появи знак за задънена улица, който ще ви принуди да спрете, да се обърнете и да се върнете към мястото на равновесие и спокойна благословия... у дома ... ако не е твърде късно.

Един мъдрец е формулирал по следния начин: „*Твърде голяма част от нашата религиозна дейност днес не е нищо повече от евтина упойка, която да умъртви болката от празния живот.*“ Това описва ли ви? Ако е така – ако вашето участие е бягство от дома – спрете се там, където сте. Погледнете какво правите в светлината на вечността. Чуйте какво казва Бог за дейността, която се извършва просто в енергията на плътта:

„Сега, ако някой гради върху основата със злато, сребро, скъпоценни камъни, дърво, сено, слама; работата на всеки ще стане явна; защото денят ще го покаже, защото ще се разкрие с огън, а самият огън ще изпита качеството [не количеството] на работата на всеки човек... . Ако работата на някого изгори, той ще претърпи загуба [загуба на вечни награди]; но самият той ще бъде спасен.“
(1 Коринтяни 3:12–13, 15)

Вие виждате, че Бог се интересува преди всичко от качеството на нашите плодове. Той гледа зад нашето бързане и суматоха... Той изследва и прониква до нашия мотив, нашата вътрешна цел... и въз основа на това откритие Той планира нашите вечни награди.

Какво ще стане, ако Той разгледа домашния ви живот днес? Какво качество на плодовете би намерил Той? Ще говорим за това утре.

Домът, част 2

Ефесяни 5:21-6:4

Ако сте въввлечени в църковни или религиозни дейности до степен, че домашният ви живот е наранен, вие сте твърде въввлечени - и се насочвате към проблеми. Погледнете какво правите в светлината на вечността. Бог се интересува преди всичко от качеството, а не от количеството на нашия духовен плод. Той гледа зад нашето бързане и суматоха... към нашия мотив, нашата вътрешна цел.

Какво ще стане, ако Той разгледа домашния ви живот днес? Какво би намерил Той за връзката ти с жена ти, приятелю? Обичаш ли я „*както Христос обичаше църквата*“? Отдавате ли ѝ чест и изграждате ли нейния характер? Съпруги – как се развива вътрешната красота на „кроткия и тих дух“? Мъжът от вашия дом знае ли, че наистина сте зад него? Той усеща ли вашата неразделна лоялност?

И смея ли да говоря на децата? Насърчавате ли хармонията и щастието... или сте създали напрегната атмосфера? Ако сте сред по-младите в дома, проявявате ли уважение... давате ли на вашите хора увереността, че сте покорни и желаещи? Разгледайте Ефесяни 6:1-4 като семейство тази вечер. Обсъдете го заедно. Едно последно напомняне. Църквата рядко може да възкреси това, което домът умъртвява. Най-доброто доказателство за истинността на вашето християнство се намира в рамките на вашия дом. Ако трябва да станете прекалено ангажирани, станете прекалено ангажирани в ролята си на изграждащ характера в дома. Повярвайте ми – църквата ще остане здрава и силна, докато домовете ѝ са здрави и силни. Божията система за приоритети изглежда започва от обикновените хора – у дома. Култивирайте тази почва внимателно.

Няма ли някой да ме спре? - част 1

Псалм 46:10-11

Смях се, докато четох книгата „Как станах на четиридесет и други издевателства“ на Джудит Виорст. Отдавна съм преминал границата от половин век, така че изглеждаше разумно поне да се изправя пред музиката на четирийсетте. Въпреки че трябва да призная, че се чувствам повече като на 30 години... докато не помисля за графика си за участия. Тогава бих искал да съм по-възрастен и да имам извинение да се скрия в хижа, докато пиша мемоарите си... сякаш някой някога би искал да ги прочете.

Достатъчно лошо е просто спазването на дневните и седмичните крайни срокове, заедно с изпълнението на очакванията на някои хора — уф! — но когато включва куп други само-възложени проекти, нивото на стрес може да достигне границата на лудостта. Което обяснява защо в моя прочит добавям Бомбек заедно със Стайнбек и Шулц заедно с Шафт и Пирсиг заедно с Павел. Трябва да има този баланс! В противен случай винтовете се затягат толкова здраво, че се връщам към гризане на нокти и удряне с юмрук и задушаване на твърде много храна, без да я вкуся.

Имам достатъчно хора в живота си, които се мръщят авторитетно и ме увещават да бъда сериозен. Имам нужда от няколко, които се усмихват отпусащо и ме насърчават да се успокоя, да се отпусна и да се смея малко повече. Вече ме преследват повече от моя дял, призраци за „разбери се с него“, нали? Може би затова ще извадя „Как станах на четиридесет и други издевателства“ на Джудит Виорст от рафта в събота следобед или в понеделник сутрин. Тя помага на неделята да има по-добър смисъл. Тя не е екстремна и напрегната, но тя е умна, остроумна, понякога фина и винаги истинска.

В своето произведение, наречено „Програма за самоусъвършенстване“, Виорст демонстрира колко бързо сме склонни да превърнем прост план във федерален случай. Нейното стихотворение за нарастващите задачи и очаквания кулминира с отчаяния вик: „Няма ли някой да ме спре?“

Странно, нали, как сме склонни към крайности? Това, което започва като самоусъвършенстване, се превръща в само-поробване... това, което започва като просто мека промяна на темпото, води до марафон от фанатизъм. Ние сме луди! Оставени сами на себе си, всеки път ще избираме крайности. Което обяснява защо Божията книга толкова често набляга на умереността, самоконтрола, смекчавайки живота ни с остри ъгли с повече криви, които изискват по-бавна скорост.

Излизате ли извън контрол на бързата писта? Как можете да забавите темпото? Къде можете да отидете, за да намерите достатъчно тишина, за да преоткриете, че Бог е Бог? Ще говорим за това утре.

Няма ли някой да ме спре, част 2

Матей 11:28-30

Нали е с странно, как сме склонни към крайности? Това, което започва като самоусъвършенстване, се превръща в само-поробване... това, което започва като просто мека промяна на темпото, води до марафон от фанатизъм. Ние сме луди! Оставени сами на себе си, всеки път ще избираме крайности. Което обяснява защо Божията книга толкова често набляга на умереността, самоконтрола, смекчавайки острите ъгли на живота ни с повече криви, които изискват по-бавна скорост.

Псалмистът спокойно ни съветва да „млъкнем“, за да знаем, че Бог е Бог (Псалм 46:10). Самият Исус намерил за важно да избягва натиска на хората, за да се ориентира правилно. На няколко пъти Той ставал доста рано, за да остане сам. (*всъщност не Сам, а с Отца Д.Пр.*) Веднага след като Неговите 12ученици се върнали разгорещи и потни от служение, Неговата идея била те да се оттеглят и да се възстановят. И кой някога може да забрави милостивата Му покана? Често се връщам към нея, само за да оставя думите да ме обляят.

"Елате при Мен всички, които сте уморени и обременени, и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко." (Матей 11:28–30)

В един високо-технологичен ден на голям натиск, Той ни предлага почивка. Два пъти в едно изказване. Докато толкова много други лидери са взискателни, Той е нежен. Въпреки, че конкуренцията е силна и да си в партньорство с взискателни настроени лидери е трудно, е лесно да бъдеш обвързан с Него. Да, лесно е. И вместо да увеличи товара ни от безпокойство, Той обещава да го направи по-лек. Чудно ли е, че стилът и посланието на Исус предизвикаха такова вълнение? Докато толкова много хора трупали повече вина, повече „трябва“ и „трябва“, Той тихо предложил облекчение.

Въпрос: Къде отивате, за да намерите достатъчно спокойствие, за да преоткриете, че Бог е Бог? Къде се обръщате, когато дните и нощите ви започнат да текат заедно? Кое място става вашето скривалище, така че съберете малко виждане, когато се върне малко разум във вас? Къде намирате облекчение от крайностите на треската? Няма ли някой да ме спре?

Някой ще го направи, ако му позволите. Както в древността, Той чака в тази малка лодка, готов да отплава с вас до по-тих бряг. Но първо, влизането изисква малко отпускане. Не можете да мъкнете целия си личен багаж в малката лодка.

В нея има място само за двама

Езикът на мъдростта, част 1

Притчи 16:21, 23-24, 27

Мъдро наречен "спасяваща добродетел", тактът украсява живота така, както ароматът украсява розата. Едно полъхване на тези червени листенца изтрива всеки спомен за тръните.

Тактичността е такава. Забележително е колко спокойни и приятни може да ни направи тя. Основната ѝ цел е избягване на ненужни обиди... и само това трябва да ни кара да я жадуваме. Неговата основна функция е остър усет за това, какво да кажете или направите, за да поддържате истината и добрите взаимоотношения и само това е достатъчно, за да ни накара да я усвояваме. Тактът е умение и изящество в отношенията с другите. Той е неизменно подходящ, неизменно привлекателен, неизлечимо трогателен, но рядък... о, толкова рядко!

Спомняте ли си учителя, който сте имали, на когото му липсваше такт? Ученето се принасяше ежедневно в жертва на олтара на страха. Всеки учебен час вие се чудехте дали това е денят, в който ще бъдете избран и засрамен чрез някакво публично унижение.

Спомняте ли си продавача, който срещнахте и който не беше тактичен? След като разберете това (а то обикновено не отнема повече от 60 секунди), вие искате само едно нещо — да се махнете.

Спомняте ли си шефа, за когото работихте, на когото му липсваше такт? Никога не знаехте дали той някога ви е разбирал или ви е смятал за ценен човек.

И кой би могъл да забрави този нетактичен лекар? Вие не бяхте човешко същество, вие бяхте „Случай 36“ — тяло с кръвно налягане 120/70... ръст 1,80 м... тегло 85 кг... история на хронична диария... камъни в жлъчния мехур - "и незабавно се нуждаете от съществена операция!" Всичко това беше изречено съвършено монотонно, докато той гледеше мрачно към папка, пълна с рентгенови снимки, диаграми и дълги листови хартия, покрити със съвременни йероглифи. Брилянтен, способен, опитен, уважаван, но без такт.

Може би сте чували за съпругът, който не е бил тактичен. Една сутрин рано жена му заминала на пътуване в чужбина и същия ден техният пудел умря. Когато се обадила вкъщи същата вечер, тя попитала как е всичко и той направо казал: "Е, кучето умря!" Шокирана, тя го укорила през сълзи, че е толкова нетактичен.

— А какво трябваше да кажа? – попитал той.

„Трябваше да съобщиш новината внимателно, може би на етапи. Когато ти се обадох оттук, в Ню Йорк, ти можеше да кажеш „Кучето е на покрива“. И на следващия ден, когато ти се обадох от Лондон, можеше да ми кажеш: „То падна от покрива“. На следващия ден, когато се обадох от Париж, ти можеше да ми кажеш: „То е при ветеринаря“ И накрая, когато се обадох от Рим, можеше да ми кажеш: „То умря.“

Съпругът замълчал и се замислил върху съвета. След това съпругата му го попита: "Между другото, как е мама?"

Той ѝ отговори: "Тя е на покрива!"

А това е лошо. Но не е най-лошото. Класическият пример за нетактична човечност, с разочарование трябва да заявя, е грубият християнин (така нареченият), който чувства, че е негово или нейно призвание да се бори за истината с малко или никакво зачитане на чувствата на другия човек. Разбира се, това уж се прави в името на Господа. „Да се направи нещо по-малко“, този нетактичен индивид подчертава с благочестиво изражение, „би било компромис и фалшификация“. И така, той продължава, преравяйки чувствата на хората като трмав трактор, оставяйки всеки, когото срещне, заровен в мръсотията и, най-лошото от всичко, дълбоко обиден.

Той може да говори истината, но никой не иска да слуша и никой не иска да се приближи до Спасителя. Утре ще говорим повече за основната добродетел на такта.

Езикът на мъдростта, част 2

Яков 3:3-9

Говорихме за рядкото, но важно качество на такта. Споменах, че класическият пример за нетактична човечност е грубият християнин, който чувства, че е негово или нейно призвание да се бори за истината с малко или никакво зачитане на чувствата на другия човек. Въпреки всичките му бързи цитати от Писанието, рядко ще намерите Притчи 18:19 на устните на този брониран кръстоносец:

„Обиден брат е по-трудно да бъде спечелен от силен град, а споровете са като решетките на цитадела.“

Любимият му план за атака е или да пренебрегне, или силно да поиска, а последващият резултат е загътена уличка, осеяна с боклук от разбити сърца и горчиви души. За съжаление, самият проповедник често е най-големият нарушител, който изглежда се наслаждава на създаването на опустошителен амвон, който по-скоро бичува, отколкото насърчава, който взривява, а не изгражда. Убийственото му оръжие е онзи тъп инструмент, скрит зад зъбите му.

Соломон е написал: „*Сърцето на праведния обмисля как да отговори. Нежният отговор отблъсква гнева.*”

Мъдрият човек използва езика си, за да „*направи знанието приемливо*“, добавил царят. И кой някога би могъл да забрави въздействието на поговорката, която гласи:

"Езикът на мъдрия носи изцеление" ... или "човек изпитва радост от уместния отговор, а колко възхитителна е навременната дума!"

Има телевизионна реклама за мехлем за първа помощ, който казва: „*Спрете да наранявате... започнете да лекувате*“. Друг предлага превръзка, която отнема "ох". Това е добър съвет. Нека бъдем нежни и чувствителни, когато докосваме нежните чувства на другите. Майки и татковци, трудно е да се преувеличи стойността на тактичността в стените на вашия дом. Омековете малко ударите! Ще запазите много ценно самочувствие, докато печелите уважение, повярвайте ми.

Между другото, никакви факти не трябва да се изваждат, когато се добави такт. Преди години продавах обувки. С блясък в очите, опитният ми работодател ме инструктира да не казвам: „*Госпожо, кракът ви е твърде голям за тази обувка!*“ Вместо това той ме научи да казвам: „*Съжалявам, госпожо, но тази обувка е малко малка за вашия крак.*“ И двете твърдения изразяваха фактите, но едното беше обида, а другото - тактичен комплимент. Същите факти, различни думи. (и различен резултат. Д.Пр)

Това не намаляваше кракът ѝ, но спасяваше самочувствието ѝ. И в това се състои тактът.

Напрежение в резервоара, част 1

Римляни 8:28-30

Някога съжалявали ли сте за някои стихове от Писанието? Аз със сигурност съм съжалявал. Говоря за стихове като Йоан 3:17, Евреи 4:13, 1 Йоан 1:10 и Филипаяни 4:14. Възвишени стихове, но въпреки това популярността на съседните им стихове е довела до тяхното почти пренебрегване.

Всеки, който прекарва дори малко време в църквата, може да цитира Притчи 3:5-6, но за съжаление, също толкова важен стих 7 става неизползван. Или вземете Галатяни 2:20. Той е толкова силен, толкова великолепен, че често се разглежда като последния кулминационен стих на главата, но всъщност е предпоследният стих. Но кой в света знае Галатяни 2:21 наизуст? Псалм 23 е най-известният от всички в древните химни, но е поставен между два други псалма, които, когато се изучават, дават плод, който е сочен за душата и всъщност много по-жизнен, теологически, от популярния и живописен от „пастирски псалм“.

Може би най-очевидният пример се намира в Римляни 8, една от най-великите глави, писани някога от Павел. От коляното на майка ни ние сме хранени от 28-я стих. Той носи утеха, когато светът ни е смачкан. Омекоत्या ударите на бедствието. Успокоява ни, когато иначе паниката би откраднала мирът ни. Успокоява ни, когато погрешността временно триумфира... когато треската не изчезне... когато потокът пресъхне... когато смъртта връхлети. Едва ли има нужда да го описвам.

„Но знаем, че Бог кара всички неща да работят заедно за добро на онези, които обичат Бога, на онези, които са призвани според Неговото намерение.“ (ст. 28)

Страхотни думи! Но оставени сами, те са непълни. Всеки, който е отделил време да погледне, открива, че този стих започва верижна реакция, която не свършва преди великолепното изявление, намиращо се в последните два стиха 38 и 39 на Римляни 8, които ни уверяват в нашата неразривна любовна връзка с живия Бог.

В тъканта на тази елегантна дреха на истината, е вплетена често забравяна, лесно пренебрегвана нишка, която добавя богатство и цвят. Тъй като му липсва красноречието на стих 28, тъй като не се търкува толкова лесно от езика, той има тенденция да се губи сред други по-очевидни и по-привлекателни фрази. Имам предвид стих 8:29, който следва стих 28, този, който обяснява защо „*всичко съдейства за добро на онези, които обичат Бога*“. За кои хора?

За тези, които Той предузна, Той също така предопредели те да станат съобразни с образа на Неговия Син, така че Той да бъде първороден между много братя.

Казано просто, ние сме Божият личен проект. Той се е посветил на задачата да работи в нас, да ни развива, пренарежда, укрепва и задълбочава, така че чертите на характера на Неговия Син – наречен тук „образ“ – да започнат да се оформят в нас. Появата на образа на Сина в нас е от първостепенно значение за Отца. Всъщност е невъзможно да се осуети Неговият ангажимент към проекта. Работата Му продължава, въпреки че ние крещим и се гърчим, съмняваме се и спорим, бягаме и пренебрегваме. Не може да се отрече,

че инструментите, които Той използва, нараняват, но всичко „*работи заедно за добро*“. **Необходимо е напрежение**, за да се постигне правилната консистенция. Без необходимото напрежение - няма да стане. Имам "рибарска" история, която ще обясни какво имам предвид. Ще ви разкажа за това в част 2.

Напрежение в резервоара, част 2

Римляни 5:3-5

В североизточната част на Съединените щати рибата треска е не само вкусна, но е и голям търговски бизнес. Навсякъде има пазар за източна треска, особено в щатите, които са най-отдалечени от североизточното крайбрежие. Но общественото търсене представляваше проблем за изпращачите. Първо замразяваха треската, след това я изпращаха другаде, **но замразяването отнемаше голяма част от вкусът ѝ**. Затова те експериментираха с транспортирането им живи риби в резервоари с морска вода, но това се оказа още по-лошо. Освен че беше по-скъпо, треската все още губеше вкуса си и освен това стана мека и кашава. Структурата на плътта ѝ беше сериозно засегната.

Най-накрая един изобретател реши проблема по най-новаторски начин. Рибите треска бяха поставени в резервоар с вода заедно с естественият им враг - сомът. От момента, в който треската напускаше Източното крайбрежие до пристигането си в най-западната ѝ дестинация, тези зловещи сомове преследваха треската из целия аквариум! И както се досещате, когато треската пристигаше на пазара, тя беше толкова прясна, колкото и когато беше уловена за първи път. Нямахме загуба на вкус, нито структурата на плътта ѝ беше засегната. Ако не друго, беше по-добра от преди.

Няколко въпроса изглеждат заслужават да бъдат зададени.

Първо, можете ли да наречете някой човек „сом“, плуващ в аквариума ви? Може би живеете с един от тях. Или е някой колега на работа, чието дразнещо присъствие ви кара да падате на колене няколко пъти седмично. **Във всяка църква има и няколко сома!** Те са там, за да предпазят цялата треска от това, да стане мека, кашава и безвкусна.

Второ, благодарили ли сте за „сомовете“ напоследък? Вчера говорихме за Божията мисия **да ви оформи в образа на Неговия Син** (Римляни 8:29). Само помислете, това е напрежението в резервоара, което помага на "образа" да се появи във вас. С правилното отношение можем да се научим как да не им се сърдим като натрапници, докато преследването продължава.

За да направим това, ще трябва **да сложим край** на случаите на самосъжаление, на клубовете за хленчене и на груповите събирания в резервоара. Когато го правим, не е нищо друго освен забележително колко много гонитбата започва да прилича на „състезанието“, споменато в Евреи 12... но кой е чувал за Евреи 12 след като Евреи 11 е много по-популярен? Това е един от онези пасажи, за които ви казах, че съжалявам, който е засенчен от съседа си.

Ако не сте чували за това, съжалявам за вас.

Противоречиви истини, част 1

Филипяни 2:5-11

Том Ландри, покойният старши треньор на Далас Каубойс, веднъж беше цитиран да казва :

„Имам да върша работа, която не е много сложна, но често е трудна: да накарам група мъже да правят това, което не искат, за да могат да постигнат единственото нещо, което са искали през целия си живот.“

В това на пръв поглед противоречиво изявление, треньорът Ландри, **описа какво представлява дисциплината** - да правим това, което не искаме, **за да можем да постигнем това, което винаги сме искали**.

Толкова много от това, което води до пълноценен живот, всъщност **е продукт на противоречие**. Тези, които искат да бъдат най-добрите лидери, трябва да демонстрират истинско слугуване. Онези, на които в крайна сметка се дава надзор над огромни региони и широки отговорности, първоначално са доказали, че са **верни в малките неща**. Най-ефективната форма на отмъщение **е отсъствието на отмъщение**... оставяйки цялото отмъщение на Бога. Правейки това, ако цитираме Писанието, ние „**натрупваме горящи въглени върху главата**“ на противник, което не е нищо повече от побеждаване на злото с добро – друга противоречива истина.

Искате ли още няколко?

Начинът да се покажеш мъдър не е толкова чрез говорене, а чрез **мълчание**.

Начинът да спрете силен спор е с тиха дума. Най-мощният упрек не е силен, негативен взрив, а **тих, положителен модел**.

Тайната да помагаш на другите да узреят не е повече правила и по-строги закони, а **по-голямо доверие**.

Тези, които са най-уважавани за своите знания и умения да привличат другите в тях, не са тези, които имат всички правилни отговори, а по-скоро **тези, които задават правилните въпроси**.

Тези, които дават щедро, имат много повече от тези, които трупат.

Едно прекрасно цвете, набрано лично от градината от малки ръце, може да означава много повече от две дузини рози с дълги дръжки, поръчани от цветаря.

Ръкописна бележка за любов и обич остава по-дълго в паметта на човек от релефна картичка за \$3,50 от Hallmark.

Прошката е ключът към справянето с нашите врагове, а не отмъщението.

Кратка, топла, нежна прегръдка с много малко думи казва повече на скърбящия от едно вечерно посещение, изпълнено със съчувствени разговори и дълги молитви.

Смешно, нали? Бог често ни доставя най-добрите Си дарове през задната врата на живота ни. По неочаквани начини... с изненади в опаковките. Донякъде като терапията, която Той използвал, когато Илия беше толкова унил и толкова ужасно разочарован. Как Господ му съдействал? Ще говорим за това във втора част.

Противоречиви истини, част 2

3 Царе 19:9-21

Бог често ни доставя най-добрите Си дарове по неочаквани начини - с изненади в опаковките. Чрез привидни противоречия. Донякъде като терапията, която Той използвал, когато Илия бил толкова унил и толкова ужасно разочарован.

Как Господ му съдействал? От земетресение? Във вихрушка? Чрез парещ огън? Бихте очаквали всичко по-горе, тъй като Илия бил толкова страстен и решителен пророк. Но не. Историята от 1 Царе 19 ясно показва, че Йехова не е бил в земетресението, вятъра или огъня. Твърде очевидно. Твърде предвидимо. Това не е в стилът на Суверена.

След като целият рев утихнал, дошъл лек повей и малко след това, „*тих и нежен глас*“ дошъл до него (ст. 12–13) с думи на увереност и утвърждение. Не "*Ти трябва да се срамуваш от себе си!*" Или "*Какво прави човек с твоя ръст на гадно място като това?*" Нищо от това. Без обвинения, без засрамване, без проповеди, без обиди, без остри порицания. В противоречие с популярната представа за конфронтация (и със сигурност изненадващо за самия Илия), Господ насърчил Своя приятел да продължи оттам. Той му дал план, който да следва, обещание, което да запомни, и спътник, който да му помогне да прекара нощта.

Друга мистериозна доставка през задната врата... още една жертва на отчаянието, спасена от ямата. Нищо чудно, че Павел избухнал във възхвала на Божията мъдрост и знание, като възкликнал:

„*Колко неизследими са Неговите присъди... [колко] необозрими пътищата Му!*“ (Римляни 11:33b)

По времето, когато мислим, че имаме цялата картина в ограничен фокус, една безкрайна ръка бързо грабва фотокамерата, обръща обектива насочени нас, насочва я в друга посока и ни кара да направим съвсем различна снимка. И все пак за наше учудване, когато всичко е станало ясно, ние получаваме единственото нещо, което сме искали цял живот чрез процес, който никога не бихме избрали.

Това е като дълбокото признание на анонимния поет:

Помолих Бог за сила, за да мога да постигна;
бях направен слаб, за да мога да се науча смирено да се подчинявам.
Помолих за здраве, за да мога да направя по-големи неща;
даде ми се немощ, за да мога да правя по-добри неща.
Поисках богатство, за да бъда щастлив;
дадена ми е бедност, за да бъда мъдър.
Поисках власт, за да имам похвала от хората;
беше ми дадена слабост, за да мога да почувствам нуждата от Бога.
Поисках всичко, за да мога да се наслаждавам на живота;
даден ми е живот, за да мога да се наслаждавам на всичко.
Нямах нищо, което поисках,
но имам всичко, за което се надявах.
Сред всички хора, аз съм най-богато благословен.

Мир, въпреки паниката

Исаия 26:3-4

Каня ви да съсредоточите цялото си внимание върху една от най-редките добродетели. Това е добродетел, към която всеки се стреми, но малцина я притежават редовно. Имам предвид често желаната, но рядко срещана добродетел на мира.

Мир — нещо, което е необходимо между народите също толкова силно, колкото и между съседите. Ние, хората, сме войнствен народ. Дълбоко под нашето спокойно пластмасово покритие, ние сме бойци.

Повечето хора не живеят в мир със себе си, така че е логично, да не живеем и в мир с другите. По принцип сме критични и нетолерантни. Ние сме в безкрайна борба с несигурността, с липса на увереност, борба с цел и място в живота и стремеж за свобода от стреса и безпокойството. Това важи както за християните, така и за нехристияните. Колко малко хора живеят живот, който е спокоен, обмислен и свободен от безпокойство.

Скрити в Исаия 26 има два стиха, от които от време на време трябва да избърсваме прахта – ст. 3 и 4.

Бих искал да обърнете внимание не само какво казват тези стихове, но и какво означават те лично за вас. Ще извлека забележките си от колоритния еврейски език, на който е написан оригиналният текст на Исаия 26:3-4. Не забравяйте, че пророкът не пише за международния мир. Той говори за човек в мир със себе си, с Бога и с другите хора. Нека разгледаме по-отблизо тези два стиха.

*Непоколебимостта на ума Ти ще пазиш в свършен мир,
защото той вярва в Теб.*

*Вярвайте в Господа завинаги,
защото в Господа Бог, имаме вечна канара.*(Исаия 26:3-4)

Непоколебимостта е дума, която означава нещо, на което „можеш да се облегнеш, да си почиваш, да се подкрепиш“. Това е идеята да бъдеш поддържан в резултат на това, да се опреш на нещо, което те подкрепя. Думите „на ума“ идват от един глагол, който означава „да оформя“ или „да променя, да оформям“. В оригиналния еврейски език тази конкретна конструкция има идеята за „настройка на ума“.

Ако съберете двете мисли заедно, те предават следното: „*Настройка на ума, която получава подкрепа против накланяне и следователно умът се поддържа*“. Това ни води до основния глагол, „ще пази.“ Терминът означава „да предпазя от опасност, да наглеждам“. Така е предадено в Исаия 42:6.

Настройката на ума, която се поддържа в резултат на облягане: Ти, Господи, ще бдиш с „шалом, шалом“. Не буквално „перфектен мир“, а „мир, мир“. На иврит една дума е повтаряна, за да бъде в превъзходна степен (мир, по-мир, най-мир). Така че тук идеята е за безкрайна сигурност, усещане за непрекъсната, вечна почивка и спокойствие. Тази настройка на ума не идва от някакво човешко същество. Според думите на пророка, тя идва от Бога, на Който се опира човекът.

Как Бог знае кога да ни даде тази почивка? Е, казва се в стих 3, защото ние вярваме в Него. На арабски (понякога тясно свързан с иврит) терминът за доверие има много живописно значение: „да се хвърлиш с лице надолу на земята“.

Мисля си за батут, когато мисля за тази представа. Представям си, че скачам нагоре-надолу и се оставям цялата ми тежест да пада по почти спокоен начин върху батута. Можете просто да почувствате как отскачате от това разтегнато парче дебел винил.

Представата тук е, че изоставяте всички други патерици, на които бихте могли да се облегнете и поставяте цялото си безпокойство, цялото си същество и всичките си обстоятелства на Единственият, който може да ви подкрепи.

Може ли Той да ви подкрепи? Добър въпрос. Прочетете нататък... казва се, че Той е *вечна канара*. Щеше да ни боли да паднем върху голям, здрав камък. Но не трябва да помните идеята за падане. Тук идеята е за облягане. Това е мисълта да се облегнеш на нещо, което постоянно ще те поддържа, достатъчно здраво, за да поддържа теглото ви.

Обединявайки всичко по-горе, парафразата ще гласи така: „*Настройката на ума, която получава подкрепа от облягането и следователно е поддържана, Ти, Господи, ще пазиш в безкраен мир. Тъй като той се обляга напълно и разчита на Теб и на никой друг, Ти, Господи Боже, си вечната опора*.“

Това е сцена на спокоен, спокоен ум, въпреки обстоятелствата. Какво чудесно, неограничено обещание!

Наскоро попаднах на Исаия 26:3-4 и се радвам, че го направих! Това беше поддържаща сила и източник на издръжливост в собствения ми живот, особено през последната седмица, която издържах. Каква седмица! Едва ли знам как да я опиша. Няма да има друга като нея. (Чуваш ли това, Господи?) Може би трябва да се помоля, Нека няма друга седмица като нея! Имаше разочарования. Имаше сътресения. Имаше изненади. Имаше семейни заболявания. Имаше постоянни искания.

Но зад кулисите... имаше голяма доза мир в сърцето ми. Да, имаше моменти, в които се тревожех. Три или четири пъти бях наистина разтревожен, но в по-голямата си част, когато твърдах истината и навлизах в лично преживяване на стихове 3 и 4, имаше ясна разлика. Когато казах: „Господи, вече съзнателно се облягам на Теб и изоставям всичките си сили за тази ситуация“, Той ме вдигна.

Това не е просто отпечатък от страница в Библията. Това е библейски принцип, който работи в окопите на живота. Този принцип моли да бъде прилаган. Той се протяга от страницата с дълги и протегнати ръце, казвайки: „Вземи ме. Твой съм, християнино, моля те, потвърди ме. Трябва да ме поискаш.“ Това е, което искам да направите в резултат на четенето на този пасаж от Писанието и днешното

богослужение.

Тази молитва е част 1 от серия от 4 части.

Мир сред несбъднати мечти

Деяния 19:21-41

Днешният пасаж от Писанието, който подробно описва събитията от живота на апостол Павел, има какво да ни научи за намирането на мир, въпреки естествената ни склонност към паника. Надявам се, че ще го прочетете задълбочено. В тези 21 стиха не е трудно да се изберат 3 значими момента, които обикновено носят безпокойство.

Като начало, в Деяния 19:21 Павел завършва едно много успешно служение в Ефес. Казвам „завършва“, но може би трябва да кажа, че той го напуска, за да поеме по пътя си към нови посоки на служение. Ефес е неговият „щаб“ за 3-годишен период на служение. Стих 21 поглежда назад: „Сега, след като тези неща свършиха...“

Когато четете това в Библията си, не забравяйте, че има невидима стрелка, която сочи обратно към стихове от 1 до 20. И не забравяйте, че трябва да интегрирате стихове от Писанието с техния исторически контекст, подобно на поставянето на скъпоценен камък в пръстен. Всеки ценен стих от Писанието се вписва в собствената си уникална среда. Обстановката в стих 21 е това, което бихме нарекли успешно служение – но не без проблеми или трудности. Тук научаваме за следващата амбиция на Павел.

След като тези неща били завършени [той сега гледал към бъдещето], Павел възнамерявал в духа да отиде в Йерусалим, след като беше минал през Македония и Ахая, казвайки: „*След като бях там, трябва да видя и Рим.*“

Трябва да видя и Рим! Това била горяща цел в сърцето на апостола. Очевидна характеристика на доброто лидерство са целите и обектите. Има мечти. Има планове. Човек, който просто живее ден за ден, наистина няма целенасочен живот. Но Павел не е такъв. Той има цел и тя е ясна. Надява се в крайна сметка да стигне до Рим.

Защо Рим? Защо това е толкова важно? Рим бил Овалният кабинет (*кабинета на президента на САЩ Д.Пр.*) на света, мястото на най-голямото влияние. Там живеел императорът. Важни хора-християни живеели в двореца на Цезар. Павел знаел, че ако успее да стигне до Рим, може да достигне до някои от най-влиятелните християни на познатия свят. Освен това, твърде вероятно, той би могъл да получи аудиенция при самия император. Той копнеел да говори с Цезар за Исус Христос.

Някои от вас, които четете тези думи, никога не сте споделяли най-съкровените си мечти или най-високи цели с някой... но те все пак са там. И тенденцията е да бъдете разочаровани, преди да постигнете крайните цели и мечти на живота си.

Павел обаче бил спокоен с тези мечти. Не забравяйте, че целта му била „*Трябва да видя Рим*“. Сега прочетете стих 22:

„И като изпрати в Македония двама от онези, които му служеха, Тимотей и Ераст, самият той остана известно време в Азия.“

Ако проверите няколко стиха от Писанието, ще откриете, че Павел е бил в Ефес общо 3 години. Деяния 20:31 ни казва това. Деяния 19:8 ни казва, че той започва с 3-месечно служение в синагогата. Деяния 19:10 ни казва, че по-късно той е служил 2 години в училището на Тиран, така че дотук имаме 27 месеца. Но той бил в Ефес 36 месеца. Какво означава? Което означава, че 9 от 36-те месеца са били прекарани (стих 22) в престой в Азия, след като той е получил мечтата да отиде в Рим.

Когато имате мечта и намерение, и някои цели в живота, които наистина искате да видите да се сбъднат, склонността ви е да изоставите непосредствената работа и да продължите с целите, вместо да останете верни на задачите на настоящето.

Имайки предвид тази мисъл, позволете ми да ви дам първото от трите определения за мира. Ето го: Мирът е способността да останеш верен въпреки паниката поради несбъднатите мечти.

Вие и аз имаме цели, мечти и желания, които все още не са изпълнени. Нашата тенденция е, да се качим на нашия състезателен кон и да препуснем в тази посока, оставяйки настоящите задачи и да заемем с тези много по-вълнуващи мечти. Мирът е способността да останеш верен - дори когато тези мечти не са изпълнени. Ако забравите това, ще бъдете разочарован и спокойствието ви бързо ще изчезне.

Когато поверя настроението си на Него и се облегна на вечната ми скала, Той ме подкрепя със способността да остана да изпълнявам настоящата задача, докато Му позволявам да отвори вратите за мечтата... в Неговото време.

Някои от вас се нуждаят от това разбиране повече от други. (Аз лично имам голяма нужда от това.) Когато се облягате на Него, вие може да очаквате нещата да се изравнят. Докато оставате верен на тези по-малко вълнуващи задачи, животът ви поне естествено, трябва да стане по-спокоен и лесен за справяне. Така

ли е?

Не е вярно. В интерес на истината, това е като старата поговорка: "Развесели се. Нещата можеха да бъдат по-лоши. **Така че аз се развеселих и, разбира се, те се влошиха!**" Павел можел да си е мислил: „Е, нещата ще се подобрят. Знам, че последните няколко месеца просто ще преминат доста гладко и спокойно.“

Но те не се подобрили. Нещата просто се влошили. Какво се случило с Павел след това ще разгледаме в част 3.

Тази молитва е част 2 от поредица от 4 части

Мир сред неприятни обстоятелства

Деяния 19:23-31

След като Павел бил готов да остане да изпълнява задачата си в Ефес, **дори в сърцето си да мечтаел да отиде в Рим** (Деяния 19:23), „*по онова време...*“ това се случило. Точно когато излезете от молитвената си стаичка и сте уредили всичко, **всичко се разпада**. Вижте останалата част от стих 23:

„...*се надигна голямо вълнение относно Пътя*“ [който бил етикет за християнството от 1-я век].

Горе-долу по времето, когато уредите нещата в сърцето си и обещаете: „*Господи, няма да се паникьосвам; ще оставя тази мечта при Теб*“, *се надигна голямо вълнение*.

Какъв бил проблемът? Стих 24 и следващите го описват. Един ден занаятчия на име Димитри, майстор на сребро, който изработвал сребърни светилища на Артемида, осъзнал, че бизнесът му върви към по-лошо. Защо? Той казал на своите колеги занаятчий в стих 26: „*Виждате и чувате, че не само в Ефес, но и в почти цяла Азия, този Павел е убедил и обърнал значителен брой хора, казвайки, че боговете, направени с ръце, не са никакви богове.*“

Така че, новите християни се отказали от своите дрънкулки и разпространили новината. Сега, може би с хиляди, хората напуснали поклонението на Артемида. Отивал си пазарът на сребърни дрънкулки! Изведнъж търговията със сувенири на Артемида се сринала.

Нали разбирате, че колкото повече се доближавате **до истинското**, толкова по-малко се интересувате **за изкуственото**. Вие знаете истината, така че не се нуждаете от малки реплики на това, което е невярно (да не говорим за това, което е истина). Вие се обвързвате с живия Господ, който не се вижда, който не се чува (на звук). Така че кой има нужда от малки тенекиени богове! Кой се нуждае от религиозни сувенири! Когато служите на Бога на небето, кой се интересува от боговете на земята?

Така че, сега занаятчиите имали повод да намразят мисионера. Те всъщност казали: „*Павел е виновен за всичко. Той е виновен!*“ Странно, нали? **Когато обявявате истината, често ви обвиняват за нея, въпреки че не вие сте я написали**. Вие просто я обявявате. Но хората нямат друг източник, към който да се обърнат. Те не могат да размахат юмрук към Бога. Така тези, които представляват Господ и Неговата истина, стават изкупителна жертва... словесната боксова круша. Това е мястото, където Павел се озовал. Той не карал никой да прави нещо. **Бог променял живота**. Но Павел бил високоговорителят.

Все пак, вижте какво се случило. Сега помнете, това е човекът, който казал: „*Господи, давам Ти моето бъдеще. Разчитам на Теб да се погрижиш за него.*“ **Нещата се влошили**. Вижте неприятните обстоятелства.

„*Не само има опасност този наш занаят да изпадне в лоша слава, но и храмът на великата богиня Артемида да бъде смятан за безполезен... Когато чуха това и бяха изпълнени с гняв, те започнаха да викат, казвайки: „Велика е Артемида от Ефес!*““ (ст. 27–28)

Така че те скандират този страхотен вик, както вие бихте скандирали аплодисменти на футболен мач. „**ВЕЛИКА Е АРТЕМИДА ЕФЕСКА!**“ Те крещели това - хиляди от тях. Казвам го заради следващия стих:

„*И безредица обхвана града*“... и те „*единодушно се втурнаха в театъра.*“ (ст. 29)

В крайна сметка, новината стигнала до Павел: „*Твоето име се използва там и те са полудели!*“ Всъщност, стих 29 казва, че са завлекли няколко от неговите спътници в амфитеатъра, който обикновено е бойна арена за гладиаторите. Гай и Аристарх, спътниците на Павел, били принудени да се изправят срещу тази тълпа, която сега била силно ядосана - неконтролируема сцена на паника.

Вие какво бихте направили? Честно казано, аз вероятно бих се качил в нощния влак за Мемфис! Бих се измъкнал от там, максимално бързо. **Не и Павел**. Павел е в мир. Вижте следващия стих. Парафраза на стих 30 би била: „*Нека да ида при тях*“.

И когато Павел искал да влезе в събранието [ето го там], учениците не му позволили. Също така някои от местните хора, които били негови приятели, изпратили при пратеници при него и многократно го увещавали да не се осмелява да влезе в театъра. (ст. 30–31)

„*Павеле, не влизай там! Човече, това там е лудница. Това е самоубийство. Това е лудост.*“ **И все пак Павел бил готов да излезе на сцената**.

Защо? На **първо** място, той бил смел. Той не искал Гай и Аристарх да поемат вместо него гнева на тълпата. **Второ**, той имал мир, което позволявал на човек да изпита известна степен на непобедимост. Когато живеете без безпокойство, във вашия дух има „обвивка на непобедимост“. Заобикаля ви и вие не усещате сплашването на тълпата или страха от опасността. Това усещане не е нищо друго освен великолепно.

Това ни води до **второто определение**: Мирът е способността да останеш спокоен, въпреки паниката от неприятните обстоятелства.

Сега, в случай че решите да живеете така и да разчитате по този начин на живия Господ, искам да ви предупредя предварително, **че хората няма да ви разберат**. Ако сте в ситуация, която изисква паника, но вие не се паникьосвате, те ще искат да знаят какво не е наред с вас. Не е ли интересно? Нашият начин на мислене е толкова паникьосано ориентиран, че когато не сте паникьосан, вие трябва да обясните, какво не е наред с вас. Невероятно!

Изправени ли сте пред неконтролируема ситуация и несигурност? Пред нещо, от което просто не можете да извлечете щастие? Ситуация, която е неприятна, неудобна и неудовлетворяваща? Господ иска да Го прославяме и да ходим в мир с Него, въпреки че заобикалящата ни среда **е неприятна**.

Тази молитва е част 3 от серия от 4 части.

Мир сред несигурно бъдеще

Деяния 19:32-41

Ако живеете уплашен от хората, тогава трябва да се примирите с липсата на мир. **Бог е по-велик от всеки човек**.

Няма нужда да се страхувате от утрешния ден. Не е нужно да се страхувате от неконтролируемите си обстоятелства. Това е решение, което се нарича "**настройка на ума**", иначе известно като облягане на вечната скала.

Това е, което научаваме от живота на Павел, докато разглеждаме Деяния 19:21-31 в частите 1, 2 и 3 от тази серия. Сега има още една сцена, в която мирът стои сред паника. Видяхме Павел да преминава през неконтролируеми обстоятелства. Видяхме го и с несбъдната мечта. Сега го намираме изправен пред несигурно бъдеще.

Да, нещата за Павел всъщност се влошили. „*И така, едни викаха едно, други друго, защото събранието беше в разнородно и мнозинството не знаеха по каква причина са се събрали.*“ (ст. 32)

Искам да си представите тази сцена. Ето го Павел, който прави това, което е правилно и ето група хора, които не разбират и вярват, че той прави грешното нещо. Те са объркани и в противоречие един с друг. Тълпа от около 50 000 е там и вика в продължение на 2 часа (ст. 34). Тогава неочаквано чиновник, който отговаря за реда и закона, и държи хората на правилния път, се изправя на крака.

Между другото, той получава заплатата си от Рим и знае, че Рим мрази бунтовете. Той също така осъзнава, че този град скоро ще загуби свободата си, ако редът не се възстанови. И никой, освен Атина **не се е наслаждавал на свободата си повече от Ефес**. Така че той знаел, че трябва да ги успокои, дори само за да не бъде уволнен.

Красивата част е, че той не познавал Павел и Павел не го познавал, но Бог го използвал, за да успокои множеството. Нека просто проследим, докато той говори.

„*Защото вие сте довели тези мъже тук (Гай и Аристарх), които не са нито грабители на храмове, нито богохулници на нашата богиня.*“ (ст. 37)

Това е вярно!

„*Така че, ако Димитри и занаятчиите, които са с него, имат оплакване срещу някой човек [нека го направят както трябва], съдилищата заседават и съдийските чиновници са на разположение; нека повдигат обвинения един срещу друг. Но ако искате нещо извън това, то ще бъде решено в законното събрание.*“ (ст. 38–39)

Поради какво? Стих 40 – **Рим гледа!**

„*Защото наистина сме в опасност да бъдем обвинени в бунт във връзка с днешните събития, тъй като няма истинска причина за това и в тази връзка няма да можем да дадем сметка за това безредно събиране.*“

„*Приберирайте се у дома!*“ Стих 41: *И след като каза това, той разпусна събранието.*

И кой направи това? Един чиновник.

Докато вие и аз сме в паника, без да знаем за нашето утре, **Бог движи чиновниците около Своята шахматна дъска като пешки**. Вие и аз не можем да видим Неговата шахматна дъска. Ние не знаем правилните ходове, защото не сме Бог. Всичко, което знаем, е нашето малко квадратче, ако е така! И не можем да се движим. „Трудно е да си топ, държан от епископ, нали знаете.“ Ние се страхуваме се, че ще ни

изгонят. **Но мир има**, докато Бог има пионки.

Той никога не остава без пионки. Той никога не остава без чиновници. Той не се нуждае от вас, за да го направите вие. **Той го прави.** Кога ще научим това? И кога ще научим, **че Бог не може да загуби?**

Като юноша бях толкова несигурен за бъдещето си. Заеквах лошо и не мислех, че някога ще мога да отделя време, още по-малко, да произнеса реч. Но един „градски чиновник“, моят учител по театрално изкуство в гимназията, видя нещо в мен, което аз не видях. **Той ми помогна чрез логопед.** Не знаех как да говоря публично. Но чрез него, аз се научих. В крайна сметка несигурността на бъдещето ми се промени. Публичното говорене беше отворена врата, която **никога не бях смятал за дори далечна възможност.** Гимназиални учители, внимание! Можете да бъдете "чиновник" на Божията шахматна дъска.

Какво ще кажете за майки, които имат деца, които се борят с това кои са и къде отиват, какво правят и защо са важни? **Майки, в тези ежедневни, постоянни задачи вие изведнъж се превръщате в Божия „градски чиновник“.** Като такъв вие поемате отговорността и освобождавате детето си, така че то да започне да расте в увереност **и да може да поеме по пътя си в живота.** Това се случва чрез болезнените, последователни, ежедневни, постоянни усилия на майчинството. Нищо чудно, че днес тези усилия са атакувани!

Вие, които заемате каквато и да е длъжност в работата, вие, които работите с когото и да е (и то всички, това сме всички ние), **Господ иска да ни използва** като „чиновник“ в нуждата от мир на някой друг. **Той просто иска да сме на разположение.**

Ето третото определение: **Мирът е способността да чакаме търпеливо въпреки паниката, предизвикана от несигурността.**

Тук е изобразена паниката да те прекарат от тук до там навреме. Отпуснете се! Бог знае самото превозното средство и Той е съставил графика, **така че да можете да гледате как Той работи.**

Когато ни липсва панорамата на Божията перспектива, всичко, което виждаме, са външните граници на нашето единствено квадратче. Така че ние се паникьосваме. "Какво ще правя? Как ще се справя утре? Какво ще кажете за...? Ами ако...? Но...!"

Какво се казва в Исая 26:3-4? С човешката нагласа, която получава подкрепа от облягането и следователно е поддържана, Бог ще ни пази в „мир, мир“. Защото човека поставя всичко върху Него. Всичко! И това включва несбъднатите мечти... неприятните обстоятелства... и несигурното бъдеще.

Тази молитва е част 4 от серия от серия от 4 части.

Две гледни точки за стреса

Лука 10:38-42

Едно старо гръцко мото казва: „ЩЕ СЧУПИТЕ ЛЪКА, АКО ГО ДЪРЖИТЕ ВИНАГИ ОГЪНАТ.“

Мъдри думи, но как да разхлабим тетивата? (*тетива е връзката, която държи лъка огънат. Д.Пр.*) Дори когато полагаме всички усилия да забавим темпото и да се отпуснем, другите поставят високи изисквания към нас. Техните „трябва“, „трябва“ и „трябва“ ни удрят като силни пориви на вятъра, тласкайки живота ни към плитки рифове на разочарованието — и дори на отчаянието.

Библейски случай на стрес

За изненада на някои хора, Библията често говори директно по ключови въпроси. Нека влезем в тунела на времето, за да намерим идеален пример за стрес. Това е класическата история за Мария и Марта, две неомъжени сестри, които Исус посетил в дома им във Витания. Разказът е записан в последните няколко стиха в Лука 10:

„И когато те пътуваха, Той влезе в едно село; и една жена на име Марта Го прие в дома си. Тя имаше сестра на име Мария, която седеше в нозете на Господ и слушаше словото Му.“ (ст. 38–39)

Прекрасна сцена. Исус се отби, вероятно неочаквано, за кратко посещение. Мария, по-младата сестра, осъзнала колко привилегировани са те, **затова решила да седне и наистина да се възползва максимално.** Тя седяла в краката Му, попивайки всяка Негова дума.

Но Марта? Е, тя нито седяла, нито слушала. Тя била подложена на голям стрес.

„Но Марта беше улисана от всичките си приготовления; и тя се приближи до Него и каза: „Господи, не те ли интересува, че сестра ми ме е оставила да върша цялото слугуване сама? Тогава кажи ѝ да ми помогне.“ (ст. 40)

Четем, че Марта била „улисана“. Вместо да се отпусне и да се наслади на присъствието на Господа, Марта била в лека лудост от всичките си приготовления. Жената се опитвала да приготви хубаво ястие, да свърши всичко навреме, да подреди масата и да бъде добра домакиня... докато сестра ѝ седяла в стаята и никога не ѝ помагала. Когато стресът ѝ достигна точката на счупване, Марта реагирала силно.

- Тя предположила, че на Господ Исус не се интересува: „*Господи, не те ли интересува...?*“

- Тя обвинила Мария, че е безотговорна — „*сестра ми ме е оставила да върша цялото слугуване сама.*“

- Тя се опитала да реши нещата по свой начин — „*кажи ѝ да ми помогне.*“

Било нормално Марта да иска да сервира на Исус нещо за ядене. Всъщност - похвално. Тя била такава: активна, енергична, усърдна, замислена и решителна. Всички фини качества. Но проблемът ѝ излязъл извън контрол, когато тя се опитала да направи повече от необходимото. Тя погледнала критично към сестра си, защото Мария избрала да не прекарва времето си по същия начин, в бълскане, шум и суетене.

Интересно е, че предразположените към безпокойство хора често обвиняват другите за тежкото си положение. Вместо да осъзнаят, че стресът им е причинен от самите тях, те често критикуват другите, че са го причинили.

Това звучи ли несправедливо? Прочетете по нататък: „*Но Господ ѝ отговори: Марта, Марта, ти се тревожиш и безпокоиш за толкова много неща; но само едно е необходимо, защото Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме.*“ (ст. 41–42)

Мартаааа... Марта, не можеше ли просто да чуеш Исус? След това Той бързо анализира нейния стрес с две думи – „*тревожиш*“ и „*безпокоиш*“. Думата, който д-р Люк използвал за „*безпокоиш*“, означава „*да бъдеш дърпан в различни посоки*“. Основният глагол на гръцки означава „*разделям на части*“. Марта се разкъсвала отвътре. Стресът ѝ бил причинен от това вътрешно разкъсване. Класически случай разкъсване, причинено от стрес! Думата *безпокоиш* предполага първоначално идеята за „шум, врява, проблеми“. Тя била развълнувана, разкъсана от смут.

За Марта, която си позволи да бъде уловена в лепкавата мрежа на стреса, важното било заменено от неотложното.

Гледната точка на Исус

В нощта, когато Исус бил арестуван и по-късно подложен на поредица от симулирани процеси, които в крайна сметка довели до разпъването Му, Той се молел на Отца. В тази молитва Той казал: „*Аз Те прославих на земята, като извърших делото, което Ти Ми даде да върша*“ (Йоан 17:4).

Когато обмислите това, вие ще се изненадате. Той казал, че е свършил работата. Мисията е изпълнена. И все пак имало региони, които не били чули. Все още имало стотици слепи, болни и куци хора, все още били недокоснати и непроменени. В Римската империя все още е имало милиони роби и малтретирани хора. Въпреки това Той казал, че е постигнал това, което Отца Му бил възложил да направи. Въпреки, че все още имало много нужди, нашият Спасител не бил стресиран. За разлика от Неговата нервна приятелка Марта, Исус запазил правилното виждане на ситуацията.

Какъв подход предпочитате вие? Ако сте склонен да бъдете подвластен на синдрома на бързване и стрес, има по-добър начин да живееете. Във втора част ще говорим за преодоляването на стреса.

Тази молитва е част 1, от поредица от 4 части.

Преодоляване на безпокойството

Притчи 3:5-6

В част 1 разгледахме няколко примера от Новия завет (единият отрицателен – Марта, другият положителен – Исус) на хора под стрес. Нека сега се върнем към Стария завет и издигнем някои познати думи на надежда към тези хора, които са стиснати в менгемето на безпокойството.

Следният пасаж е толкова добре известен на повечето християни, че може би сме пропуснали важното му послание. Прочетете бавно думите на Соломон:

„Уповавай на Господа с цялото си сърце,

И не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него,

и Той ще изправи всичките ти пътеки.“ (Притчи 3:5–6)

Моля ви, върнете се назад и прочетете тези думи отново; този път на глас.

Моята част, Божиата част

Нека се поразговорим малко. Бих искал да предложа 3 важни наблюдения в това, което току-що прочетохме.

Първо, има четири глагола – думи за действие – в тези два стиха:

- уповавай
- не се облягай
- признавай
- ще изправи

По-внимателен поглед ще разкрие, че първите три глагола са заповеди. Те са насочени към Божието дете, към християнина. Те представляват нашата отговорност.

уповавай ... не се облягай ... признавай ...

Четвъртият глагол е обещание. То декларира участието на Бог в сделката, Неговата отговорност. Той ще изправи пътищата ви.

Поставянето на това наблюдение под формата на проста диаграма изглежда така:

Моя отговорност

Уповавай!

Не се облягай!

Признавай!

Божие обещание

Той ще изправи...

Второ наблюдение: същия начин е използван не по-малко от 4 пъти. Можете ли да го намериш? Погледнете отново стиховете. Оградете думата „**ваш, ваша**“. Бог наистина набляга на личното естество на тази истина. Той също така ни казва, че трябва да влезем в него индивидуално - никой друг не може да го приложи вместо нас.

Вашата отговорност при вашите обстоятелства е да уповавате с цялото си сърце... и да откажете да разчитате на собственото си разбиране... признавайки Го във всичките си пътища... за да може Той да изправи вашите пътеки.

Схванахте ли схемата? Отговорът на житейските ситуации е ваш избор. Никой друг не може да го направи вместо вас.

Трето наблюдение: Първата фраза е свързана с последната фраза, което ни дава основната идея. (Уповавай... Той ще те изправи.) Двете средни фрази просто усилват основната идея. (Не се облягайте... Признавай.) Нека обясня.

Трябва да се доверя на моя Господ без колебание и без резерви – с цялото си сърце – за да може Той да се намеси и да поеме контрола, правейки пътя ми смислен и прав. А какво означава да се доверя с цялото си сърце? Две конкретни решения: едното отрицателно, другото положително.

- Отрицателно, не трябва да уповавам на собственото си разбиране.
- Положително, аз трябва да Го призная на цялото бойно поле.

Разширената версия на Суиндъл

Разгледахме задълбочено тези стихове и разгледахме жизненоважните части. Като вземем предвид значенията зад няколко значими думи, можем да съберем смисъла обратно и да видим цялата картина в нова светлина.

Уповавайте се изцяло на Господа – тоест, поставите всичките си настоящи и бъдещи нужди върху Него, който е вашият интимен Спасител-Бог, намирайки в Него своята сигурност и безопасност. Правете това с целия си ум, чувство и воля. За да направите това възможно, трябва да откажете да се облягате на патерицата на човешката изобретателност. Вместо това разпознайте Неговото присъствие и загриженост във всяко едно от вашите обстоятелства. Тогава Той (като поема пълния контрол над ситуацията) щателно ще изглади и изправи пътищата ви, премахвайки всяко препятствие по пътя ви.

Какво великолепно обещание към всички „Марти“ (и от двата пола) има в четенето на тази молитва!

Прилагане на вашата лична версия

Докато обмислям всичко това, няколко конкретни истини сякаш изскачат от страниците на Писанието:

• Това е лично обещание към хора, склонни към безпокойство, което те да поискат точно сега. Бог е запазил това твърдение само за вас. Поискайте го!

• Бог ще свърши своята част, но първо ние трябва да свършим нашата част. Той ще спази обещанието Си, ако ние се подчиняваме на заповедите Му. Имайте предвид, че нашият отговор на Неговите заповеди предшества Неговото участие в сделката.

• Бог иска пълното ни доверие. Да, цялото. Нищо задържано. Без игри. Без празни, благочестиво звучащи думи. Не, Той ни заповядва изцяло да Му се доверим.

• Няма област, с която Той да не може да се справи. Забелязахте ли двукратно повтореното "*всички*"? Бог е специалист във всички обстоятелства. Това включва и вашите обстоятелства. Днес.

Тъй като това обещание трябва да бъде приложено лично, какво ще кажете да попълните празното място със сегашния ви стрес точно сега? Вместо да четете:

... *Във всичките си пътища признавай Него и Той ще изправи всичките ти пътеки*

попълнете празното място:

... В (вашата конкретна ситуация) _____ Го признавам...

В този момент вземете тази тревога, която ви разяжда като бързо растящ рак и я предайте на Него, докато я пишете или си я представяте в това празно място. Откажете да мислите повече за нея! Отхвърлете съмнението и страха си и оставете всичко на Него. След това се отдръпнете и Го гледайте как работи.

Тази молитва е част 2 от поредица от 4 части

Разпределяне на работното натоварване

Изход 18:13-27

Говорихме за много често срещания и много реален проблем на стреса. Днес бих искал да разгледам едно практическо предложение за намаляване на стреса: разпределяне на работното натоварване.

Има страна на стреса, която лесно се пренебрегва, когато се опитваме **сами** да направим твърде много неща. Всеки от нас има ограничен капацитет. Ако тези огромни товарни камиони по магистралата имат ограничение на натоварването, можете да сте сигурни, че всеки един от нас също го има. Когато се опитаме да направим **повече**, отколкото това, за което сме предназначени, нивото на стреса незабавно започва да се покачва.

Моисей е пример за човек, който е паднал точно в този капан. Той бил заобиколен от безкраен брой нужди, хора, искания, молби за решения и проблеми за решаване. Веднъж неговият тъст Йотор го посетил и стана свидетел на товара, под който живеел Моисей.

„Тъстът на Моисей му рече: Не е добро това, което правиш. Непременно ще се изтощиш и ти, и тези, които са с теб, защото работата е твърде тежка за теб; не можеш да я направиш сам.“ (Изход 18:17–18)

Класическият разказ на един древен работохолик! Този мъдър тъст отишъл веднага и се изправил пред Мойсей с истината: *„Не е добре... ще се изтощиш.“* Йотор видял всичко обективно. Видя зет си на ръба на изтощението. Стресът, породен от толкова много работа, скоро щял да се отрази на Моисей. Той не можел да продължава да я върши сам.

Преди да продължим, позволете ми да ви попитам: Това звучи ли като ваша биография? Вие от този тип хора ли сте, който е склонен да поема твърде много работа, да се справя сам с исканията, да виси там, без много да мисли за разпределяне на работата? Да цитирам съвета на Йотор: *„Това, което правиш, не е добро.“* Може би това е основната причина, поради която сте станали толкова стресиран през последните дни. Бъдете достатъчно честен, за да признаете това, ако е истина. **Това е първата (и най-важна) стъпка в процеса на промяна.**

Докато Моисей слушаше, Йотор продължил:

„Ти трябва да избереш измежду всички хора способни мъже, които се боят от Бога, мъже на истината, онези, които мразят нечестната печалба... Нека те съдят хората по всяко време; а нека всеки по-голям спор те ще донасят до теб, но всеки малък спор те сами ще съдят. Така ще ти бъде по-лесно и те ще носят бремето заедно с теб...“

Така Мойсей послуша тъста си и направи всичко, което той беше казал. (ст. 21–24)

Моисей бил умен да слуша. Той чул съвета на един мъдър човек. Сега не ме разбирайте погрешно. Планът не бил той да се оттегли напълно от сцената. Не, това нямало да е най-доброто решение. Присъствието му все още било изключително ценно. Но той трябвало да определи тези неща, с които трябва да се справя - наистина с тежките проблеми - след което да прехвърли другата част на натоварването на квалифицирани хора.

Забелязахте ли, че тези, които трябвало да му помогнат, трябвало да бъдат добре квалифицирани? Прочетете отново подробностите в стих 21:

- Способни мъже, които се боят от Бога
- Мъже на истината
- Тези, които мразят нечестната печалба
- Хора, които са лидери

Ако Моисей беше избрал грешния вид избраници, за да се справят с работното натоварване, стресът му щял да се увеличи, а не да намалее.

Той направил това, както предложил Йотор:

„Моисей избра способни мъже измежду целия Израил и ги постави началници на народа, хилядници, стотници, петдесетници и десетници. Те съдеха хората по всяко време; трудният спор те щяха да донесат на Моисей, но всеки незначителен спор те сами щяха да съдят.“ (Изход 18:25–26)

Това без съмнение му позволило да има много по-ефективни години на смислено лидерство. **Добре е да последваме неговия пример.**

Но какво ще кажете за вас самият?

Истинският проблем обаче не е стресът на Мойсей. **Истинският проблем сте вие и вашият стрес.** Какво ви кара да мислите, че сте достатъчно способен да се справите с повече работа, отколкото трябва? Защо чувствате необходимостта да продължите да живеете под тежката тежест на стреса, когато изглежда толкова естествено да разпределите работата между няколко други хора?

Предизвиквам ви: Освободете хватката си върху всички тези детайли! Намерете няколко

квалифицирани хора, които да ви помогнат да свършите работата.

Същият принцип работи, когато сте под натиска на интензивно изпитание в живота си. Няма нужда сам да издържате на натоварването. **Споделете го.** Оставете няколко души да влязат в това самотно преживяване с вас. Те могат да застанат до вас и да ви осигурят огромна подкрепа, облекчавайки голяма част от стреса, който иначе бихте понесли сам.

Тази молитва е част 3 от поредица от 4 части.

Преместване на стреса чрез молитва и почивка

Евреи 4:1-11

Ако сте склонен да бъдете хванат от синдрома на бързана и стрес, има по-добър начин да живеете. В частите 1, 2 и 3 говорихме за някои стратегии за облекчаване на стреса. Молитвата е друго облекчение – основна терапия по време на стрес. Спомням си за една случка с Давид.

Той и група от хората му се върнали у дома след уморително тридневно пътуване. Те открили, че докато ги нямало, вражеско племе нахлуло в домовете им и ги изгорило до основи. Освен това жените и децата им бяха пленени и отведени от врага. Не след дълго моралът им достигна дъното.

Тогава Давид и хората, които бяха с него, издигнаха глас и плакаха, докато не останаха сили да плачат. (1 Царе 30:4)

Какъв стрес! И за да стане положението още по-лошо, избухнал бунт. Мъжете искали да убият Давид с камъни, защото били озлобени против него. Те индиректно обвинили лидера си за случващото се (между другото, това се случва и днес в подобни ситуации – някой трябва да бъде виновен). Четем отговора на Давид: „*Освен това, Давид беше много наскърбен, защото хората говореха да го убият с камъни, защото всичките хора бяха огорчени, всеки заради синовете си и дъщерите си. Но Давид се укрепи в Господа своя Бог.*“ (ст. 6)

В дълбокото обезсърчение и във връхната точка на стреса „*Давид се укрепи в Господа своя Бог*“. Останал сам и се помолил. Той преместил натиска от собствените си рамене върху раменете на Йехова. Знаел, че стресът е твърде голям товар, за да го носи сам, така че той „*се довери на Господа с цялото си сърце*“ и Бог незабавно започна да премахва препятствията (вж. Притчи 3:5–6).

Влизане в почивка

Обсъдихме преодоляването на стреса, като уповаваме изцяло и последователно на Господа, отказвайки да разчитаме на собствената си сила и изобретателност. Говорихме за делегирането на вашите работни натоварвания, които предизвикват стреса. Също така, разгледахме стойността на молитвата; просто призовавайки Бог за облекчение и мъдрост. Това са основни техники, за да се предпазим от тежестта на стреса.

Но има още едно библейско прозрение относно стреса, което не се споменава много често. Това е свързано с култивиране на начин на живот, характеризиращ се с почивка - умствена и емоционална почивка, практически, свобода от тиранията на неотложното.

Библейската основа на тази вътрешна почивка се намира в Евреи 4, глава, която има своите корени в Стария завет:

„...понеже ни остава обещание да влезем в Неговата почивка, нека да се боим, да не би да се открие, че някои от вас не е достигнал до нея. Защото наистина ни е проповядвана добра новина, както и на тях; но словото, което те чува, не ги ползва, защото то не се съедини чрез вяра в онези, които го чува. Защото ние, които повярвахме, влизаме в тази почивка...“ (ст. 1–3а)

Останалите налични днес

Еврейският народ, към който първоначално са били отправени тези думи, разбрал, че авторът е имал предвид техните предци... онези хора, които излязоха от египетски плен под ръководството на Моисей. И какво казва той за тях? Погледнете назад към стиховете, които току-що прочетохте. Истината, която чува, „*не ги ползва*“. Защо? Защото си оставаше просто истина – стерилна, теологична, несвързана информация – несъединена с тяхната вяра. Те чува за Божиите обещания, чува как Той ще им даде Обетованата земя, но не приеха всичко това лично. Неговата истина и тяхната вяра останали два различни и отделни фактори. Те не успели да влязат в почивката, което Той им предоставил. Те продължили да действат въз основата на зрението, което ги довело до страх, после до стрес и накрая – до открито неверие.

Означава ли това, че днес няма повече „почивка“ за Божиите хора? **Точно обратното.**

„Остава съботна почивка за Божия народ. Защото този, който е влязъл в Неговата почивка, също си е починал от делата си, както и Бог от Своите. Затова нека бъдем усърдни да влезем в тази почивка, така че никой да не падне, като следва същия пример на непокорство.“ (Евреи 4:9–11)

Бог продължава да предлага на всичките Си деца спокоен, безгрижен начин на живот, в който можем да влезем всеки момент.

Ще стане ли автоматично? Не, ние сме инструктирани да „бъдем усърдни, за да влезем в тази почивка“. Какво значи това? Просто следното:

1. Ние признаваме, че нашият Бог е в пълен контрол над живота ни. Не се случват инциденти или изненади. Той решава.

2. Ние Го приемаме, въз основа на Неговото слово. Вярваме на Неговите обещания (Библията е пълна с тях – със стотици).

3. Ние ги изискваме чрез вяра. Ние ги прилагаме към нашите конкретни обстоятелства почти така, сякаш Бог ни говори директно в този момент.

4. Ние почиваме в Него. Ние съзнателно отказваме да се тревожим или да страдаме, питайки се как Той ще оправи нещата. Влизайки в тази почивка, ние спираме да работим също толкова умишлено, както нашият Създател-Бог престана да работи на седмия ден от творческата седмица.

5. Продължаваме в това спокойно настроение, докато Бог суверенно се намеси и разреши проблема. Продължаваме да Му вярваме с цялото си сърце. И всеки път, когато чужда мисъл за безпокойство мине през ума ни, ние я предаваме на Господ в молитва.

Това е може би най-добрият начин да обясня един от любимите си стихове, Псалм 46:10:

„Престанете да жадувате и знайте, че Аз съм Бог.“

Друга препратка подсказва алтернативния превод „*Освободете се, отпуснете се*“. Какво красиво, освежаващо нещо би било да видя повечето от Божиите хора да се отпускат в Него! Наистина, напълно в мир, докато уповаваме на Него.

Кога ще направиш това, приятелю?

Това е ключовият въпрос.

Тази молитва е част 4 от серия от 4 части.

Справяне с неподчинението

Второзаконие 21:18-21

Неподчинението и стресът са неразделни съзаклятници. Заедно те планират да откраднат вашето спокойствие.

Въпреки, че думата неподчинение не се появява в Библията, действията и нагласите на неподчинение често го правят. Без значение каква е думата, сцената никога не е красива.

Същото важи и за живота днес, но трагедията е, че неподчинението често се допуска и понякога напълно се пренебрегва, оставяйки другите да понесат щетите от вълната на сериозните последствия. Това е една от причините за счупванията, причинявани от стреса! („*Езикът кокал няма, но кокал троши*“ – нар. пог. Д.Пр.)

Бог никога не пренебрегва и не се отнася приятелски към неподчинението. Той се справя с него и ние трябва да вземем пример от нашия Господ.

Нека хвърлим бърз поглед към отношението на Бог, към Неговото отвращение от бунтовническите действия. Моля ви, разгледайте Второзаконие 21:18–21. Въпреки че това събитие се е случило в дните, когато строгостта на наказанието е била много по-голяма от днес, то все пак разкрива колко силно чувствителен е Господ към неподчинението.

От начинът, по който се развива този разказ, аз приемам, че въпросното лице е млад мъж — достатъчно възрастен, за да живее извън дома, но може би не съвсем готов за това. Той живее под покрива на родителите си, но демонстрира непокорна независимост. Начинът му на живот разкрива непоколебима решимост да има свой собствен път.

„Ако някой има упорит и непокорен син, който не се подчинява на баща си или майка си, и дори когато го наказват, той не ги слуша, тогава баща му и майка му да го хванат и да го заведат при старейшините на града му при портата на родния му град. И да кажат на старейшините на града му: „Този наш син е упорит и непокорен, той няма да ни се покори, той е чревоугодник и пияница“. Тогава всички мъже от града му ще го убият с камъни; така да премахнете злото отсред себе си и целият Израил ще чуе за него и ще се уплаши.“

Спомням си първия път, когато прочетох този пасаж; Бях тинейджър! Всъщност ставах доста голям за моите стари панталони. Повярвайте ми, мислех за тези думи до много късно вечерта,. Все още мога да си спомня студените тръпки, които преминаха по гърба ми, когато разбрах колко сериозно се чувства Бог към неподчинението. Бях също благодарен, че не живея под Закона! Господ не е позволявал домашно безочие, дори когато детето, живеещо у дома, приближава пълнолетие. Неподчинението никога не може да бъде извинено, никога не е трябва да бъде подминавано.

Преди да продължа, може би трябва да изясня, че този пасаж не предполага, че родителите имат правото да бъдат деспотични диктатори в дома, като малтретират и манипулират децата си. не! Моля ви, обърнете внимание, че родителите, споменати във Второзаконие 21, очевидно са се опитали да работят със

сина си – но безуспешно. Той се противопоставял на тяхната власт. Той отказал да съдейства, да ограничи навика си да се напива и да се въздържа в други неща. Този млад мъж превръщал дома в „ад на земята“. Той не оставил на родителите друга алтернатива, освен да призват градските власти за помощ, което се случва и до днес.

Родители, отделяйте време за наблюдение! Мирът, моралните стандарти и радостта във вашия дом не трябва да се жертват на олтара на снизхождението. Неподчинението ще изпрати стресови пукнатини в сградата на дома, точно както ще съсипе живота ви. Ако вие не се справите с това, кой ще го направи? Повярвайте ми, учителят в училище или служителят в църквата не могат да заемат мястото на родителя у дома.

Някога, в дните на Самуил, живял своеволен цар на име Саул. Веднъж цар Саул извършил своето неподчинение, в противоречие с Божиите инструкции, които получил чрез пророка-съдия Самуил. Пророкът бел изпратен от Господ да се противопостави на царя. Саул се извинил, отстъпил, оправдал се и дори отрекъл, че не се е подчинил. Най-накрая, това било достатъчно на Самуил. Той погледна Саул право в очите, посочил с го дългия си кокалест пръст и казал: „*Непокорството е като греха на гадаенето... и идолопоклонството.*“ Това е доста добро изявление!

Вариантът на превод, наречен „Живата Библия“ улавя мисълта в тази парафраза: „*Защото непокорството е толкова лошо, колкото греха на магьосничеството, а инатът е толкова лош, колкото и поклонението на идолите.*“ (1 Царе 15:23а TLB)

Следващият път, когато се изкушите да подминете неподчинението, спомнете си тази аналогия. *Тази молитва е част 1 от поредица от 5 части.*

Неподчинение - Библейско предупреждение

3 Царе 11:1-8

Относно темата за неподчинението, историята на цар Соломон е доста невероятна. Въпреки че е умен, богат, способен и син на известен баща, Соломон става нагъл, плътски човек. Трябва да видим как Бог се справил с него – олицетворението на неподчинение.

Частта от биографията на Соломон, която ни интересува днес, е записана в 3 Царе 11. Това не е тинейджър, непокорен син, който живее под покрива на родителите си; това е мъж на средна възраст, достигнал върха на успеха. (Запомнете, че няма възрастово ограничение за неподчинението – можете да бъдете непокорен и да сте възрастен. Можете да бъдете непокорен като дете, тинейджър или възрастен.) До този момент Соломон управлявал на царството. Но като гръм от ясно небе той престанал да се подчинява на Бога. Сигурно си е помислил: „*Ще постигна своето независимо от това*“. Той сякаш се променил за една нощ. Когато това се случи, е време хората като нас да седнат и да си научат някои уроци. Животът на Соломон продължава да бъде предупреждение за всички нас.

Всъщност неподчинението на Соломон не беше внезапно. Съвсем не. Имало някои семена, които били засадил в ранна възраст, чиито плод той по-късно пожънал в зряла възраст.

Първи били семена на компромиса. Спомнете ли си, когато той имаше съюз с фараона и се ожени за дъщерята на фараона? Историята е записана в 3 Царе, глава 3. В резултат на този компромисен съюз той започнал да прави отстъпки в своя духовен живот. Семената на компромиса прераснали в загуба на разграничение като чувствителен Божи човек. Той загубил различието си като монотеистичен еврейски владетел. Той бил инструктиран да не съжителства и да не се смесва с чужденки. Еврейското му възпитание включвало силни предупреждения срещу смесените бракове с езичнички. Семената на компромиса сега били пожънати в загуба на разграничение. („*С каквито хора се събираш – такъв ставаш*“ – нар. пог. Д.Пр.)

Второ, малко по-късно в живота си, Соломон засадил семена на екстравагантност. Живеел разточително. Харчел разточително. Строял екстравагантно. В бюджета му нямало ограничения. Той можел да купува на воля, да строи каквото си поиска и да живее където и както пожелае. Самообладанието и съдържаността не били в неговия речник. В Еклисиаст, дневникът, който той водел, ние откриваме, че неговият забързан и безпътен начин на живот го довел до цинизъм, скука и разочарование. Такъв е плодът на екстравагантността.

Грето, имало безотговорност. Колкото по-внимателно изучавате неговите управленски навици, толкова повече осъзнавате, че Соломон никога не е бил готов да бъде отговорен – нито пред някой от своите съветници, нито пред някой от пророците, нито пред която и да е от жените му, които го заобикаляли. Никога не сме чели Соломон да е искал ясни отговори или да се вслушвал в разумни съвети. Той споменава мъдростта на това - теоретично - в Книгата на Притчите, но тя очевидно отсъства в живота му. Той действал като Самотния Рейнджър (американски измислен шоу-герой Д.Пр.). Той не обмислял постъпките си. В крайна сметка, той дори пренебрегнал това, което Бог казвал чрез говорители Си, че е смъртоносно за всеки духовен лидер.

Както винаги се случва, семената на безотговорността най-накрая били пожънати. А какъв бил плодът? **Безотговорна независимост**. Никой не може да се размине **без отговорност**. **След известно време ще трябва да платите на свирача**. И това е, което Соломон направил в последните години от живота си.

Трябва да се спомене още една категория семена – семената на идолопоклонството. Когато се жъне плодът, идолопоклонството води до похот и открито неподчинение.

Точно това е мястото, където намираме Соломон в 3 Царе 11. Тук той живее в отливната вълна, жъне плодът на плътството. Той не знаел, но Господ Бог, който винаги гледа мрачно на неподчинението, е на път да се разправи с него.

Тогава цар Соломон заобичал много чужденки заедно с дъщерята на фараона: моавски, амонитски, едомски, сидонски и хетейски **жени от народите, за които Господ беше казал на синовете на Израил: „Няма да общувате с тях, нито те да общуват с вас, защото те непременно ще обърнат сърцето ви към своите богове.“ Соломон се държеше здраво за тях с любов**“ (3 Царе 11:1–2)

Соломон не само се ожени за чужденки, той се ожени за много от тях, в пряко нарушение на Писанието. (Той е имал 700 жени и 300 наложнички Д.Пр.) Неподчинението винаги **отрича съзнателно** Писанието – не поради незнание, съзнателно.

И забелязахте ли как завършва стих 2? **„Към тях Соломон се прилепи страстно.“** Той парадирал това открито. Той не само ги прегръщал, той ги прегръщал публично. Той не само се оженил за тях, но и ги ухаждал пред народа на Израел. Той не само си играел наоколо, той се държал здраво с любов за тях.

Не бива да се изненадваме да прочетем още в следващия стих, че **„жените му отвърнаха сърцето му“** (11:4). Днес не използваме този израз. Използваме думите **„изключен“**. Той беше **„изключен“** към духовните неща. Отделете време, за да отбележите реколтата от семената на неподчинение на Соломон в стихове 4–8. Неговото неподчинение **беше неговото падение**. В част 3 ще разгледаме Божия отговор.

Тази молитва е част 2 от поредица от 5 части.

Божиято отношение към неподчинението

3 Царе 11:6, 9-13

Соломон посял семена на своеволие и независимост, които пожънали реколтата на вековен бунт в сърцето му. Нека да видим какво направил Бог в отговор на неподчинението на Соломон. Прочетете 3 Царе 11:9–11. Първата Му реакция била силно изявление на божествен гняв. **Веднага: „Господ се разгневи на Соломон“** (ст. 9).

Какъв освежаващ баланс, каква чиста глътка въздух! Разбира се, Бог бил ядосан! Седмица след седмица слушаме за Божията любов. Казвано ни е за състраданието, милостта и благодатта на Бог и със сигурност **трябва да бъде така**. Но това означава ли, че Бог не се гневи? **Мисля че не**. Колко лесно е да забравим, **че Той е свят**. (Кое означава, че Бог мрази греха във всичките му проявления и даже не може да го погледне. Д.Пр.) **Колко рядко чуваме учение за яростта и гнева на Бога, за ревността, която Бог изпитва към чистотата на Своя народ**.

Отбележете го с удебелен шрифт: **Неподчинението все още ядосва Бога**.

Не много отдавна направих библиейско изучаване на Божия гняв. Да ви кажа честно, бях изумен колко често думата гняв се появява в Библията във връзка с Бог. Обикновено думата **„разпалван“** придружава думата **„гняв“**. Гневът Му често се разгаря. Нашата английска дума има предвид идеята за събуждане или раздвижване на нещо или запалване на жарава. Обикновено това е свързано с запалването на огън. Еврейската дума, преведена **„разпалван“** идва от коренния глагол, който предполага **„да бъдеш разгорещен до точката на раздражение“**. Бог се дразни, когато вижда децата Му да вървят **против плана Му**. **Повтарям, това все още Го ядосва**.

Имам няколко стари пуритански книги. Всеки път, когато ги чета, **си напомням за святостта на Бога**. Бог е готов да се справи с народа Си, независимо от съвременните учения. Нуждаем се от напомнянето, че Той все още ревнува за сърцата ни и когато вървим срещу пътя Му, **Той ни наказва**. Библията е пълна с илюстрации като тези.

Той търпелив ли е? Обича ли ни? Милостив ли е? **Винаги**. Но свят ли е? Ревнив ли е? **Абсолютно**. Никога, никога не забравяйте, че когато служим на идолите в собствения си живот, Господ се ядосва, защото сърцата ни са отвърнати от Него. **Дори Неговото дълготърпение има граница**; Търпението му стига до края си.

Това е, което родителите ми казваха, когато най-накрая отивах твърде далече. С тон, ясно запазен за финал, те ми казваха: **„Чарлз, ТОВА Е!“** О, тези две ужасни думи! — **Това е!** Как бих искал да има място, където да се скрия... или за идването на Господа за Своите! Понякога Бог казва на деца Си: **„Това е! Край!“** И Той се намесва направо. Откривам, че по-често от всяко друго отношение, **неподчинението е нещо, което разпалва Божия гняв**. Нека никога не забравяме, че нашето неподчинение Му дава пълното право да

бъде ядосан. Ние нарушихме Неговия свят план за нас. Той иска да ходим в светлината, в общение с Него, точно както Той е в светлината.

Забелязахте ли как Бог каза, че ще премахне царството на Соломон? Според стих 11, Той ще „откъсне“ царството от него. **О-Т-К-Ъ-С-Н-Е**. Това, приятели мои, е сериозна стресова фрактура. Когато проявяваме неподчинение, принуждавайки Господ да се намеси и да се справи с нас, това е разкъсващо изживяване. Това е изтръгване на неща, които са много важни за нас. **Нашият мир и спокойствие са нарушени**. Дипломатическите ни отношения с хората са разкъсани. Не се разбираме с родителите си. Не се разбираме с децата си. Ние не се разбираме с връстниците си, както някога. Всичко това е разкъсване на царства, които са били построени в неподчинението.

Нека не пренебрегваме Господната милост тук. Той казва в стихове 12 и 13:

„Въпреки това няма да направя това в твоите дни, заради баща ти Давид, но ще го изтръгна от ръката на сина ти. Но няма да откъсна цялото царство, но ще дам едно племе на сина ти заради слугата Си Давид и заради Ерусалим, който избрах.“

Това са тежки, силни думи. Честно казано, **непокорните хора чуват само тежките и силни думи**. Те не слушат шепота или тихите движения на Бог.

И така, ние виждаме, че Бог отговаря на неподчинението със **справедлив гняв**. Той също предприема действия. Ще говорим за това в част 4-та.

Тази молитва е част 3 от поредица от 5 части

Бог предприема действия в отговор на неподчинението

3 Царе 11:14-40

Цар Соломон посял семена на своеволие и независимост, които пожънали реколта от бунт в сърцето му. Първата реакция на Бог на неподчинението на Соломон, била силно изявление на Божия гняв (3 Царе 11:9). Добре, какво друго правил Господ? След като изразил гнева Си, **Той повдигал човешки противници**. Вижте как Той прави това – интересно е. Прочетете внимателно 3 Царе 11:14 и след това стих 23.

Соломон вероятно не знаел нищо за Адад. Той бил едомец, от царско потекло в Едом, който никога не успял да стане цар. Той бил забравен човек. Но не и от Бога. Защото, когато Господ видял неподчинението в живота на Соломон, Той започна да подсвирква към противниците на Соломон, така както вие бихте призовали кучетата срещу нападател. „Адад, дръж го!“

Имало и друг противник, който Господ използвал, за да причини страдание на Соломон. Прочетете стихове 23 и 24. На иврит се казва, че Резон водел „мъже, които убиват“. Мародерската банда била убийствена банда от мъже. Резон живеел в Дамаск и Соломон не знаел нищо за него. Всичко вървяло добре в живота на екстравагантния Соломон. Той живеел весело през първите 20 години от живота си, почивайки си. Строели се всякакви дворци, складове и градове. **Изглеждало, че всичко върви гладко**. Но ерозията се случва. Винаги толкова тихо, Соломон **се обърна срещу Бога**, без да знае нищо за човек на име Адад или за друг човек - на име Резон. Никой от тях обаче никога нямало да забрави Давид и неговото управление. Най-накрая и двамата мъже направили дългоочаквания ход. **Операция Отмъщение!**

„Така“ [Резон] бил противник на Израил през всичките дни на Соломон, заедно със злото, което извършил Адад; и той мразел Израил и царувал над Арам. (ст. 25)

Така имало и зло, сторено от Адад срещу Соломон. Имало и хаос, нанесен от друг противник на име Резон. Предполагам, че от този момент нататък, тези момчета започнали да тормозят и като цяло, да правят живота нещастен за един цар, който дори не знаел за съществуването на лошите кучета. Бог отвързал и двамата: „Адад, дръж го!! Резон, дръж го!!“

Говоря за практичност! Когато **имаме дързостта да не се подчиняваме на живия Бог**, когато вървим срещу Неговата святост и се съпротивяваме на властта Му над живота ни, Той има начини да **призове всякакви видове кучета от безброй улици**. Дори не знаем, че те са там **и тогава бум!** Той ги въвежда. Понякога идват под формата на спомен... преследва ви, няма да ви остави на мира. Остава там и ви измъчва. Остава върху вас. Вие установявате, че сте неспокоен. Това е като маймуна, намираща се на гърба ви - стои, тормози ви, работи, измъчва ви, емоционално ви бие до почерняване и синяване. Може би чувството ви за неподчинение става по-силно и вие сковавате врата си **и отстоявате позициите си**. И познаяте какво прави Бог? Той просто извиква още повече от тези кучета от улицата. (*На зла - т.е. непокорна - слива – зъл прът – нар. пог. Д.Пр.*) „Дръжте го. Хапете го.“ Точно както Бог никога не остава без „чиновници“ или „пешки“, Той също така никога не остава и без „нападателни кучета“.

Бог е упорит, когато се справя с неподчинението. Той няма да даде облекчение на децата Си, които умишлено се отклоняват от волята Му. Това включва вашите деца, които може да са израснали в Господа, но сега тичат подивели. Повярвайте ми, те има свои собствени противници като Резон и Адад. **Въпрос на време е децата ви да се предадат**.

Запомних едно изказване преди много години на лорд Байрон от произведението му „Поклонението на Чайлд Харолд“. Намирам съдържанието му за подходящо и проникновено:

Тръните, които пожънах, са от дървото
което аз посадах, — те ме разкъсаха — и аз кръвя:
трябваше да знам, какъв плод ще изникне от такова семе.

Семена, които едно растение отглежда. **Често те раждат грозни и коварни тръни**. Те израстат до такива размери, че ни хапят, жилият, нараняват и заразяват. **Бог използва тези тръни, за да ни бодат и така да ни върнат на правия път**. Защо? **Защото Той ревнува за живота ни**. Липсва Му близката връзка, която Той някога е имал с нас.

Има още един човек, с който трябва да се срещнете. Другите двама противници на Соломон донесли външно потисничество. Този човек внесъл вътрешен бунт. Еровоам бил на път към върха на стълбата на царството. Защо? Защото бил спечелил сърцето на царя. След това потупайте по средата на това повишение, и...ох! Еровоам се обърнал и се разбунтувал срещу Соломон. Схванахте ли това в 11:26? "[Той] *се разбунтува срещу царя*."

Думата „разбунтува“ идва от корена на глагол на иврит, който означава „да вдигна ръка срещу“. Може би той се е бори физически със Соломон, в допълнение към нещастията, което донесъл на царя. Какъв противник! Той извършил "вътрешна работа" на Соломон.

Така Соломон, който месеци по-рано познавал само почивката и екстравагантността, до степен на скука, сега се изправил срещу „питбули“ като Адад и Резон, както и лъскавия доберман Еровоам, който хапе, ръмжи и се бие с него, с царя.

Има една поговорка, която точно описва злочестината на Соломон. „Труден е пътят на коварния“ (Притчи 13:15б). **Не можеш да се противопоставиш на живия Господ, без нещастията да те намери**.

Давид пише в Псалм 32: „**Защото денем и нощем ръката Ти беше тежка върху мен; / Жизнеността ми беше изтощена като от треска през лятото**“ (ст. 4).

Хрътките на Господа са много по-ефективни от най-добрите хрътки на ФБР. Той винаги хваща Своят мъж или жена. Винаги! Той знае къде сме през цялото време. Той няма да се откаже.

Живеете ли в трудна ситуация у дома в момента? Имате ли трудности с неподчинението сред тези, които работят под вас или ви служат? Господ никога не е срещал човек, който е равен на Него. Той никога не се плаши от предизвикателство. Той просто се движи толкова бавно понякога, нали? Не искате ли Той да се качи на коня Си и да язди по-бързо? „Хайде, Господи, колко време ще отнеме това?“ Аз разбирам. Зададох същия въпрос.

Стих 40 от 3 Царе 11 казва: „**Затова Соломон искаше да убие Еровоам; но Еровоам стана и избяга в Египет при Сисак, цар на Египет, и беше в Египет до смъртта на Соломон**.“

И сякаш присъствието на противници не е достатъчно лошо, Соломон срещал и личното разочарование. Искам да кажа, ето го царят. Със сигурност би трябвало той да може да убие всеки в държавата. Той дори разполага с армия. Но ето един човек, който успява да избяга! **Соломон е толкова разочарован — той дори не може да назначи убиец на Еровоам и да го довърши**. Сякаш ръцете му са вързани. Така е, **когато си в противоречие; нещата отказват да се случат**. Опитвайте каквото искате, не можете да намерите облекчение в грешните постъпки.

Тази молитва е част 4 от поредица от 5 части.

Низходящата спирала на неподчинението

Притчи 5:21-23

Говорим за преминаване от лошо към по-лошо. Неподчинението е класическата илюстрация за такова преминаване от лошо към по-лошо. Първо, неподчинението **започва с плътски нагласи**. Много преди да има плътски действия, има плътски нагласи. Може да се случи на възрастни също толкова бързо, колкото и на тинейджъри или деца. Може би ще ви помогне, ако опиша някои от нагласите, като опиша някои действителни мисли в умовете на неподчиняващият се.

Първата мисъл гласи: "Искам си моя път." Тези, които са предизвикателни, не се интересуват от вашия или от Божия начин. „Искам да вървя по моя си път.“ Това е **отношение на егоизъм**.

Втората мисъл гласи следното: "Няма да се откажа, докато не тръгна по него." Това е отношение на инат. "Искам си моя начин и го искам, когато го искам. Няма да се откажа, докато не го получа." Това е просто упоритост; **това е инат**.

Третото: "Не ме интересува кого ще нарани това." С други думи, „Искам си моя път. Няма да се откажа, докато не го получа и не ме интересува кого ще нарани – съпруг, съпруга, връстници, родители, деца, екипа, моята църква – не ме интересува. Ще постигна своето.“ **Това е отношение на безразличие**.

Четвъртото: „Отказвам да слушам съвета“. Очевидно това е отношение на съпротива. „Знам, че Бог

има да ми каже нещо, но не искам да чувам какво има да ми каже.“ Или: „Знам какво ще ми каже Той – знам какво казва тази Книга. Не искам да слушам Божия съвет.“ Това е съпротива.

Пето и накрая: „Не се тревожа за последствията“. Това е презрение. Притисната до стената, тази крайна реакция включва игнориране на последствията – пълна липса на загриженост за резултатите.

"Искам си моя собствен начин. Няма да се откажа, докато не го разбере. Не ме интересува кого ще нарани. Няма да слушам съвета. Не се притеснявам за последствията." Това са думи на един предизвикателен човек. И те могат да излязат от устните ни също толкова лесно, колкото и от човек, който не е християнин. Те представляват егоизъм, упоритост, безразличие, съпротива и презрение. Както споменах по-рано, неподчинението започва с плътски нагласи.

Продължавайки низходящата спирала, втората неизбежна реалност относно неподчинението е следната: **Неподчинението води до лично нещастие**. Непокорният човек иска свобода, но се оказва заловен. Той иска своя собствен път, но се оказва впримчен от ограниченията, които мизерията носи.

Погледнете Притчи 13:15 и ще видите доста добра илюстрация или твърдение за този вид нещастие. Искам да разгледам две конкретни думи:

„Доброто разбиране произвежда благоволение, а пътят на коварните е труден.“

Думата „*коварните*“ се превежда от еврейския глагол, който означава „да действам коварно или предизвикателно“. Пътят на този, който се занимава с предизвикателство, е труден. Интересна дума. Това означава „да бъдеш вечен, стабилен, постоянен, винаги издръжлив, здрав“. Произхода и употребата на тази дума накрая води до "здравина". Пътят на човека, който се занимава с предизвикателни мисли и действия, е **вечно груб, труден и нещастен**. **Неподчинението води до лично нещастие**. (*Кроткото (покорното) агне от две майки богае. нар. пог. Д.Пр.*)

Има и трети етап на тази низходяща спирала:

Неподчинението води до неизбежно робство. Най-непокорните са най-обвързани, а не свободни.

„Защото пътищата на човека са пред очите на Господа и Той наблюдава всичките му пътеки.“ (Притчи 5:21)

Това е доста добра мисъл. Но следващите два стиха, 22 и 23, допълват картината:

„Нечестивият ще бъде хванат от собствените си беззакония и с въжетата на своя грях ще бъде държан.

Той ще умре поради нежеланието си да се поучи; и от голямото си безумие си ще се заблуди.“

Вижте това! „Въжетата“ от собственото му предизвикателство ще се увият около жертвата и ще я накарат да бъде неизбежно обвързана. В полето на ума си съм написал „Самсон“, който буквално бил вързан с въжетата на собствения си грях – непобедена похот.

Честно казано, аз съм много по-загрижен за „приемливото“ неподчинение, отколкото за дръзкото неподчинение. Защо? Защото това се случва по-често, отколкото не. Ние прикриваме. **Ние крием своето неподчинение**. Сядаме на капака. Но със сигурност - при достатъчен вътрешен натиск - нещо в крайна сметка шраква.

Вашето предизвикателство ще излезе наяве по най-удивителните начини: бито и торможено дете; престъпление от страст; словоблудство; бягство от дома; незаконна бременност; грозен, язвителен ред от скверни думи; извънбрачна любовна връзка; неразбирателство в семейството; съсипано свидетелство за Христос. Заръчвам ви пред Бог **да се отнесете сурово към този гигант - неподчинението**. Точно сега той може да дреме, но ви предупреждавам, че това не е за дълго.

Бих искал да помислите няколко минути за живота си само. Бих искал да проследите вашите действия и нагласи ден-два, или може би няколко седмици назад. Разгледайте дълго и честно къде се намирате. Има ли признаци на неподчинение? "Искам си моя собствен начин. Няма да се откажа, докато не го разбере. Не ме интересува кого ще нарани. Отказвам да слушам съвета. Не се притеснявам за последствията."

Приятелю, това са опасни думи. Ако те са там в главата ви, вие седите на буре с барут, което ще експлодира. Вашата стрес фрактура скоро ще се превърне в сложна фрактура. Моля ви да намерите надеждата за прошка в Исус Христос. Той е там и очаква да прехвърлите целия този смут към Него... този горещ котел на негодувание. Колкото по-дълго ври, толкова по-смъртоносен може да стане.

Не се оправдавайте и не казвайте: „Е, точно такъв съм аз“. Наречете го такова, **каквото неподчинението е** и кажете: „Господи, идвам при Теб в моята нужда. Имам нужда да я вземеш, вземи я сега.“

Тази молитва е част 5 от поредица от 5 части.

Колко здрава е една основа? - част 1

Псалм 11:3

Важен въпрос е зададен в Псалм 11. Елате с мен само за един поглед. Вероятно Давид е написал

Псалм 11, докато е бил търсен и преследван от цар Саул. С крайна и безумна параноя, Саул започнал да търси и убие Давид, вярвайки, че младият мъж иска да го убие и да заеме позицията му на цар. Давид избягал. Както пише в първата част на този псалм, той отлетял като птица към планината. И в това скривалище, за момент далече от опасност, той задал следния въпрос: „*Ако основите са разрушени, какво могат да направят праведните?*“ (ст. 3 – мой превод).

Прекрасен въпрос! Тълковният речник ни казва, че „основата“ е „*основата, върху която нещо стои или се поддържа*“. Всяка къща има основа. Всяка значима структура, всяка сграда има основа. Колкото по-висока е сградата, толкова по-дълбока и по-важна е основата. Разрушете основата на сградата и сте съборили сградата. (Пример за това е Наклонената кула в Пиза. Поради грешка на проектанта, 46-метровата камбанария има само 3 м дълбока основа. Поради това, тя се наклонила. Д.Пр.)

Не е ли странно, как думите се повтарят от други устни? Гледах национална молитвена служба, в която **д-р Били Грeъм**, уважаваният евангелист на нашата нация и говорител на Христос, се позова на структурите, унищожени от терористите на 11 септември 2001 г. Той заяви, че кулите-близнаци може да са били разрушени, но основите им, удивително, все още са на мястото си. След това той говори с голямо облекчение за нашата нация, казвайки: „*Същото е и с нас. Ако нашите основи са на мястото си, тогава нищо друго наистина няма значение.*“ (Превел съм 3 книги от Били Грeам. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Точно това е идеята на Давид. Той не говори за структури. Никаква къща или сграда не е в ума му и няма споменаване на такива в този псалм. **Този псалм е за живота**. Праведните стоят на здрава основа. Ако основата на един живот бъде унищожена, животът се разпада. Но ако основата остане сигурна, никакъв стрес – в случая на Давид - никакво грозно нападение срещу живота му от Саул или от който и да от войниците му – **нямало да доведе до разрушаване или разпадане на живота му**.

Защото Давид гледал на коварните, заплашителни думи на Саул като на стрели, идващи от воители. Той използвал ярка словесна картина във втория стих: „*Ето, нечестивите опъват лъка, поставят стрелата си върху тетивите си...*“

В онези дни воинът е бил известен с уменията си да борави с лък и стрела. Едно от най-ефективните оръжия в дните на Давид била острата и тънка стрела, която се изстрелвала от лъка, насочена от окоето на стрелеца към целта. Идеята на Давид е, че нечестивите опъват лъкове и приготвят смъртоносните си стрели на тетивите си. Не мисля, че Давид е имал предвид буквално лък и стрела. Той имал предвид думи, отправени срещу него, или изявления, направени срещу него, като част от заговора, планиран да го повали. Но това нямало да му се случи, **ако основите на живота му са здрави и сигурни**. Но ако тези основи бъдат разрушени, животът му рухва, пада като чувал със сол. Откъде знаем, че основите му са били здрави и сигурни? Съвет: Вижте стих 1. Ще говорим за това утре.

Колко здрава е една основа? - част 2

Псалм 46:1

Говорихме за важния въпрос на Давид в Псалм 11: „*Ако основите са разрушени, какво може да направи праведният?*“ (ст. 3). И така, защо мога да кажа, че основите на Давид са били здрави и сигурни? Вижте първия стих. Вижте неговото встъпително изказване. Понякога в библейските псалми, както и във вестникарските колони, **същността на цялото послание е в първото изречение**, а всичко, което следва след него, **е усиляване и обясняване** на първото изречение. Този псалм е такъв. Основното послание на Давид е в първия стих на този псалм: „*В Господа намирам убежище; как можете да кажете на душата ми: Бягай като птица към твоята планина.*“

Душата ми **не бяга**. Духът ми **не се преобърна**, защото на Господа имам убежище. Убежището е място за скриване. Това е място за защита. На древноеврейски думата, означаваща убежище е chasah. Убежището е защитно място, което осигурява безопасност от това, което иначе би ни ударило и наранило. Това е защита от опасност и от бедствие. Давид изяснява, че Яхве е неговото убежище. Тъй като това е вярно, Давид казва: „*Моите основи са сигурни*“.

Старият селски проповедник бил прав, когато казал: "Аз мога да **треперя** върху скалата, **но скалата под мен не трепери**." Това е моята здрава основа. Тя стои твърдо, независимо какво може да се случи.

Тази дума „*убежище*“ ми напомни за още един псалм – 46. Кой не би намерил утеха в солидарността на това древно обещание? Това е същият псалм, в който Мартин Лутер намери убежище и облекчение преди повече от 500 години. Той се скрил в истините на този псалм и намери сила там. **Псалм 46 му дал нова смелост да продължи, въпреки че беше неразбран, охулен и малтретиран**. Колко утешителни били тези думи, „*Бог е нашето убежище*“ (chasah, същата дума) ... „*Бог е нашето убежище и сила, актуална помощ в беда*“ (ст. 1).

Именно от началните редове на този 46 псалм Лутер по-късно е вдъхновен да напише „Ein' Feste Burg

Ist Unser Gott“ – „Висока кула е Господ, нашият Бог“. Ние пеем тези думи днес: „Могъща крепост е нашият Бог, непоколебима крепост“. И защо такава основа е сигурна? **Защото това е самият Бог!** Нашата основа е Богът на сътворението. Богът, който ни е създал, е Бог, който ни защитава.

„Който обитава в тайното място на Всевишния, ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. [Ел Шадай]

Ще кажа за Господа: „Той е моето убежище [мое chasah] и моята крепост; Моят Бог, на Него ще се доверя.“ — Псалм 91:1–2, NKJV

На тази солидна основа ние сме сигурни, независимо колко несигурни и хаотични са нашите времена!

Без страх – част 1

Псалм 46:1-3; Псалм 94:19

Какъв е нашият отговор във времена на физическа катастрофа в нашия живот или в нашия свят? Обикновено това е "Защо, Боже? Защо аз? Защо ние?" За разлика от това, Божието Слово казва във времена на физическа катастрофа, „**няма да се уплашим**“ (Псалм 46:2). Докато четете Псалм 46:1-3, отделете време да забележите, че всички примери започват с „**въпреки това**“. „**Въпреки че земята трябва да се промени, въпреки че планините се плъзгат в сърцето на морето.**“ Вие позовавате ли се на това?

Въпреки че може да има земетресение и земята да се движи под вас. „**Въпреки че водите му бучат и се пенят...**“ Това би означавало наводнение, цунами, приливна вълна, води от придошла река след топенето на снега или от дъжд, който не спира да вали. Псалмистът отива по-далеч – още една катастрофа. „**Въпреки че планините се тресат от набъбващата им гордост.**“ Лавина! В този ужасен момент да погледнеш нагоре и да видиш тоновете сняг и отломки, лед и скали, идващи към теб. Какъв е нашият отговор? Тъй като Бог е нашето убежище, ние няма да се страхуваме.

Защо няма да се страхуваме? Позволете ми да повтора обещанието, което прави стабилна нашата основа. Това е така, защото Господ, нашият Бог, е нашият chasah. Той е нашето убежище, Той е нашата сила (вижте Псалм 46:1). Той е скалата. Случващото се изненадва всички нас, но не е изненада за Него. Чуйте това вие, „отворените теисти“ (Това е движение в църквата, според което Бог няма контрол върху бъдещето и то зависи от свободната воля на хората и следователно Бог трябва да си сътрудничи с науката! Д.Пр.) Чуйте това, всички вие, които казвате, че Бог е изненадан от подобни събития и току-що е открил какво се е случило на тази земя. („Дай ми почивка!“) Нашият Бог е в суверенен контрол над всички събития на тази земя. Те се случват точно както Той ги е планирал или разрешил.

Тогава как да обясня защо се случват лоши неща? Как мога да разреша звънливия въпрос "Защо, Боже?" Аз не съм казал, че нашият Отец е обяснил Себе Си. (Как всъщност един безкраен Бог може някога да обясни Себе Си на ограничени хора?) Казах, че нашият Отец е планирал или позволил събитията на тази земя. Той няма задължение да Се обяснява. Създателят не обяснява защо на сътвореното. Би било като брилянтен грънчар да се обяснява на една бучка мека глина.

Нищо не изненадва Бога. Това, което ни озадачава, е позволенията на нашия Господ да се случват неща по причини, които са твърде дълбоки, за да ги разберем ние. Случващото се е разрешено в съвета на Неговата собствена воля, така че то да пасва идеално на Неговия план за Неговата слава и за Неговите цели. Като Негов слуга, аз казвам в отговор: „Няма да се страхувам. Въпреки че не разбирам това, което се случва, аз няма да се страхувам. Въпреки че Ти ми отнемаш нещо, което е дълбоко важно за мен, въпреки че позволиш на катастрофа да ме връхлети, аз няма да се страхувам. Няма да обвинявам, няма да се съмнявам и няма да поставям под въпрос.“ Няма да има тревоги които са извън контрол. Защо? Защото Бог е нашето убежище. Няма да има преувеличени чувства на безпокойство, защото Бог е нашето убежище. Няма да има сътресения в средата на нощта. Защо? Защото Бог е нашето убежище. Няма да има сутрешен страх или вечерно отчаяние или продължителна депресия. Защо? Защото Бог е нашето убежище. (Ето, заради това ние се нуждаем от непоколебима вяра, защото без нея сме загубени. Ако имаме вяра в Бога – имаме вечен живот. Ако нямаме тази вяра – нямаме вечен живот. Д.Пр.)

Мартин Лутер свързва тези точки:

И въпреки че този свят, пълен с дяволи,
трябва да заплашва да ни унищожи,
ние няма да се страхуваме, защото Бог е пожелал
Неговата истина да тържествува чрез нас.

Отговорът не е сложен. Пауза. Спокойно. Не очаквайте животът да има смисъл. Не се страхувайте, защото се случват изненади. Животът е пълен с изненади, шокове и лудости.

Една вечер, докато се чувствах разтревожен от някои жестокости, които се случваха в нашата нация, аз се въртях в леглото, неспособен да заспя. Станах, влязох в кабинета си, отпуснах се в кожения си стол и се загледах в рафтовете с книги. Малката лампа, която оставяме да свети през нощта, ми даде достатъчно

светлина, за да чета едно след друго заглавията им.

Изведнъж очите ми се насочиха към екрана на компютъра. Забелязах неотворено имейл съобщение от дългогодишен приятел, който живее в Южна Калифорния. Шракнах в него и изпитах облекчение. Между другото, той задаваше прост въпрос: „Забеляза ли прозренията в Псалм 94:19?“ Любопитен, отворих Библията си и прочетох стиха: „*Когато тревожните мисли се умножат в мен, Твоите утешения радват душата ми.*“ (мой превод)

Ето, това е за момент за „села“ за „почивка“! Прилив на освежаващо спокойствие нахлу в мен. Още веднъж ми беше напомнено за Него, Който единствен е моето убежище и сила. Върнах се в леглото и спях дълбоко до зори.

Без страх - част 2

Псалм 46:4-11

В част 1 говорихме за суверенния контрол на Бог върху физическите катастрофи. Но в Псалм 46 има още неща, много повече неща. Какво ще кажете за войната? Всички евреи гледали на Йерусалим, особено в онези дни, като на „*Божия град*“ (46:4). Псалмистът си представя река, която се влива в каналите, които напояват почвата. В съзнанието си той си представя дърветата, цветята и растенията, които благодарение на течащата вода, растат там в този подобен на пустиня регион. Той нарича града „*светите обиталища на Всевишния*“ (ст. 4). И отново Бог се появява като върховен...Бог е звездата на събитието. Псалмистът възкликва: „*Бог е в сред него*“ (сред Йерусалим Д.Пр).

И продължава в стих 5: „*Бог ще му помогне* (на Йерусалим Д.Пр.), *когато сутринта изгрее*“ (когато атаката идва от врага). Вижте как го казва? Когато „*народите се разбунтуваха, царствата се разклатиха*“ (ст. 6). Това е картината на асирийците, египтяните и другите врагове, когато влизат и тъпчат Израил с тежки ботуши, нападайки и опитвайки се да го унищожат напълно. Но това така и не се случило. Защо? Защото Бог е убежище на Йерусалим. Бог е в сред него. И резултатът е следният: „*Той няма да се поклати*“ (ст. 5).

Ние също не се вълнуваме. Ние не се вълнуваме; въпреки че може да сме претърпели нападение, което е било вредно, ние нямаме причина да се страхуваме или да се вълнуваме. Стих 7 казва: „*Господ на Силите е с нас; Богът на Яков е наше убежище. Села*“

Когато се случват зверства в нашия народ или по света, склонността ви е да четете новините повече, отколкото четете Библията си. Ние познаваме лицата на водещите говорители на новините по телевизията по-добре, отколкото познаваме вдъхновените и насърчителни думи в Псалмите. И тъй като това е вярно, ние забравяме, че, „*Господ на Силите е с нас; Богът на Яков е наше убежище*“ (ст. 7).

- Как мога да съм сигурен?
- Как да не си вълнувам?
- Как да не се страхувам?
- Как мога да се изправа пред несигурното бъдеще?

Стих осми съобщава: „*Ела*“. Той всъщност казва: „*Ела тук, ела тук... ела тук*“. Това е покана, която ни кара да се върнем в историята. Върнете се в другото време, в предишната епоха. Издухайте праха от паметта си.

Вижте делата на Господа,

Който направи запустения на земята.[Спомни си миналото.]

Той прекратява войните до края на земята;

Той счупва лъка и разсича копието на две;

Той изгаря колесниците с огън. (ст. 8–9)

Всички тези разкази за предишното Божие освобождение са записани в хрониките на историята. Можете да ги прочетете сами. Помислете за историята на нашия собствен народ, започвайки с Войната за независимост. Отново ще получите подновена смелост. Ще чуете Джордж Вашингтон да цитира стихове от Библията, като проповедник на амвон. Ще прочетете невероятни изказвания на вяра от други политически лидери от онази епоха, чак до Гражданската война. Речите на народните ни водачи били оформяни с думи за Живия Бог. Как мислите, че Линкълн е запазил разума си в онова време? Той имал най-незавидния президентски опит в историята на народа ни. Но той не се вълнувал. И той не се страхувал, благодарение на многобройните си моменти „Села.“

Бог казва: „*Ще бъда превъзнесен между народите, ще бъда превъзнесен на земята*“ (ст. 10). Когато завършва този раздел, псалмистът прави същото изявление, както когато завършва псалма: „*Господ на Силите е с нас; Богът на Яков е наша крепост. Села.*“

Няма да се страхуваме, въпреки че се случват катастрофи. Няма да се вълнуваме, въпреки че сме във война. Защо? Защото Бог – всевишният, всемогъщият и великолепен Бог – е нашето убежище и сила.

Променете рутината си

Битие 2:1-3

След шестия ден от сътворението, Господ Бог съзнателно спрял да работи. Той си починал. Не че няма нищо друго, което Той можел да направи. Със сигурност не било, защото е бил изтощен. **Всемогъщият никога се уморява!** Идеите му не били изчерпани, **тъй като всезнанието не познава умствени ограничения.** Той лесно би могъл да създаде повече светове, да създаде безкраен брой други форми на живот и да осигури множество милиони галактики, отвъд това, което е направил. (*Ще разширите представите си за Бога, ако прочетете „Факти за способностите на Бога.“ Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.*)

Но Той не го направил. Той спрял.

Той прекара цял ден в почивка. Всъщност Той „*благослови седмия ден и го освети*“, нещо, което не направил през останалите 6 дни. Той отбеляза този почивен ден като изключително специален. Като никой друг. Звучи ми така, сякаш Той е направил деня, в който е почивал, "приоритетен" период от време.

Ако възнамеряваме да „*бъдем подражатели на Бога*“, както подсказва Ефесяни 5:1, ние също ще трябва да направим почивката **приоритет.**

- Редовна добра нощна почивка.
- Поне веднъж седмично целодневна почивка.
- Моменти за почивка, грабвани тук и там през седмицата.
- Ваканционни времена за почивка за освежаване и възстановяване, както на тялото, така и на душата.
- Освобождение от жестоката хватка на интензивния стрес, предизвикан от ежедневните проблеми.

Кажете ми **защо ни е толкова трудно с това?** Бих искал да предположа, че няколко неща допринасят за нашата липса на вътрешна почивка:

- Неуспех да дадем подходящо място с достойнство на играта, забавлението, почивката и свободното време.
- Силната ни склонност да се състезаваме и сравняваме, което води до цялостно недоволство от нещата, такива, каквито са.
- Нашата загриженост винаги да искаме повече и самоналожена вина... **нереалистични очаквания.**
- Нашият дългогодишен „наследствен навик“ на житейската философия, че с работа и без игра ще станем щастливи.

Какъв е резултатът? Огледайте се. По лицата на повечето американци, които шофират до и от работа, е **суката.** Не изпълнение. Без дълбоко чувство на удовлетворение. Дори не усмивка на тихо задоволство.

Въпреки че работната ни седмица намалява, а времето през уикенда се увеличава, в страната ни **липсва вътрешен мир.** Външното свободно време не гарантира вътрешна почивка, нали?

Разбира се, имаме повече време. Но смислената „почивка“ в библейския смисъл на думата? Няма начин!

Предлагам ти и аз да направим повече от това да клатим глави пред проблема. Това не помага на никого! Нашият най-голям принос за отговора е радикалното скъсване с коловоза на нормалния живот.

Променете рутината си, приятелю. Издухайте праха на суката от графика си. Отпуснете се и усетете вкуса на свежия живот. Нуждаете ли се от няколко предложения, за да добавите "живот" към свободното си време?

- Започнете джогинг и/или тренировъчна програма.
- Вземете CD с любимата си музика или вашия MP3 плейър и легнете по гръб, попивайки от звуците.
- Започнете да пишете насърчителни писма до хора, които цените.
- Разкопайте почвата, засадете малка градина и гледайте как Бог съдейства на вашите усилия.
- Между другото, не пропускайте тези изгреви и залези или миризмите заедно със гледките.

Разширете своя свят. Разбийте дебелите тухлени стени на традицията. Заглуши стария враг, „Вината“, който ще пее същата стара мелодия в ушите ти. И работете върху тази дълбока гънка между очите си. Търсете неща, на които да се смеете... **и се смейте на глас.** Това е библейско! „*Веселото сърце е добро лекарство, но съкрушеният дух изсушава костите*“ (Притчи 17:22).

Свързване с нашите приятели

Битие 2:21-22

След като Бог създал човека, Той забелязал нужда в този живот, мъчителна самота, от която Адам не можеше да се отърси.

Тогава Господ Бог казал: „*Не е добре за човека да бъде сам; аз ще му направя помощник, подходящ за*

него.“(Битие 2:18)

Като изпълнение на обещанието да помогне на Адам в нуждата му от другарство, Бог се включил:

„И Господ Бог даде дълбок сън на човека и той заспа; след това Той взе едно от ребрата му и затвори плътта на това място. И Господ Бог превърна в жена реброто, което беше взел от човека, и я доведе при човека.“ (Битие 2:21–22)

По-късно четем, че Господ дошъл да се срещне със Своите създания „*в прохладата на деня*“ (Битие 3:8). Аз считам, че такова време трябва да е било обичайна практика между Господ Бог и Адам и Ева.

Той ги смяташе за ценни, така че безкрайният Създател-Бог отделял време, за да общува с приятелите Си в Райската градина. Той се включвал лично. Той наблюдавал техните нужди. Той отделял време и си направил труда да направи всичко, за да им помогне. Той отглеждал това приятелство. Той го считал за полезно занимание.

Забавлявах се на една карикатура, която се появи в едно списание. Беше карикатура на крадец, носещ една от онези маски на „Самотния рейнджър“. Пистолетът му беше насочен към уплашената му жертва, докато той вика: „*Добре, дай ми всичките си ценности!*“ Жертвата започнала да тъпче в чувала всичките си приятели.

Колко ценни са взаимоотношенията за вас? Ако имате проблеми с отговора, ще ви помогна да решите. Спрете и помислете за последните месец-два. Каква част от свободното си време сте прекарвали в развиване и наслаждаване на взаимоотношения?

Исус, Божият Син, със сигурност смятал, че взаимоотношенията, които имал с учениците Си, си заслужавали времето. Те прекарвали буквално часове заедно. Те ядели заедно и плачеха заедно, и съм сигурен, че трябва да са се смели заедно. Тъй като бил Бог, Той наистина не се „нуждаел“ от тези мъже. Той със сигурност не се нуждаел от неприятностите, които те създавали понякога. Но Той обичал тези 12 мъже. Той вярвал в тях. Те имали специална връзка, много приличаща като връзката на Павел, Сила и Тимотей; на Давид и Йонатан; на Варнава и Йоан Марк; и на Илия и Елисей.

Както поетът Самюъл Тейлър Колридж веднъж каза в стихотворението си „Младост и възраст“, „*Приятелството е дърво, което осигурява подслон*“. Колко вярно! Колкото и да е свободното време, което можем да инвестираме във взаимоотношения, е добре прекарано време. И когато го правим, нека имаме предвид, че ние имитираме Бога, защото Неговият Син със сигурност го е правил.

Да мислим теологично

Евреи 6:17-18

Признавам пред вас, че понякога съм се съмнявал в Божията цел и обещание. Казвам го за мое собствено неудобство. Когато нещата не се случваха така, както аз си мислех, че ще станат, когато получавах „не“ вместо „да“ или „да“ вместо „не“, като отговор на молитва, когато не можех да разгадая дадена ситуация и да я съобразя с характера на Бога, това са били моменти, когато съм казвал, „*Вътре в себе си знам, че това не е правилно.*“

Когато дъното изчезне от живота ви, когато надеждата започне да избледнява, когато човешката логика губи смисъла си, **мислете теологично!** Прочетете Евреите 6:17–18. Теологичните факти са: (1) с Бог има непроменлива цел и (2) тази цел е гарантирана с клетва.

В такъв момент трябва да добавя: не се опитвайте да обяснявате всичко на някой друг. Няма да можете. Ако можеше, вие щяхте да сте Бог. Единственото нещо, което можете да обясните теологично е, че проблемът, с който се борите, е част от Неговата неизменна цел, гарантирана с клетва, нито една от които не е лъжа. **Това е теологично мислене**. Както Соломон заявява толкова добре: „[Бог] *е направил всичко подходящо за времето му*“ (Еклизиаст 3:11а).

Нека ви дам един силогизъм (силогизъм са 2 твърдения, които заедно водят до общо твърдение Д.Пр.) – теологичен силогизъм:

1) Бог контролира времената и сезоните. 2) Някои времена са трудни, а някои сезони са сухи. Така че заключението е: Бог контролира трудните времена и сухите сезони.

Бързо отдаваме хвала на Бог, когато благословиите текат: когато разплащателната ни сметка е пълна и прелива; когато работата ни е сигурна и повишението ни е на хоризонта; когато заплатата ни е добра; когато здравето ни е наред. Но ни е трудно да повярваме, когато тези неща не са така.

Има ползи, които идват от теологичното мислене, които се намират в Евреи 6:18:

„Така че, чрез две непроменими неща, в които е невъзможно Бог да излъже, ние, които сме намерили убежището, да имаме силно насърчение да се хванем за поставената пред нас надежда.“

Една полза от теологичното мислене е, че ще имате „*силно насърчение*“. Логическото мислене ще ви обезсърчи, но теологичното мислене ще ви насърчи. И вие също ще имате убежище на надеждата. Насърчаването е обратното на обезсърчението. Надеждата е обратното на отчаянието. Когато **приемете**

факта, че понякога сезоните са сухи и времената са трудни и че Бог **контролира** и двете, **ще откриете усещане за божествено убежище, защото тогава надеждата е в Бога**, а не във вас самите.

В тези сезони, когато е трудно да видите Божията цел и обещание, **помнете къде се намират вашата надежда и насърчение – в личността и целите на Господ Исус Христос**

Упорствайте по време на натиска

Евреи 6:18

Съмненията често се прокрадват в живота ни като термити в къща. (*Термитите са вид мравки, които живеят в по-топлите държави. Те са много опасен враг на дървените къщи, защото прояждат и правят канали в дървесината, през които навлиза влагата, дървесината омеква, губи здравната си и къщата се разпада. Д.Пр.*) Тези мисли, приличащи на термити, разяждат вратата ни. Обикновено можем да се задържим доста добре при тази атака. Но понякога, когато дойде силна буря — внезапен, силен взрив — откриваме, че не можем да се справим. Къщата ни започва да се накланя. **За някои хора, тя напълно се срива.** Именно по време на тези бурни времена, по време на мрачните дни и нощи на трагедии и бедствия, ние започваме да усещаме разрушителните резултати от нашите съмнения - преминаващи като стресови пукнатини през структурата на живота ни.

Според мен има 3 момента, когато интензивността на съмнението достига максимални размери.

Първо, едно такова време е, **когато се случват неща, които вярваме, че никога не трябва да се случват.** Има моменти, когато моят любящ, благодатен, милостив, мил, добър, суверенен Бог ме изненадва, като казва „да“ на нещо, за което бях убеден, че ще каже „не“. **Когато лошите неща се случват на добри хора.**

Веднъж получих писмо от жена, която чула моя проповед, озаглавена „Излизане от бурята“. Не подозирала колко значима ще бъде тя за нея. Точно когато навлизаше в истината на това послание, тя пристигнала у дома си и откри, че нейната млада, наскоро омъжена дъщеря е била жестоко убита.

Защо Бог каза „да“ на това? Защо това лошо нещо се случило на този добър човек? Последницата от такива термити в нашата душа е голям. Те ни разяждат и съмнението печели изслушване.

Второ, съмненията също нарастват, **когато неща, които вярваме, че трябва да се случат, никога не се случват** (другата страна на монетата). Когато очаквах Бог да каже „да“, но Той каза „не“. Много родители на млади мъже и жени са се сбогували и са изпратили децата си на война, убедени, че Бог ще ги върне отново у дома. Но понякога Той казва не.

Джони Еариксън Тада (*виж https://en.wikipedia.org/wiki/Joni_Eareckson_Tada Д.Пр*) (и хиляди като нея) вярват уверено за известно време, че парализата ще изчезне – че Бог ще каже: „*Да, ще те преведа през това. Ще те науча на някои трудни уроци и след това ще те използвам с пълно здраве в следващите дни, докато те излекувам напълно.*“ Но Бог в крайна сметка казва „не“. Когато очакваме Той да каже „да“ и Той каже „не“, съмненията се умножават.

Третата ситуация, в която нарастват съмненията, се случва, **когато неща, които смятам, че трябва да се случат сега, се случват много, много по-късно.** От всички съмнения, които се прокрадват в душата ни, може би малко неща са по-опустошителни от тези, които се случват, когато Бог ни каже, всъщност. "Чакай, чакай, чакай, чакай... чакай... чакай!" **Всички ние сме се борили много с Неговото време.**

Тези „точки на натиск“ осигуряват идеално въведение към стиховете в Евреи 6. Това е онази велика глава, която започва със силно предупреждение, продължава с думи на утвърждение и завършва с думи на успокоение и звучна увереност. Обръща се към християнина, който виси на ноктите си, докато усеща, че се плъзга надолу по хълма. Тя крещи: „*Упорствайте! Дръжте се! Бъдете силни! Не се отказвайте!*“ Дори когато Бог казва „не“, а вие сте очаквали ка каже „да“. Дори когато Той казва „да“, а вие сте очаквали да каже „не“. И особено когато Той казва да чакате, а вие очаквахте то да се случи сега.

Ако в момента сте в това болезнено състояние, думата ми за вас е: „*упорствайте! Имайте надежда в Бог - това не е краят.*“

Надеждата, от която се нуждаете

Евреи 6:19

Някъде по дължината на многото мили от бреговата линия на Южна Калифорния, вървяла млада 20-годишна жена със смъртоносна болест в тялото си и с револвер в ръката си.

Тя ми се обади късно една вечер. Говорихме доста време. Разтревожена млада жена, умът ѝ беше изпълнен със съмнения. Тя имаше напреднала левкемия. Лекарите ѝ казали, че няма да живее още дълго. Тя се изписала от болница, защото, както тя каза, „*не можела да издържи още един ден от тази ужасна изолация.*“

Спругът ѝ я беше напуснал. Наскоро беше починала двумесечната ѝ дъщеря. Най-добрата ѝ приятелка загинал при в автомобилна катастрофа. Животът ѝ беше разбит. **Тя беше останала без надежда.**

Тя и аз говорихме спокойно и тихо за случилото се. Слушах много. Имаше периоди, когато в телефона

имаше тишина от 30-45 секунди. Не знаех къде е тя. Все още не знам цялото ѝ име. Тя говореше, че е взела револвера на съпруга си и е излязла на плажа, за да довърши всичко. Зададе ми много въпроси за самоубийството.

В момент, който изглеждаше неподходящ. Почувствах спокойствие, пълна липса на паника. Не се страхувах, че тя ще загвори и ще посегне на живота си. Просто говорих много, много тихо **за нейното бъдеще**. Не обещах специално, че тя веднага ще бъде излекувана. Знаех, че тя може да не живее още дълго, тъй като нейните лекари ѝ казали, че ѝ остава да живее няколко седмици или може би - дни. Говорих с нея за Христос и за надеждата, която Той може да ѝ даде. Тя затвори телефона, след въздишка и с очевидна болка.

Тридесет минути по-късно телефонът ми извънтя отново. Беше същата млада жена. Тя имала приятелка, която била медицинска сестра, която идвала в нашата църква и ѝ беше дала Нов завет, в който беше написала моето име и телефонен номер и ѝ беше казала: „Ако наистина си в голяма нужда, мисля, че той ще те разбере“. Между другото, медицинската сестра - най-близката ѝ приятелка - беше тази, която беше загинала в автомобилната катастрофа. Тя нямала за какво друго да се вкопчи от това приятелство, освен за спомените и за този Завет. Тя го четяла.

Попитах я: "Какво ти казва тази малка книга?"

„Е, мисля, че първата част от нея е биография, а последната част е група от писма, които обясняват как да направите това, което е в тази биография.“ (Това е добър анализ на Новия завет.)

Попитах я: "А вие направихте ли това?" И тя се беше обадила, за да ми каже: „Да, направих го. Чък, реших, че ще се предам без резерви на Исус Христос. Все още се страхувам; все още имам съмнения. Все още не знам какво ще донесе утрешният ден, но искам да знаеш, че предадох живота си на Исус и Му се доверявам чрез това. Той ми даде нова надежда... единственото нещо, от което наистина имах нужда.“

Много е възможно някой, който чете тези думи в момента, да се чувства по същия начин. Може би вие си мислите за неща, които никога преди не сте мислили, и мислите за тях по-често и по-сериозно. Без да се опитвам да използвам някое от клишетата за вас, бих казал, **че тази надежда, която Христос може да донесе, е единственият път. Нямам друг отговор освен Исус Христос**. Не мога да ви обещаю изцеление, нито мога да предкажа, че вашият свят ще се върне обратно. **Но мога да ви обещаю, че Той ще ви приеме, когато отидете с вяра при Него. И Той ще върне надеждата, от която толкова отчаяно се нуждаете**. Добрата новина е следната: тази надежда не само ще ви преведе през това конкретно изпитание, **но в крайна сметка ще ви отведе в Божието присъствие когато умрете, защото сте получили дара на вечния живот чрез вяра в смъртта и възкресението на Исус Христос, вашия Господ**.

Ние имаме котва

Евреи 6:19

Думата **котва** е използвана често в древната литература, но в Новия завет **е използвана само веднъж**, за да изобрази **надеждата като котва за нашата душа**. Много химни и евангелски песни използват тази водеща метафора. Всяка един от тях се връща при Евреи 6:19: „*Тази надежда имаме като котва на душата*...“

Има нещо красиво в тази словесна картина, което щях да пропусна без прозрението на един много способен учен:

Историята е за древен ветроходен кораб, иска да влезе през тесен проход в пристанището. Това била една от най-трудните маневри, които капитанът на кораб трябвало да направи. Докато корабът му се движеше през прохода, той трябвало да се пази от порив на вятъра, който може да го насочи към риф или пясъчна плитчина. Скелетите на много кораби можели да се видят по скалите, което свидетелствало за факта, че капитанът им се е провалил на навигационния изпит.

За да сведе до минимум риска, капитанът от онези времена спускал котвата на кораба, заедно с котвената верига в по-малка лодка, която след това с гребане преминавала през тесния вход на пристанището. След това котвата била пускана на дъното и корабът със прибрани платна, бавно и внимателно **бивал изтеглян към котвата** покрай препятствията, през тесния отвор и в безопасността на пристанището.

Смисълът на всичко това, разбира се, не са котви и капитани, кораби и пристанища. Смисълът е следният: **точно това прави Исус Христос**, когато дъното на живота изчезне. Погледнете внимателно стиха:

Тази надежда имаме като котва на душата, надежда едновременно сигурна и стабилна, и такава, която влиза зад завесата.(ст. 19)

Образността на този стих може да не е ясна на пръв поглед. Нека го изразя в днешните условия. В дните на скинията, евреите се събирали около нея и в нея като място за поклонение. Вътре в скинията имало завеси; зад най-вътрешната завеса се намирало **най-свещеното място на земята**, мястото, което бихме

могли да наречем „**стаята на Бога**“. В тази Божия стая обитавала светлината (всъщност се наричала „шекината“) на Бога. Доколкото разбирам, Божията светлина била брилянтно, пламтящо сияние, което блестяло надолу в Божията стая. В тази стая имало ковчег или малък сандък, много по-нисък и по-малък от повечето амвони. На върха на този сандък имаше граал със златни херувими от двата края (ангелоподобни същества със свити крила пред тях). Цялата тази уникална мебел била твърде свята за да бъде описана с думи.

Веднъж годишно първосвещеникът на израилтяните влизал в тази Божия стая с малка купа с кръв, която, точно както Бог го изисквал в Закона, той изливал върху Граала (който се наричал „умилостивилището“), там между златните херувими. Бог, свидетел на проливането на кръвта и доволен от жертвата, която е била направена правилно от свещеника, милостиво прощавал на еврейския народ за техния грях. **Това беше ежегодното събитие, най-свещеното от всички събития.** Евреите трябва да са затаявали дъха си, когато първосвещеникът влизал с купата в тази Божия стая, изливал кръвта и после излизал от нея. Евреите от първи век, които прочитали тази дума завеса в Евреи 6, разбрали всичко това. Погледнете внимателно:

„Тази надежда имаме като котва на душата, надежда едновременно сигурна и стабилна, и такава, която влиза зад завесата, където Исус влезе като предшественик за нас и стана Първосвещеник завинаги според чинът на Мелхиседек.“ (Евреи 6:19-20)

С други думи, нашият Спасител е минал през живота, поемайки всички удари и разтърсвания на живота, и е вървял преди нас. А сега какво прави Той? Сега Той ни дърпа към Себе Си! Той кани Своите последователи зад завесата. Той казва: *„Влезте. Намерете изцеление за вашите стрес пукнатини. Намерете тук почивката, от която се нуждаете, облекчението от бремето и ударите на съмнението си.“ (Нещо повече, в Мат.27:51 се казва, че „завесата в храма се раздра на две отгоре до долу“ и така, това място стана достъпно за всички хора по света. Д.Пр.)*

Защото съмнението винаги ще се опитва да ви убеждава: *„Ти си сам. Никой друг не знае. Никой не е загрижен за теб. Никой друг наистина не може да влезе там и да ти помогне сега.“* В Евреи обаче авторът казва, че Христос е постоянен свещеник – не веднъж в годината, а завинаги. Той живее в Божията стая. Той е там, седи до Отца, представяйки вашите нужди пред Него. И, дете Божие, няма нищо толкова голямо, което ти понасяш, **че Той да не се почувства трогнат от мъката ти и да не застане до теб, докато го носиш**

Когато логиката се провали

Евреи 6:20

Човешката логика се разпада в криза. Мистерията е огромна и огромността на всичко това **изисква вяра**. Съжалявам, ако това звучи като прекалено използвано лекарство. Но ако можем да разгадаем всичко, тогава единственото, от което наистина бихме имали нужда, е отговорът в края на книгата и някой, който да ни го посочи; щяхме да го прочетем и това щеше да ни е достатъчно. **Но Божият план е да живеем с вяра, а не с разбиране.** Вярата и търпението ни разпъват до точката на скъсването. Такива неща предизвикват съмнение.

Когато откриете, че сте обхванати от съмнение, позволете ми да ви дам 3 неща, които да запомните.

Първо, Бог не може да лъже. Той може да ви изпитва и ще го направи. Той може да каже „не“ и понякога го прави; Той може да каже „да“ и ще го направи; Той може да каже „чакай“ и понякога го прави – **но Бог не може да лъже.** Той трябва да удържи на думата Си. Съмнението казва: *„Глупако, ти си глупав да вярваш в Бог, Който те подлага на това изпитание“.* Чрез вяра помнете, че Бог не може да лъже.

Ето **вторият** съвет, който ми помага: **„Ние няма да загубим.“** Съмнението казва: *„Ти губиш, ако се довериш на Бога в тази ситуация. Губиш.“* Ако сега прочетох нещо в цялата глава Евреи 6, аз прочетох, че по мистериозния начин на Божието собствено време, за някаква необяснима и все пак непроменима цел, тези от нас, **които Му се доверяват, в крайна сметка печелят – защото Бог в крайна сметка печели.**

Има малък припев, който християните обичат да пеят. Тя е тиха и нежна, но здрава и истинска:

В Неговото време, в Неговото време,

Той прави всичко красиво

в Неговото време.

Господи, моля те, показвай ми всеки ден,

докато ме учиш по Твоя начин,

че Ти правиш точно това, което казваш,

в Твоето време.

Бог не може да лъже. Няма да загубим. Дете Божие, вашият брачен партньор си замина от вас, несправедливо ви напусна, **но вие няма да загубите.** Вашето бебе е родено и по някаква причина е избрано да бъде едно от онези специални хора на тази земя. **Вие няма да загубите.** Вие сте чакали и сте чакали, и сте

били убеден, че нещата ще се подобрят, но нещата само са се влошили – продължавайте да помните, че няма да загубите. Бог се кълне за това нещо с клетва, която не може да се промени. Няма да загубите.

Гретото нещо – и предполагам, че то е най-доброто от всичко – е, че нашият Господ Исус не си тръгва. За това цитирам стих от Библията, Той се „прилепва повече от брат” (Притчи 18:24).

„Исус влезе като предтеча за нас, като стана Първосвещеник завинаги...“ (Евреи 6:20.) Това означава, че Той е там по всяко време... и винаги.

Бог не може да лъже. Той винаги ще пази Словото Си.

Не можете да загубите. Бог е надежден.

Нашият Господ Исус не си тръгва. Той е с вас и сега.

Дайте си разрешение

Ефесяни 5:1

Тъй като повечето хора страдат от липса на балансираност в живота си, най-добрият ни съвет за здрав и стабилен живот идва от Библията. В писмото на Павел до християните в Ефес той включва тази най-необичайна заповед:

„Затова бъдете подражатели на Бога като възлюбени деца...“ (Ефесяни 5:1 NIV)

Може би никога не сте осъзнавали, че в Библията подобно твърдение има. Изглежда необичайно: "подражатели на Бога"! Гръцката дума, преведен като „бъдете имитатори“, е *mimēomai*, от което получаваме английската дума *mimic*. Един надежден учен казва, че този глагол „винаги се използва в увещания и винаги в продължително време, което предполага постоянен навик или практика.“

С други думи, това не е нито мимолетна мисъл, нито преживяване, веднъж на всяка „синя луна.“ (през всеки 26 месеца Д.Пр.) Практиката да бъдем хора, които „имитираме Бог“, трябва да стане наш ежедневен навик. Ние трябва да правим това, което Той прави. Отговаряйте на живота така, както Той отговаря. Подражайте на подобни черти. Моделирайте Неговия стил.

Но за да направим това, за да бъдем имитатори на Бог, си изисква да се примирим с ценността на тишината, да забавим темпото, да се отделим от шума и скоростта на днешния темп и да разширим живота си с поглед към вечния обхват на времето. Това означава да кажем „не“ на все повече и повече дейности, които увеличават скоростта на нашата клетка с катерици, като знаем, че Бог изисква да „мълчим“ (Псалм 46:10 NIV).

За да бъдем имитатори на Бога, ние трябва да започнем да осъзнаваме, че свободното време не е лукс, който се взема или оставя.

Моля, разберете, че свободното време е нещо повече от празно време, което не е посветено на платени занимания. Някои от най-ценните работи, извършени в света, са извършени в свободното време... и никога не е плащано в брой. Свободното време е свободна дейност. Работата е задължителна дейност. В свободното време правим това, което ни харесва, но в работното време правим това, което трябва. В нашия труд ние отговаряме на обективните нужди и изисквания на другите – на нашия работодател, на обществото, на хората, които са засегнати от и чрез нашата работа. Но в свободното време ние почесваме субективните сърбежи в себе си. В свободното време нашите умове са освободени от непосредственото, необходимото. Като включим свободното време в основния поток на нашия свят, ние придобиваме перспектива. Ние се издигаме над песъчинките и смилането на простото съществуване.

Интересното е, че „свободно време“ идва от латинската дума *licere*, което означава „да бъдеш разрешен“. Ако някога възнамеряваме да внедрим свободното време в нашата иначе утилитарна рутина, трябва да си дадем разрешение да го направим.

Чудото на всичко това

Лука 2:6-7

Когато Мария и Йосиф започнали своето пътуване от Назарет на юг към Витлеем, те вероятно смятали, че имат време да направят пътуването, да се регистрират за преброяването и след това да се върнат у дома, преди бебето да се роди. Времето им помагало и едно магаре носело провизиите им, но пътуването се оказало по-дълго, отколкото двамата очаквали. Мария скоро щяла да роди.

Когато пристигнали във Витлеем, Мария била изтощена. И за да се влоши положението им, малкият град бил пълен с уморени от пътуване хора. Йосиф потърси квартира, но не успял. Едно добро семейство се съгласило да ги остави в обора. Това бил неуютен подслон, но ги пазел от времето навън. Несъмнено малък огън стоплял мразовития нощен въздух.

След като се настанили, Мария си почивала, докато Йосиф си проправяше път през корумпирания процес на регистрация за преброяването на населението. Твърде скоро силна, тъпа болка обхванала корема на Мария. Тя извикала Йосиф в паника, но той с часове не бил до нея. Тя била присъствала на много

раждания, така че се успокоила и подредила малкия им подслон в подготовка за раждането на бебето. Резервна туника щяла да бъде Неговото повиване; малко легло от прясна слама в яслата за хранене на животните щяло да приюти новороденото.

С настъпването на вечерта родилните ѝ болки се засилили и учестили. Йосиф се върнал от градската данъчна служба и намерил Мерил да стигне през дълбока пристъп от болка. Няма болки като болките при раждане. Нито толкова силни. Нито толкова обнадеждаващи.

Може би вече било късно през нощта, когато Йосиф положил мъничката Надежда на Израел в ръцете на Мария. В продължение на 9 месеца преди Неговото раждане, Мария говорела на бебето, пеела Му, усещала как тялото Му се движи и очаквала с нетърпение денят, когато най-накрая ще можеше да Го докосне. Сега тя погледна в очите Му – Емануил, „*Бог с нас*“.

Трудно е да знаем, дали в тези първи часове Бог е дал на Мария кратко предчувствие за идните години, когато друг ще посочи нейния Син и ще каже: „*Ето, Божият Агнец, който поема греха на света!*“ ... или когато това обещание ще бъде изпълнено и меч от емоции ще пронизва собствената ѝ душа. Очаквани или не, тези дни със сигурност ще дойдат. Малкото Агне на Мария било предназначено за жертвоприношение. Но тази вечер тя държала бебето си близо до себе си, целувала меката Му буза... и тихо плачела в чудото на всичко това.

Вижте Матей 1:23; Йоан 1:29; и Лука 2:35.

Дали умората е близо до благочестието?

Лука 9:18

Ето една рима, която никога няма да разбере:

Коте мило, коте мило, ти къде си било?

Бях в Лондон, да видя кралицата.

Коте мило, коте мило, ти какво направи там?

Уплаших една малка мишка под стола.

Това малко котенце имало шанса на живота си. Цял Лондон се простирал пред нея. Десетки известни, изтъркани от времето сцени, които да попие. Уестминстърското абатство. Площад Трафалгар. Ненадминатият Британски музей. Можел да се качи на някой стар стълб и да наблюдава смяната на караула. Или да се вмъкна през страничния вход и се наслади на вечер с Лондонската филхармония.

Не и тази котка! Тя била такъв мишехолик, **че не можела да се откъсне от монотонното ежедневие дори когато била на почивка.**

Този мишехолик има какво да каже на всички работохолици... и църковници, що се отнася до това. Прекалено ангажирани, напрегнати, бързаци, с мрачни лица и решителни, ние си проправяме път през отговорностите си като товарен влак под пълна пара. **Липсата на ентузиазъм, ние компенсираме с усърдие.** (А ентузиазмът е много важно нещо, както за отделния човек, така и за народите. Чудесата се постигат с ентузиазъм. Според Чърчил, рецептата за успеха е следната: „**Успехът е преминаване от един провал към следващия с ентузиазъм.**“ Д.Пр.)

Ние сме програмирани да считаме, че умората е близо до благочестието. Че колкото по-изтощени сме (или изглеждаме!), толкова по-духовни сме и толкова повече печелим Божията усмивка на одобрение. Погребваме всички мисли за наслада от живота... тъй като всички знаем, че отдадените, наистина отдадените християни са тези, които работят, работят, работят. За предпочитане с голяма интензивност. В резултат на това, ние се превърнахме в поколение от хора, които се прекланят пред нашата работа, които работят в нашата игра и които играят в нашето преклонение.

Хванете го! Кой е написал това правило? Защо сме приели тази философия? Кое нещо е дало право на някой да заяви подобно твърдение?

Предизвиквам ви да го подкрепите с потвърждения в Библията. Или да се върнем към живота (и начина на живот) на Исус Христос **и да намерим следа от потвърждаващи доказателства, че Той е възприел такава теория.** Някои ще се изненадат да научат, че в Новия завет **няма нито едно споменаване** (или дори загатване), **че Исус е работил интензивно и се е трудил до точката на емоционално изтощение.** Не, но има няколко пъти, когато ни се казва, **че Той нарочно си е вземал почивка.** Той се измъкнал от изискванията на тълпата **и се наслаждавал на периоди на почивка с учениците Си.** Не казвам, че Той бродел из Своето служение безцелно и половинчато. **Съвсем не!** Но Той не се и доближавал до създаване на язва. Нито веднъж не Го намираме в бързана до полудяване.

Неговият живот бил красиво балансиран. Той изпълнил всичко, за което Отец Го изпратил. **Всичко.** И Той го направил, без да пренебрегва тези важни моменти на свободното време. Ако това е начинът, по който Той е живял, тогава има смисъл и вие, и аз да живеем по този начин.

Реалността на ада

Лука 16:19-31

Една конкретна история, разказана някога от Исус, ми идва на ум всеки път, когато си помисля за живота след смъртта. Тъй като е описателна и кратка, ние сме в състояние да получим доста опростена картина в съзнанието си за темата за ада.

„Имаше един богат човек и той обикновено се обличаше в пурпур и фин висон, живееше радостно в разкош всеки ден. А един беден човек, покрит с язви, на име Лазар, беше сложен пред портата му, и копнееше да бъде нахранен с трохиците, които падаха от масата на богатия човек; освен това, дори кучетата идваха и ближеха раните му. После бедният човек умря и беше отнесен от ангели в лоното на Авраам; богатият също беше погребан. Той вдигна очи, като беше в мъки, и видя отдалече Авраам и Лазар в лоното му и извика: „Отче Аврааме, изпрати ми Лазар, за да натопи върха на пръста си във вода, защото аз съм в агония“.

Но Авраам каза: „Чедо, спомни си, че през живота си, ти си получил добрите си неща, а също и Лазар - лошите; но сега той се утешава тук, а ти се мъчиш. И освен всичко това, между нас и вас има голяма пропаст, така че онези, които искат да преминат оттук към вас, да не могат, нито пък някой да да премине оттук при нас.

А той каза: „Тогава те моля, отче, да го изпратиш у дома на баща ми, защото имам петима братя, за да ги предупреди, за да не дойдат и те на това място на мъчение.“

Но Авраам каза: „Те имат Мойсей и пророците; нека ги слушат.

Но той каза: "Не, отче Аврааме, но ако някой отиде при тях от мъртвите, те ще се покаят!"

Но Авраам му каза: „Ако не слушат Мойсей и пророците, няма да се убедят, дори ако някой възкръсне от мъртвите.“ (Лука 16:19–31)

Голяма част от това, което току-що прочетохте, не се нуждае от обяснение. Това е историята на двама мъже. Приживе статусът им едва ли е бил по-различен. И когато умрели, **пак контраст**. Единият се озовал в рая; а другият - в ада. Вниманието ни пада върху богатия човек, който моли за облекчение и отстраняване от мъчителното си обкръжение. Сцената е неприятна за представяне, но въпреки това е реална. **Нито тук, нито другаде Исус предполага, че това е просто фантазия.**

Човекът в ада е в съзнателни мъки. Той вика за милост. Бидейки „отдалече“ (ст. 23) и винаги отстранен от „голяма пропаст“ (ст. 26), той е отчаяно сам, неспособен да избяга от ада, както четем, „**никой не може да премине**“ (ст. 26). Ужасът е болезнено буквален, за разлика от често разпространяваните вицове за ада. Преследван от мисли за други членове на семейството, които в крайна сметка ще дойдат на същото място, мъжът моли някой да отиде в къщата на баща му и да предупреди братията му „**за да не дойдат и те на това място на мъчение**“ (ст. 28).

Това е само едно от многото препратки **към вечното съществуване в ада**. Новият завет всъщност казва повече за ада, отколкото за рая. Ето само няколко характеристики на ада, посочени в Новия завет:

- *Това е място за плач и скърцане със зъби* (Матей 8:12).
- *Това е място, където хората крещат за милост, имат спомени, измъчват се, чувстват се сами, не могат да избягат* (Лука 16:23-31).
- *Това е място на неугасим огън* (Марк 9:48).
- *Това е място на тъмнина* (Откровение 9:2).
- *Това е място на вечно проклятие* (Марк 3:29 KJV).
- *Това е място, където се излива Божият гняв* (Откровение 14:10 KJV).
- *Това е място на вечно унищожение* (2 Солунци 1:9).

Краят на всичко това е изключително депресиращ. На нас ни е лесно да вярваме, че раят ще бъде вечен, **но по някаква причина пренебрегваме, че адът ще бъде също толкова вечен**. Да се отрече постоянството на ада е невъзможно, без да се премахне и постоянството на рая. **Всеки е реалност и всеки е окончателен край**.

Приветствайте въплътеният Бог

Матей 1:23

В онази тиха зимна нощ **станало нещо, нещо необикновено, нещо свръхестествено**. Овчарите се втурнали към града на Давид и намерили своя Спасител, точно както беше казал ангелът - повит и лежащ в яслата. Това бил Обещаният, Месията! Най-накрая Бог беше дошъл да обитава със Своя народ, **но по толкова неочакван начин**.

Кое било това свято Дете, което пастирите гледали? Не се заблуждавайте: **То било въплътеният Бог**. В миналото **Новороденият Исус е съществувал като Бог Син**. **Той бил равен, вечен и съжителстващ с Бог Отец и Бог Светия Дух**. Въпреки това, Исус се отказал от привилегиите и удоволствията на Своето

съществуване в небето, когато поел върху Себе Си ограниченията на хората (Филипяни 2:6-7). Изпразвайки Себе Си, Исус доброволно оставил настрана привилегиите и необходимите условия за живота, какъвто ги познавал и съществуването, на което се радвал; Той се отказал от правото Си на такъв живот, като казал на Отца: „*Аз ще отида*“.

Къде да отиде? До Витлеем. Той приел „*образа на слуга и бил направен по подобие на човеци*“. Позволете си да си представите какво са видели овчарите. Ето го, бебето. Виждате ли Неговите 10 пръста на ръцете и краката? Виждате ли носът Му? Чувате ли виковете Му? Има човешка порода. В този свят, младенец е началото на земния живот. Погледнете дълбоко в очите Му и вижте началото на самия живот.

По-късно този Бог-човек, напълно уникален в Своята природа и в съвършения Си живот, който е живял, „*смирил Себе Си, като станал послушен до смърт, дори до смърт на кръста*“. Не е ли невероятно? От всички начини да умре, **Той умрял на кръста – най-унизителният и болезнен вид смърт.**

Бог Син се снишил. Той приел плътта на бебе. Той умрял от унижителна смърт. В резултат на това, Бог Отец „*Го въздигна високо*“. Един ден всички ще се поклонят в почит на възкръсналия Господ „*за слава на Бога Отец*“.

Всичко е за Неговата слава. Какъв план! Каква екзекуция! Каква перфектна, страхотна опаковка! Бог-човекът. **Исус е ненамалващо Бог** и истински човек, **две различни природи в една личност, завинаги.** Това е бебето в яслата!

Вижте Исая 7:14 и Филипяни 2:5–11.

Донесли Му ливан, злато и смирна

Матей 2:11

Какво подарявате на млад цар? Мъдреците, след като изменили повече от 800 км, за да видят детето Исус, донесли със себе си злато, ливан и смирна. Защо тези подаръци? Какво означавали даровете за Исус? И какво означавали те за хората, които ги дали?

Злато. Дори преди да пристигнат в дома на Исус, мъдреците знаели, че търсят цар. Като хора, които признали Исус за суверенен владетел, те донесли подарък, подобаващ на човек с този ранг и власт. Златото отдавна се използва като средство за размяна - независимо дали като монети или като основа на стойността на монетата. Чрез злато мъдреците донесли дар с голяма стойност, символ на жертва от тяхна страна, като поклонници. Златото представлявало тяхната готовност да дадат всичко на Бога, защото само Той е достоен.

Ливан. Поклонниците в Стария завет поставяли изсушени листа от ливан в свещите, за да правят тамян за приноси в храма. Тамянените свещи излъчвали благоуханен аромат, който изпълвал стаята с изискан аромат. Това, че маговете донесли ливан на Исус, показвало, че те признали Детето не просто като Цар, но и като Свещеник, който ще ходатайства за човечеството пред Бога. По този начин тамянът е символ на смирението на мъдреците пред Младенеца, признавайки тяхната зависимост от един свят и справедлив Бог.

Смирна. Древните хора са използвали смирна, когато балсамирали мъртвите и мъдреците направили този подарък особено подходящ за Исус, чиято смърт ще промени историята. Въпреки, че мъдреците вероятно нямали представа за смъртта, с която Исус щял да умре, този дар означавал важността на смъртта на Исус. Всъщност, когато Йосиф от Ариматея и Никодим снесли Исус от кръста и подготвили тялото Му за гроба, те използваха миро - смес от алое и смирна. Лепкавото състояние на тази смес помагало да се задържат обвивките от плат, които обвивали тялото.

Царят получи златото. Нашият застъпник взел ливана. И Този, Който умря на кръста, бил увит от приятелите Му с миро около тялото Му. Даровете на магоосниците за Исус посочвали напълно уникалното и адекватно, към славното и жертвено служение на Господ Исус.

Вижте Матей 2:11-12 и Йоан 19:38-40.

Направете свободното време част от деня си

Матей 6:25-34

Как успявате да получите почивката, за която Бог е казал, че е добра за вас? Как се справяте добре в свободното си време? Можем, разбира се, да кимнем в съгласие с всичко, което сме обсъждали през последните няколко дни относно това, колко е важно да си почиваме и да се зареждаме, но най-голямата ни нужда не е склонността; тя е демонстрация.

Ето две предложения, които ще ви помогнат.

1. Умишлено спрете да бъдете погълнат от безкрайните подробности от живота. Нашият Спасител го каза директно, когато заявил, **че не можем едновременно** да служим на Бога и на хората. Но ние се стараем толкова много! Ако думите на Исус от Матей 6 казват нещо, те казват: „Не се изпотявайте за нещата, с които само Бог може да се справи“. Всяка сутрин съзнателно решавайте да не позволявате на тревогите да

откраднат времето ви и да блокират свободното ви време.

2. Съзнателно започнете да отделяте време **за свободно време**. След като Бог сътворил света, **Той си починал**. Заповядано ни е да Му подражаваме.

За да се случи почивката в живота ни, **Христос Исус трябва да бъде в правилния фокус**. Той трябва да бъде на мястото, което Му се полага, **преди да очакваме** светът ни да си дойде на мястото.

Късно една вечер, изтощен баща се прибрал в дома си като уморено куче. Това бил един от онези невероятни дни на напрежение, срокове и изисквания. Той очаквал с нетърпение времето на отпускане и спокойствие. Изтощен, той взел вечерния вестник и се запътил към любимото си кресло до камината. Горедолу по времето, когато развързвал връзките на обувките, цоп! В скута му скочил петгодишния му син с голяма усмивка. „Здравей, тате... хайде да играем!“

Той много обичал момчето си, но нуждата му от малко време да е сам, за да се възстанови и да помисли, била за момента по-голяма нужда от времето с детето. Но как би могъл да го надхитри?

Наскоро била изпратена сонда на луната и във вестника имало огромна снимка на Земята. С проблясък на така необходимото прозрение, бащата помоли момчето си да донесе ножица и малко прозрачно тиксо. Той бързо нарязва снимката на земята в различни форми и размери, след което подал домашно направения пъзел на сина си на купчина и му казал: „Дани, подреди правилно всички парченца и после се върни, и ще играем, става ли?“

Детето изтичало до стаята си и таткото въздъхнал с облекчение. Но след по-малко от 10 минути момчето се върнало с всичко, залепено на правилното място. Зашеметен, бащата попитал: „Как успя да го направиш толкова бързо, сине?“

„О, беше лесно, тате. Защото, на обратната страна на този лист има снимка на човек, **и когато подредиш снимката на човека, Земята се подрежда**.“

Така е и в живота. Когато поставим Човека на мястото, което Му се полага, е невероятно какво се случва с нашия свят. И по-важното - какво се случва с нас. Мога да ви уверя, че в крайния анализ на живота ви - когато спрете някой ден и погледнете назад към начина, по който сте прекарвали времето си - вашето използване на свободното време ще се окаже, че е много по-важно от онези часове, които сте прекарвали с нос, забит в месомелачката. **Не чакайте да стане твърде късно, за да се насладите на живота**.

Изживейте го сега. Хвърлете се в него с оттегляне. Излизайте от коловоза на работата достатъчно **продължително, за да видите, че в живота има нещо повече от работа и заплата**. Никога няма да бъдете същият! Вашите стрес пукнатини ще зараснат.

Достатъчното е достатъчно

Матей 6:25

Днешното посвещение има една основна цел: **да ви помогне да се наслаждавате повече на себе си, на живота си и на своя Господ... без чувство за вина или бездуховност. Да, насладете се!**

В нашето почитащо работата общество, това не е лека задача. Мнозина са отгледали в себе си такъв нереалистичен стандарт за постижения на високо ниво, че невротичната принуда да работят, да произвеждат, да постигат максимума, сега е по-скоро правило, отколкото изключение. Достатъчното вече не е достатъчно.

Християните не са имунизирани от стресови пукнатини, особено професионално работещите християни. Колко пастори или мисионери познавате, които наистина се наслаждават на свободното време без чувство за вина? Колко християнски ръководители можете да посочите, които наистина отделят достатъчно време за почивка? От друга страна, колко често сте чували някой да се хвали, че не е ходил на почивка от няколко години? Или сте твърде заети, за да имате време за почивка и възстановяване?

Работата бързо се превръща в основен източник на идентичност на американския християнин. Отговорът на повечето от нашите проблеми (казва ни се) е „работете повече“. И за да добавим най-големия натиск: „Вие наистина не служите на Господ, освен ако постоянно не се натоварвате до точката на умора.“ Това е старата линия за прегаряне, а не за ръждясване. Нека да тръгнем с различна обосновка: **не само „Добре е да се отпуснете“, но и „Важно е!“** Без да насърчава безотговорния манталитет, тя казва: „Можете да се забавлявате и пак да сте ефективни“. Всъщност ще бъдете по-ефективни!

Присъединете се към мен в тази молитва, за да започнем нашия нов ангажимент:

„Господи, Боже наши,

Нашият свят стана твърде малък, твърде рутинен, твърде мрачен. Търпим пейзажа, вместо да му се наслаждаваме. Ние наистина се вземаме твърде на сериозно... и нашият стрес продължава да се умножава.

Желаем промяна... лек от тази смъртоносна болест на тъпотата и рутината.

Направи ни пълноценни хора, които са свободни да мислят и да се отпускат в свободното си време,

а не роби, приковани към график. Позволи ни да се освободим! Покажи ни начини за това. Дай ни куража да започнем днес и ни дай надеждата, от която се нуждаем, за да останем свежи утре... и на следващия ден, и на следващия.

Извади детето от нас. Запознай ни отново със звуците, миризмите и гледките на този красив свят, който Ти си обвил около нас. Убеди ни във важността на приятелствата, смеха и чудото. Събери отново нашия свят.

Нека станем хора като Твоят Син, отдадени на най-високия стандарт на съвършенство и преданост към Твоята воля, но същевременно лесни за живеене и в мир вътре в нас.

В Неговото силно име се молим,

Амин.

Реалността на небето

Откровение 21:1-6

Същата Библия, която развива темата за ада, **разкрива и истината за рая**. Какво представлява раят? Да свирите на арфи цял ден? Да се излежавате на облак № 9? Да живеете в огромни имения по улици от масивно злато? Означава ли това, че всички ще имаме дълги бели роби с подходящи сандали, светещи ореоли и големи развяващи се крила? **Едва ли!**

Раят е истинско място. Подготвено място, предназначено за Божиите изкупени хора, тези, които са приели Божия безплатен дар на Неговия Син.

„Да не се смущава сърцето ви; вярвайте в Бога, вярвайте и в Мен. В дома на Отца Ми има много жилища; ако не беше така, щях да ви кажа; защото отивам да ви приготвя място. Ако отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм аз, да бъдете и вие.“ (Йоан 14:1-3)

Според този и други новозаветни стихове, небето ще бъде място на красота, мир, постоянно здраве и щастие, изпълнено с хора от всички земни епохи, които имат едно общо нещо: **вярата в Господ Исус Христос, Божият Агнец, който взе греха на света.**

В рая ние ще имаме специална връзка лице в лице с нашия Спасител, на която ще се радваме славно, без прекъсване или сърдечна болка, скръб, грях или заплаха от смърт. Бог обеща, че ще направи всичко ново в небето.

„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и вече няма море. И видях светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си... Тогава Той ми каза: „Свършено е. Аз съм Алфата и Омегата, началото и краят. Ще дам безплатно на жадния от извора на водата на живота.“ (Откровение 21:1–2, 6)

Небето ще бъде съдбата на онези, които приемат Бог в Неговото Слово, с вяра в Неговия Син, Исус Христос, и идват, чрез вяра, към спасение... без разходи.

Може ли нещо толкова добро наистина да е безплатно? Дори без дела? Вие решавате, след като прочетете тези стихове от Писанието.

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра; и това не е от вас, това е дар от Бога; не от дела, за да не се похвали никой.“ (Ефесяни 2:8–9)

„Бъдете оправдани като дар чрез Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус.“ (Римляни 3:24)

Да, спасението идва при нас „безплатно и ясно“ без всякакви скрити изисквания, религиозни дела или човешки усилия. Ние идваме при Бога чрез Христос... изгубени, грешени, без надежда и заслужаващи да бъдем в ада. В благодатта Бог ни вижда в Христос и в благодатта ни обича, прощава ни, приема ни в семейството Си и ни обещава вечен дом с Него в небето, крайната дестинация на целия Негов народ.

Спасението е най-важният въпрос в целия живот. И все пак, ако не сме внимателни, ние ще го отложим за по-късно; дори ще го изхвърлим напълно от ума си. **Спасението е спешен въпрос и можете да го вземете.**

Питам ви, ще го направите ли днес?

Безплатна оферта

Римляни 3:10-18

Не е необходима докторска степен по английската литература, за да отбележим, че Бог ни предлага дар на спасението. Дарът е вечен живот, който е пряко свързан с Неговия Син.

Сега нека бъдем ясни и предпазливи. Да станете член на църква не е пътят към спасението – **вие просто трябва да повярвате в Божия Син, Исус Христос.** Бог не изисква дълъг списък от трудни постижения. Нито огромна сума пари. Бог идва на помощ на онези, които са изгубени, като предлага

безплатния дар на вечния живот на тези, които просто ще повярват. Тези, които правят в Христос, могат да знаят, че са били спасени.

Вие казвате: „*Но това изглежда твърде лесно. Толкова важно нещо, като вечното спасение, изглежда много по-ценно.*“ Не ме разбирайте погрешно. То е ценно... това е най-безценното притежание, което човек може да притежава. Но това, че не трябва да работим за него или да плащаме за него, не означава, че то е евтино или че никой не е платил солидна цена. Някой го е направил. Какво е неговото име? **Исус**. Може би вече сте забравили, че този дар на спасение е пряко свързан с Божия Син, самия Христос. Тъй като Той е платил пълната цена, защото отворил пътя за нас, ние можем да приемем спасението като дар.

Смешно е, но повечето от нас са подозрителни към безплатните подаръци. „*Няма такова нещо като безплатен обяд*“ е повече от реплика от сценария на комика. Ние имаме твърде много скептицизъм (или гордост), за да вярваме, че можем да получим нещо, срещу нищо. Така че е разбираемо, че няма да сме склонни да приемем толкова важен дар като вечното спасение, ако изглежда като „безплатен обяд“, нали?

Честно казано, да казваме, че Божието спасително предложение не струва на никого нищо, е подвеждащо. Днес на нас ни струва нищо, но то е струвало живота на Неговия Син. Това е частта, за която забравяме.

Когато грехът за пръв път издигнал грозната си глава на земята, светият небесен Бог вече не можел да се радва на близки отношения с човешката раса. (*Защото Бог е свят и даже не може да погледне греха, защото ако го погледне, вече няма да е свят Бог. А Той е свят и мрази греха. Ето в това е проблема. Д.Пр.*) И колкото по-дълго човечеството практикувало своите нечестиви пътища, толкова по-голяма ставала пропастта между човека и Бога. Тази болест на греха, заразна при раждането и неизбежно заразна, се разпространява като горски пожар от едно поколение на следващо. С грехът дошла смъртта, както заявява този стих от Библията:

„Когато Адам съгрешил, грехът влезе в цялата човешка раса. Неговият грях разнесе смъртта по целия свят, така че всички започнаха да остаряват и умират, защото всички съгрешиха. (Рим. 5:12 TLB)

Да, всички. Всъщност, тази универсална болест на греха, засегна всяка част от нашето същество. Колкото и да е трудно да прочетете тези думи, моля ви, направете го:

Както казва Библията, *„Никой не е добър – никой в целия свят не е невинен.“ Никой никога не е следвал Божиите пътища, дори ако наистина да е искал. Всеки се е обърнал; всички са се объркали. Никой никъде не е продължил да прави това, което е правилно; нито един.* (Рим. 3:10–18 TLB).

Такива сме ние в Божиите очи. Понеже сме изгубени, ние сме в толкова окаяно духовно състояние, че нямаме никаква надежда сами да намерим пътя към Него. Грехът ни отделя от нашия Създател. Неговото законно изискване е грехът да бъде наказан. Някой, който е безгрешен, трябва да спаси човечеството, като задоволи Божия гняв срещу греха. Някой трябва да плати ужасната цена, да умре като наш заместител, да заеме нашето място и да понесе греха ни пред Бог.

Исус Христос направил точно това.

Ако не вярвайте на думите ми, повярвайте на думите от Библията:

„Защото Бог взе безгрешния Христос и изля в Него нашите грехове. Тогава, в замяна, Христос изля Божията доброта в нас! (2 Коринтяни 5:21 TLB)

Ние не сме спасени от хватката на греха, като знаем Божиите заповеди, защото не можем и не ги спазваме, но Бог е постановил различен план за нашето спасение. Той изпратил Своя собствен Син в човешко тяло като нашето – с изключение на това, че нашето е грешно – и унищожил контрола на греха над нас, като принесъл себе си в жертва за нашите грехове. (Римляни 8:3 TLB)

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, така че всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот... И всички, които вярват в Него, че Божият Син ги е спасил, имат вечен живот; онези, които не вярват и не Му се подчиняват, никога няма да видят небето, но Божият гняв остава върху тях.“ (Йоан 3:16, 36 TLB)

„Христос също страда. Той умря веднъж за греховете на всички нас, виновните грешници, въпреки че самият Той беше невинен за грях по всяко време, за да може да ни върне безопасно у дома при Бога.“ (1 Петър 3:18 TLB)

Да, със сигурност спасението ни е струвало нещо на някого. Повтарям, то е струвало живота на Исус Христос. Но тъй като Той платил цялата цена от наше име, ние сме в състояние да приемем Божието предложение безплатно и без никакви разходи за нас. Плащането е извършено. Откупът е предоставен в пълен размер. (*Това се потвърждава от думите на Исус на кръста „Извърши се“ (Йоан 19:30. „Извърши се“ е фраза, употребявана от гръцките търговци, която написвали в търговските си счетоводни книги, когато плащането по сделката било направено. Д.Пр.)*

Единственият въпрос, който остава, е следният: Ще приемете ли подаръка, който Бог ви предлага днес? Сега, когато лекарството за греха е предоставено, всичко, което остава, е да го приемем

Чух камбаните на Рождество

Филипяни 2:7

Живял някога един фермер, който се изтощил от Рождество и всичко „християнско“.

Късно една сурова зимна нощ, той седял сам в къщата си и четял. В тишината чул неравномерно тропане по вратата на задната веранда. Той включи лампата. За негова изненада птиците, които били направили гнездото си на близкото дърво, летели срещу стъклото, сякаш чукали да влязат вътре. Оказало се, че клонът, върху който те построили гнездото си, беше паднал под тежестта на леда. Фермерът ги съжалил.

Обул ботушите си за сняг, облякъл палтото си и отворила вратата срещу бурята. Птиците веднага отлетели. Газейки в дълбокия до колене сняг, той си проправил път към обора. Той отворил вратата на обора и се зачудил как би могъл да накара изплашените птици да влязат в топлото и безопасно място.

Направил голямо гнездо от сено, но те не искали да се приближат. Поръси малко трохи по пътеката от тяхното дърво към хамбара. Но те не го последвали. Той се опита да ги прелъже, но те само се разпръснали. Той дори запали няколко свещи в плевнята, надявайки се, че допълнителната топлина ще ги привлече. Но за птиците той беше само нещо, от което те се страхували. Той не знаел нищо за техния език и нищо за техния свят.

Той си помисли: *„Ако имаше някакъв начин да мога да стана птица. Ако само за няколко мига можех да им кажа колко ме е грижа, можех да ги вкарам в обора и те щяха да са на сигурно място и на топло.“*

В този момент, както само Бог би го предвидил, църковните камбани започнаха да звънят в далечината. Фермерът внезапно си спомни, докато гледаше часовника си и проверявал датата на календара, че вече е сутринта на Рождество.

В този момент той схванал истинското значение на Рождество. Превръщането на човека в птица е нищо, в сравнение с превръщането на Бога в човек. Това направи Спасителят – Той дошъл да спаси самия фермер и цялото човечество от студа на греха. Там в дълбокия сняг на задната веранда, той паднал на колене, смекчил сърцето си и се върнал при Господа, своя Бог.

Вижте Филипяните 2:6–11.